MAURA SEGER

Ochiul furtunii

ALCRIS

Capitolul 1

Asistenta şefă Kay Broderick, comandant al armatei americane, luase obiceiul să-şi strecoare într-unul din buzunarele uniformei una dintre numeroasele medalii ale tatălui său.

Acesta din urmă, medic în timpul primului război mondial, le obţinuse pe câmpurile de luptă. Acum, cel de-al doilea război mondial făcea ravagii şi era rândul lui Kay să-i îngrijească pe răniţi...

De fiecare dată când avea nevoie să-şi dea curaj, mângâia această medalie - puţin ca pe un talisman.

Parcurse sala spitalului cu privirea. Majoritatea bărbaţilor întinşi pe strâmtele paturi albe erau prea grav răniţi ca să geamă.

"Ce tăcere!" se gândi ea.

în celelalte zile, zgomotul circulaţiei ajungea până aici. Dar în aceasta dimineaţa, totul era calm la Manila. Prea calm! Oraşul părea mort...

Totuşi, spitalul îşi continua viaţa de parcă nu se întâmpla nimic. Surorile medicale se duceau şi veneau în vârful picioarelor între rândurile de paturi, ajutate de câţiva soldaţi.

în plafon, ventilatoarele se învârteau încet, vânturând un aer jilav care mirosea a eter, antiseptice şi sânge fad.

Aceste mirosuri dezagreabile îi deveniseră atât de familiare lui Kay, încât nu le mai remarca. Respiră adânc, crispându-şi degetele pe medalia metalică.

Cu puţin timp în urmă, încă mai avea o sută de asistente în subordine. Nu mai rămăseseră decât o jumătate de duzină...

Se apropie de cea care se afla cel mai aproape de ea şi-i spuse câteva cuvinte în şoaptă.

Tânăra clătină din cap după ce înghiţise în sec. Fără nici un cuvânt, termină de curăţat o plagă, apoi părăsi sala.

Kay Broderick trebuia să transmită acelaşi mesaj fiecărei asistente. Le-ar fi putut reuni pe toate pentru a le anunţa ştirea dintr-o dată. Dar preferase să le pună la curent personal, una câte una.

Maggie Lawrence fu cea spre care se îndreptă după aceea.

Maggie era aplecată deasupra unui tânăr soldat acoperit de pansamente. Era fermecătoare, cu faţa în formă de inimă luminată de imenşi ochi viorii. O şuviţă de păr şaten îi scăpase de sub boneta albă.

Tocmai lua tensiunea bolnavului ei. Când se uită pe cadran, o cută verticală îi apăru pe frunte, în timp ce inconştient îşi muşcă buza inferioară până aproape de sânge.

Kay Broderick ezită o secundă. Mesajul pe care i-l aducea risca să o traumatizeze mai mult decât pe colegele ei.

Tatăl tinerei era militar de carieră şi Maggie fusese educată în spiritul onoarei şi datoriei.

"Este cea mai bună asistentă pe care am avut-o la Manila", îşi spuse Kay. "Se dedică în întregime carierei sale. Să-şi părăsească bolnavii? Ar fi pentru ea o adevărată dezrădăcinare".

Totuşi, nu exista alternativă...

- Locotenent Maggie Lawrence! spuse Kay cu voce scăzută.

Surprinsă s-o audă pe asistenta şefă adresându-i-se cu atâta formalism, tânăra o privi cu un aer întrebător.

- A venit timpul, îi spuse Kay.

Degetele lui Maggie începură să tremure sub seringa pe care o ţinea acum în mână. Brusc, îngheţă, în ciuda căldurii sufocante care apăsa peste Manila.

Sperase într-o minune... Dar vai, aceasta nu se produsese! Trebuia să plece!

- Termină ce ai de făcut, îi ordonă asistenta şefă.

Maggie umplu seringa cu morfină şi injectă conţinutul în braţul tânărului rănit. Acesta îi adresă un zâmbet slab.

Reuşi sa zâmbească şi ea. Nu trebuia să i se observe tulburarea...

Cu gesturi experte, netezi cearşaful. Apoi puse mâna pe fruntea fierbinte a bolnavului. Privirea i se încrucişă în acel moment cu a lui Kay Broderick.

Faţa acesteia din urmă se îmblânzi.

- Hai, Maggie! murmură ea. Camionul aşteaptă...

Toate celelalte asistente părăsiseră deja sala. Lângă bolnavi nu rămâneau decât îngrijitori: soldaţi care rămăseseră voluntari la Manila.

"De ce n-am dreptul să fac şi eu la fel?" se întrebă Maggie cu disperare.

Nu-şi făcea nici o iluzie în privinţa sorţii care-i aştepta pe voluntari şi pe

răniţi. Majoritatea vor fi masacraţi de către japonezi, odată ce aceştia vor pune mâna pe Manila.

Maggie ţinea la viaţă. Dar găsea totuşi că destinul este nedrept. Nu era normal ca ea să plece şi ceilalţi să fie abandonaţi unei sorţi crude.

Spre deosebire de multe dintre camaradele ei, nu era în stare să se bucure de perspectiva de a scăpa de o moarte aproape sigură.

Dar acolo unde erau trimise, pe insula Corregidor - stânca, aşa cum o botezaseră soldaţii americani - nevoia de personal medical se simţea cu disperare.

Va fi din nou utilă - era singura ei consolare.

Cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, dreaptă, ieşi din sală fără să se uite în urmă.

Kay Broderick o urmări din ochi, pipăind nervoasă medalia care devenise umedă sub degetele ei. Apoi, cu un oftat adânc, se aşeză lângă rănitul pe care Maggie tocmai îl lăsase.

Nu mai rămăsese decât un sac de pânză kaki pe culoar. Maggie îl luă şi se îndreptă către uşă.

Odată afară, clipi din ochi, orbită de soarele intens.

Camionul era parcat de cealaltă parte a zidului care înconjura grădina spitalului. Maggie o tăie peste peluzele îngălbenite. Şopârle dormitau nemişcate pe pietrele înfierbântate de soare. O briză umedă făcea să foşnească frunzele de jacaranda şi bugainvilea.

Tânăra împinse grilajul care scârţâi. Deja, motorul camionului era pornit.

- Repede, Maggie! strigă o voce feminină.

Toate asistentele erau masate în spatele vehiculului, pe bănci de lemn foarte incomode.

- Grăbeşte-te! Vrei să ne faci să pierdem vaporul?

- Dă-mi sacul tău. O să-l pun lângă ceilalţi.

- Ştii că începeam să ne facem griji în legătură cu tine?

Prietenele o ajutară să se caţere pe platformă.

- Mulţumesc, murmură ea.

Se aşeză şi rămase cu ochii plecaţi, fixându-şi vârfurile încălţărilor albe de uniformă.

- Este toata lumea? întreba şoferul. Se poate pleca?

El se străduia să vorbească pe un ton vesel, dar era evident că îşi ascundea îngrijorarea.

- Este toată lumea! confirmă una dintre asistente. Haidem!

Vehiculul greu se puse în mişcare. O capră sări într-o parte pentru a-l evita. Un praf roşu se ridică de sub roţi de cum prinse puţină viteză.

în spate, fetele erau proiectate una într-alta în toate sensurile.

- Ce drum prost!

- Este complet desfundat...

O tânără blondă se întoarse spre Maggie.

- Cum te simţi? o întrebă ea, neliniştită.

Maggie se mulţumi să clatine din cap.

- Aş fi vrut să rămân, mărturisi ea cu lacrimi în ochi.

Sheila Kilpatrick îi adresă un zâmbet plin de compasiune.
Ea sosise la Manila în acelaşi timp cu Maggie, cu un an în urmă. Şi amândouă nu întârziaseră să se împrietenească.

Aveau aceeaşi vârstă: douăzeci şi trei de ani şi aceeaşi pasiune pentru profesiunea pe care o iubeau. Mai mult, amândouă fuseseră crescute în garnizoane militare, fiindcă tatăl Sheilei era şi el ofiţer de carieră.

Fizic, nu semănau deloc. Pe cât era de înaltă şi de zveltă buna Maggie, pe atât de micuţă şi rotunjoară era blonda Sheila.

Cu înfăţişarea ei de păpuşă, plăcea mult. Toţi soldaţii, toţi marinarii o visau pe Sheila.

Dar ea nu le acorda nici o atenţie, pentru că era îndrăgostită nebuneşte de un tânăr locotenent - Charlie Fletcher.

Acesta se îmbarcase la bordul vasului de război, "Arizona". "Arizona se scufundase cu trei săptămâni în urmă, în momentul atacului japonez de la Pearl Harbor...

Oare făcea şi el parte dintre numeroasele victime? Sheila nu primise încă veşti - nici bune, nici rele. Dar spera în continuare. Refuza să creadă că Charlie al ei era mort...

Şoferul camionului acceleră mai mult.

Tinerele asistente erau acum tăcute. Venise momentul să părăsească Manila, capitala Filipinelor, unde petrecuseră mai mult de un an. Acum le aştepta necunoscutul... Şi mai întâi o traversare periculoasă. Fiecare vapor reperat în Marea Chinei de către avioanele japoneze constituia o ţintă.

Pierdută în gânduri, Maggie revedea faţa gravă a lui Kay Broderick. Apoi se îngrijoră în legătură cu tânărul rănit care fusese adus chiar în acea dimineaţă... Probabil nu va supravieţui. Schije de obuz îi traversaseră pieptul şi stomacul.

Tânăra îşi ridică faţa. Camionul îşi continua cursa printr-un oraş practic pustiu. Nu se vedea nici un singur filipinez pe străzile cu trotuare încărcate de gunoaie. Câţiva câini hămesiţi vagabondau ici şi colo.

Vitrinele magazinelor erau acoperite cu scânduri. Din când în când, se vedeau decoraţiuni de Crăciun. Rămăseseră agăţate la câte o fereastră sau un balcon, martori derizorii ai unei sărbători care se termina în moarte şi distrugere.

în cartierele de maghernițe care înconjurau portul se vedea ceva mai multă animaţie. Nefericiţii care locuiau aici nu aveau nici mijloacele, nici prezenţa de spirit să fugă cât mai era încă timp.

Copii goi în întregime, ghemuiţi la intrarea colibelor, priveau camionul trecând. Femeile flecăreau de parcă nu se întâmpla nimic. Ce gândeau ele despre sosirea viitoare a japonezilor? Poate nimic. Viaţa lor nu s-ar fi schimbat deloc...

în curând, camionul rulă pe un chei cimentat, pentru a se opri cu o tresărire în faţa unui vapor vechi, "Don Esteban". Acest vapor era cel care altădată făcea naveta între insule.

- Priviţi această dărăpănătură de barcă! exclamă Sheila îngrozită, m'rindu-şi ochii.

Ridică braţele spre cer.

- Şi ce o să facem în caz de atac aerian? Nu este nici urmă de armă la bord...

- O să vedem, oftă Maggie, sărind din camion.

Pasagerele se înghesuiau pe punte. Era clar că Sheila nu avea nici un chef să li se alăture. Prietena ei încercă să o îmbărbăteze.

- Cel puţin, "Don Esteban", pluteşte! Nu se poate spune acelaşi lucru despre alte vapoare.

într-adevăr, era mai ceva decât epavele aflate într-o stare lamentabilă care se vedeau în port.

- Hai, vino, Sheila!

- Aşteaptă! Trebuie să găsesc un mijloc să-mi expediez poşta. Nu i-am scris lui Charlie de o eternitate - trebuie să fie îngrijorat.

La ce bun să-i demonstreze Sheilei că serviciile poştale nu mai

funcţionau? La ce bun să-i spună că Charlie era poate una din sutele de victime care se aflau la bordul "Arizonei" în momentul în care japonezii scufundaseră vaporul?

- Dacă nu primeşte veşti de la mine, o să-şi închipuie că mi s-a întâmplat ceva... continuă Sheila.

îi întinse sacul de spate prietenei sale.

- Ţine! Te deranjează să mi-l duci? Ne întâlnim la bord.

Maggie ridică din umeri.

- Mi-e teamă să nu rămâi aici! "Don Esteban" va pleca fără tine. Dacă îţi închipui că japonezii o să se ocupe de scrisorile tale, îţi faci iluzii!

Maggie zări un ofiţer pe celălalt chei. Supraveghea încărcarea unui submarin, privind din timp în timp, cerul, cu un aer neliniştit.

- O să-i dau scrisorile! exclamă Sheila. Am auzit spunându-se că submarinul pleacă în Australia.

înainte de a alerga în direcţia celuilalt chei, se întoarse către prietena ei.

- Şi tu, nu ai scrisori?

Maggie scrisese părinţilor ei, care se aflau în Statele Unite, în Virginia. îşi scoase scrisoarea din buzunar şi i-o întinse Sheilei.

Aceasta din urmă i-o smulse înainte s-o ia din loc. întinse micul pachet cu plicuri ofiţerului care le luă zâmbind. Amândoi începură să vorbească plini de animaţie.

Se auzi sirena vaporului.

- Sheila! o strigă Maggie cu toată forţa.

Tânăra se hotărî în cele din urmă să revină alergând. Soldaţii începeau să desfacă parâmele lui "Don Esteban" când Sheila şi Maggie săriră la bord. Deja vaporul se îndepărta de chei şi ele trebuiră să-şi ia avânt ca să sară pe punte.

Maggie ar fi căzut dacă un bărbat nu ar fi prins-o de talie.

- Mulţumesc.

- Plăcerea a fost de partea mea, glumi el.

Ridică faţa spre el şi avu impresia că se îneacă în ochii lui negri. Avea o voce răguşită, cu intonaţii profunde şi blânde totodată.

"... Ce musculos este! gândi ea. Ce puternic pare..."

Era un puşcaş marin. Şi toată lumea ştia că în marină nu erau primiţi decât bărbaţi foarte înalţi, foarte solizi - adevărate forţe ale naturii.

Colonelul Lawrence, tatăl lui Maggie, nu-i aproba deloc pe cei pe care îi numea "capete de lemn". După el, era vorba de adevărate brute ale reacţiilor imprevizibile, mult mai în largul lor într-o bătaie între beţivi decât pe un câmp de luptă.

Tot ce spunea tatăl ei era pentru tânără literă de evanghelie. în consecinţă, îi dispreţuia pe puşcaşii marini...

Celui care o ajutase să-şi recapete echilibrul îi adresă un semn glacial din cap. Avusese timp să observe că uniforma lui era scorţoasă de noroi. Avea o barbă de mai multe zile şi lipsa de somn îi înroşise ochii încercănaţi.

Majoritatea militarilor care se aflau la bordul lui "Don Esteban" păreau la fel de murdari şi de epuizaţi ca el. Cinstit, tânăra remarcase totuşi că arăta mai bine ca ceilalţi...

Cu părul lui negru şi des, nasul drept şi faţa cu trăsături regulate, nu era lipsit de farmec.

"Trebuie să fie de origine italiană" îşi spuse Maggie.

Ce vârstă avea?

"Douăzeci şi cinci, douăzeci şi şase de ani cel mult. Dar părea mai copt decât bărbaţii de această vârstă... "

Era un sergent. Tânăra, care avea galoane de locotenent, îi era deci

superioară în grad. Dintr-o dată, asta i se păru ilogic...

în timp ce îl examina, el făcea acelaşi lucru. Pe buzele lui senzuale apăru un zâmbet şi, jenată, se întoarse. Apoi, fără a mai adăuga un cuvânt, se duse la Sheila, care găsise un colţ să se aşeze în faţă.

- Ce frumos puşcaş marin! exclama prietena ei.

Maggie îşi încreţi sprâncenele, agasata.

- M-a împiedicat sa cad, asta-i tot! Mi-am pierdut echilibrul sărind la bord...

- îi placi, este vizibil!

- Nu spune prostii.

- Văd limpede, draga mea! Când un bărbat se interesează de o femeie, nu trebuie să fii vrăjitoare ca să-ţi dai seama!

- Lasă-mă să-ţi amintesc că suntem în război, Sheila! Nu este timp... pentru fleacuri!

Prin ochii tinerei trecu o sclipire maliţioasă.

- Te înşeli! Când moartea este prezentă peste tot, un fel de frenezie de a trăi îi cuprinde pe cei care rămân.

Maggie renunţă să mai discute. Sheila era îndrăgostită şi ar fi vrut ca toată lumea să fie! în mai multe rânduri, încercase s-o împingă pe prietena ei în braţele militarilor seducători. Dar asta nu o interesa pe Maggie...

Evită să-i spună o dată în plus Sheilei că dorea să se consacre exclusiv sarcinii ei de asistentă medicală. Nimic altceva nu conta pentru ea!

Oricum, nu era momentul să viseze la dragoste! Odată ce "Don Esteban" se află în plină mare, începu să aibă ruliu şi tangaj în toate sensurile.

Maggie se aşeză pe sacul ei şi privi valurile ce se ondulau la orizont.

Simţindu-se observată, se întoarse spre grupul de puşcaşi. I-ai fi crezut

într-o croazieră... Schimbau ţigări, râzând din toată inima.

Anthony Gargano stătea la câţiva paşi de oamenii lui. Era obosit, flămând şi cumva descurajat. Al patrulea regiment de puşcaşi de-abia sosise în Filipine. Baza lor era tocmai instalată când un bombardament aerian o distrusese, masacrând cu această ocazie o bună parte din soldaţi.

Acest atac se produsese la mai multe ore după Pearl Habor. De ce generalul Douglas MacArthur nu crezuse de cuviinţă să pună trupele în gardă?

"Un general de armată nu ar trebui să aibă puşcaşi marini sub ordinele lui", îşi spuse Anthony pentru a mia oare poate.

Şi în loc să-i lase pe puşcaşi să-şi ia revanşa asupra "Galbenilor", generalul le ordonase să se replieze pe Corregidon! Stânca... Insula unde însuşi MacArthur îşi avea cartierul general.

"Iată un mod de a duce un război"! gândi Anthony. Am venit aici să mă bat. Nu să păzesc o liotă de ofiţeri superiori! Ce o să facem la Corregidon? Nimic! Dacă nu o să aşteptăm cumva întăriri!"

Deodată, zâmbi. Se gândea că la Corregidon va avea ocazia s-o revadă pe asistenta medicală brună pe care o ţinuse o clipă în braţe.

De obicei, prefera blondele. Blondele micuţe ca prietena acestei brune cu ochi albaştri. Ori, cât ai zice peşte, blondele micuţe îşi pierduseră tot interesul în ochii lui. Nu mai jura că brunetele înalte, cu ochi vioi şi bărbia voluntară

"îmi place, îşi spuse el. îmi place chiar mult. Din nefericire, nu este reciproc... "

0 asistentă drăguţă şi proaspătă ca o floare, nu putea privi cu multă simpatie un puşcaş atât de murdar ca el...

"în plus, nu sunt decât sergent, şi ea este deja locotenent!"

1 se spusese că filipinezele erau cele mai seducătoare, mai drăguţe, mai dulci femei... în cursul scurtei sale şederi în această ţară, nu avusese timp să

verifice aceste spuse.

"Oricum, sunt sigur că asistenta brună le depăşeşte cu mult prea mult... "

Un tânăr caporal îl atenţionă.

- Hei, sergent! Crezi că vine să ne escorteze sau să ne bombardeze?

Anthony ridică ochii spre cer. Se apropia un avion... Imediat, Anthony recunoscu emblema Imperiului Soarelui Răsare: un cerc roşu într-un pătrat alb.

începu să plouă cu gloanţe pe puntea lui "Don Esteban".

- Culcaţi-vă, strigă Anthony.

Se căţără până în partea dinainte a navei, cu o mitralieră în mână.

De la primele împuşcături, Maggie se aruncase cu burta la pământ. Reacţia ei fusese pur instinctivă.

Tot dintr-o reacţie instinctivă vru să se ducă să ajute un civil filipinez care zăcea la câţiva paşi de ea. Sângele curgea în valuri din gâtul lui deschis.

Cu trusa de prim-ajutor în mână, se pregătea să se ridice când Anthony, bănuindu-i intenţia, sări asupra ei ca o fiară.

Furioasă, ea se zbătu.

- Eşti nebun?

- Tu eşti nebună! Acel biet individ nu mai are nevoie de îngrijirile tale! Să rişti moartea pentru a salva un cadavru... Ah! Ce porcărie!

O protejă cu tot trupul lui. Ea se simţi dintr-o dată foarte vulnerabilă şi fragilă în comparaţie cu acest bărbat în plină formă fizică. O tulburare ciudată o cuprinse. Cu preţul unui efort imens reuşi să spună cu o voce seacă:

- Lasă-mă, sergent! Este un ordin!

- Foarte bine, doamnă! Imediat, doamnă! Vreţi să fiţi omorâtă? Este dreptul dumneavoastră.

Se rostogoli pe o parte şi, cu ochii îngustaţi, fixă avionul japonez care,

după ce făcuse o întoarcere mai departe, revenea spre vapor.

Abia avea timp să se pună în poziţie cu mitraliera lui...

Dintr-un salt, se ridică şi se sprijini de balustradă, cu picioarele îndepărtate şi arma în mână.

Avionul se apropia. El îl ţinti atent, aşteptând ca acesta să se afle în linia de tragere pentru a apăsa pe trăgaci.

în picioare în partea din faţă a vaporului, se afla astfel expus gloanţelor inamicului. începu să tragă.

"El sau eu", gândi el menţinând mitraliera grea care nu înceta să scuipe gloanţe.

Nu avusese timp s-o aşeze pe suportul ei. încălzit de tragerile repetate, metalul devenea arzător sub degete. Continuă să ţintească, metodic.

Brusc, avionul fu atins în bot. Un nor de fum negru îi ieşi din motor. Căzu în apă atât de aproape de "Don Esteban" încât puntea acestuia fu împroşcată toată cu apă.

Anthony puse la loc mitraliera pe punte şi-şi privi mâinile arse. Deja în palme i se formau băşici.

Toată lumea îl înconjură. Ploua cu felicitări şi strigăte de bucurie.

- Bravo!

- Ce lovitură de maestru!

- îţi datorăm viaţa! exclamă un civil plângând.

Anthony ridică din umeri. Tot acest entuziasm îl agasa.
Nu-şi făcuse decât datoria.

Caporalul fu primul care îi observă starea mâinilor.

- Trebuie să găsim pe cineva care să te trateze...

- Mă ocup eu, făcu o voce feminină foarte fermă.

Ea, infirmiera brună cea drăguţă. îl fixa pe Anthony cu un aer cumva

contrariat, regretând vădit că îi vorbise atât de aspru puţin mai devreme.

- Arată-mi mâinile!

El ascultă. Cu blândeţe, ea i le luă într-ale ei pentru a le examina.

- Te dor?

- Deloc, pretinse el.

Ea ridică ochii spre cer.

- Oh, voi marinarii! Trebuie ca tot timpul să vă pretindeţi supraoameni!

El începu să râdă. Maggie îi simţi răsuflarea caldă în păr şi, timp de o clipă, îşi ţinu respiraţia.

- Cunoşti mulţi puşcaşi marini? întrebă el.

- Destui!

Acum, Anthony zâmbea. Dinţii îi sclipeau, foarte albi pe faţa bronzată.

- Niciodată nu vor fi destui marini!

Maggie ridică din umeri. îi era ciudă că se lăsase tulburată de un necunoscut. Chiar şi vocea lui o atingea în adâncul ei.

încercând să nu se gândească decât la munca ei, deschise un tub de pomadă şi întinse un strat subţire pe mâinile distruse. Apoi le bandajă.

- Trebuie schimbate pansamentele în fiecare zi, vreme de o săptămână. După aceea poţi lăsa arsurile în aer liber. Ideal ar fi să nu atingi nimic până nu vor fi complet vindecate...

El o privi cu ironie.

- Lenevie totală! rosti el.

Expresia lui se schimbă. Acum, în ochii lui, Maggie citea admiraţie. Fără a se grăbi, o cerceta în amănunţime.

Era fermecătoare cu faţa ei în formă de inimă, cu trăsături delicate. Câţiva pistrui îi presărau năsucul nostim. Ochii mari şi albaştri îi aminteau lui Anthony de zambilele pe care maică-sa le planta în fiecare an.

Ea îşi pierduse boneta când sărise la bordul vaporului. Părul i se revărsa în valuri suple şi strălucitoare pe umeri.

- Eşti frumoasă, murmură el. Semeni cu Rita Hayworth. Maggie îşi muşcă buzele. Complimentul îi făcuse plăcere...

Dar unde era disciplina?

- Ştii că nu ai dreptul să vorbeşti pe acest ton ofiţerilor, remarcă ea.

El oftă adânc, clătinând din cap cu un aer nedumerit.

- Ştiu, ştiu... Pentru moment, este mai puternic decât mine.

Maggie se abţinu să nu râdă. Apoi redeveni serioasă.

- Ai dat dovadă de un curaj extraordinar când te-ai ridicat în picioare ca să tragi asupra inamicului!

Anthony roşi uşor sub bronzul său. îşi încruntă sprâncenele, furios pe sine.

"Sunt caraghios! gândi el. Mă port ca un puşti care-şi pierde capul în faţa unei fete drăguţe".

Făcu un gest de indiferenţă.

- Oh, nu a fost nimic! pretinse el.

- Ba da! Dumneata...

- Nu aveam chef să mor astăzi. Asta-i tot! spuse el pe acelaşi ton indiferent.

Maggie îi înţelegea reacţia. Fusese crescută printre militari de carieră. Pentru aceştia, vitejia era prima dintre calităţi. O calitate atât de firească, încât evitau să vorbească despre ea... Cu tact, schimbă subiectul.

- Scuză-mă că am fost dezagreabilă, adineaori.

El o fixă cu ochii îngustaţi, întrebându-se dacă era sinceră sau nu.

"Da, este sinceră! îşi spuse el. Şi nu-i lipseşte curajul..."

Pentru că îţi trebuie curaj să sari în ajutorul unui rănit când plouă cu

gloanţe... Şi ştia la fel de bine ca şi el că acel biet om era pierdut; cu toate acestea, îşi riscase viaţa pentru a-i aduce un pic de îmbărbătare.

- Lasă-mă să-ţi dau un sfat, se auzi el spunând.

- Ce anume? întrebă ea, neîncrezătoare.

- Fii prudentă pe Corregidon. Locul este periculos şi...

- Nu-ţi face griji pentru mine, i-o tăie ea sec.

Ochii îi scăpărau. Era furioasă. Ah! Tocmai el îi recomanda prudenţă după tot ce făcuse!

- Ce susceptibilitate! o zeflemisi el.

- Ascultă...

- îţi cer pur şi simplu să te gândeşti o clipă înainte de a întreprinde indiferent ce.

De această dată, era prea mult! Maggie se îndreptă.

- Mi-ai văzut galoanele? înseamnă că am urmat un antrenament militar adecvat!

Anthony izbucni în râs. încercase să-şi stăpânească ilaritatea, dar îi fusese imposibil. Această micuţă asistentă medicală era prea nostimă când se pretindea serioasă.

- Scuză-mă! făcu el sarcastic. Nu mi-am dat seama că vorbeam unui veteran!

Veteran! Da, exact aşa se simţea Maggie, după ultimele săptămâni îngrozitoare petrecute la Manila.

- Asta te distrează, sergent? Experienţa mea este diferită de a dumitale, într-adevăr. Asta nu înseamnă că sunt... un boboc de recrut!

Privirea ei se îndreptă spre orizont.

- Azi-dimineaţă, eram la căpătâiul unui băiat de optsprezece ani, murmură ea. Poate că este deja mort... Nu avea decât câteva ore de trăit.

îşi încleşţtă maxilarele.

- Cel puţin nu va cădea prizonier la japonezi! Ca şi asistenta mea şefă care a rămas la Manila...

Vocea i se sparse. Ce secătuită se simţea, dintr-o dată... Secătuită, speriată şi mai ales disperată. Debarcase la Manila plină de entuziasm, convinsă că va trăi marea aventură a vieţii ei. Nu întârziase să se dezumfle...

Cum să-ţi păstrezi bucuria de a trăi, văzând cum zi după zi, soseau tineri răniţi? De-abia atinseseră vârsta adultă şi moartea le dădea târcoale.

"Războiul... ce grozăvie!" gândi ea. Au înnebunit oamenii?

Faţa ei expresivă îi reflecta emoţiile. Emoţii pe care Anthony nu le cunoştea decât prea bine... Nu era încercat şi el de astfel de emoţii?

îi părea rău că adusese conversaţia pe acest teren. Nu avusese nici o intenţie să râdă de drăgălaşa asistentă. Şi nici s-o facă să sufere!

Tot ce dorea era s-o protejeze...

- Nu te supăra, murmură el. Am vorbit fără să gândesc şi am greşit.

Zâmbi şi-şi contemplă mâinile bandajate. Acest zâmbet îl transformă luminându-i faţa, îndulcind trăsăturile aspre...

- Eşti o asistentă formidabilă! Deja mă simt mai bine!

După o scurtă ezitare, zâmbi şi Maggie.

- Sper să primeşti o medalie pentru acest act de vitejie, declară ea. Părinţii dumitale vor fi mândri de fiul lor!

El întoarse capul, părând brusc jenat.

- Aş vrea să nu afle nimic! Şi aşa îşi fac destule griji pentru mine!

- Şi ai mei la fel... Totuşi, ar trebui să fie obişnuiţi!

- Cum aşa? se miră el.

- Tatăl meu este militar de carieră, explică ea. Aşteaptă cu nerăbdare trimiterea pe front. Pe moment, este desemnat la Ministerul de Război.

Adăugă ca pentru sine:

- Tad a trebuit să îmbrace uniforma şi el....

- Tad?

- Fratele meu.

Anthony îşi ridică sprâncenele.

- Tatăl, fratele şi dumneata însăţi? Şi mama ce face? Stă acasă ca să plângă.

- Niciodată nu se plânge. Nu este nepoată, fiică, soţie şi mamă de soldaţi?

Un zâmbet uşor destinse buzele pline ale lui Maggie.

- Spune întotdeauna că în ziua nunţii ei, a fost singura care nu a purtat uniformă.

- Venim din familii foarte diferite, remarcă Anthony.

- Ai dumitale sunt civili?

- Şi încă cum! Tatăl meu detestă armata. La fel şi mama, care nu are altă părere decât cea a soţului ei. Cât despre Dominick...

- Dominick?

- Fratele meu mai mic. Crede că ştie totul şi nu ia nimic în serios! Poate că a fost obligat şi el să îmbrace uniforma. Va da bătăi de cap superiorilor săi!

- Asta crezi? Oameni ca tatăl meu îi pun repede la punct pe băieţi ca fratele dumitale.

El o privi cu scepticism.

- Nu-i aşa de sigur! Nici chiar Simon nu este în stare să-l facă pe Dominick să asculte de raţiune.

- Cine este Simon?

- Soţul Vitei, sora mea mai mare. Sunt căsătoriţi deja de şase ani şi au doi copii.

- Oh, eşti unchi?

- Da. Am patru nepoţi. Doi de la Vita, plus doi de la Lucia!

- Lucia? întrebă Maggie.

- Cea de-a doua soră a mea, cea care locuieşte la Chicaqgo.

- Ce familie mare!

- Asta nu-i totul! Am uitat să-l citez pe Paulo...

- Un alt frate?

- Exact. Şi Sophia...

Maggie îşi mări ochii.

- încă o soră?

- încă o soră, da. Acum cunoşti toată familia! Eram şase copii acasă...

- Şi noi, doar doi.

- Adaugă la asta o duzină de unchi, mătuşi şi veri, plus bunicii...

- Dar nu locuiţi toţi împreună!

- Tatăl meu a cumpărat o casă mare în cartierul Brooklyn din New York. Treptat, toată familia a venit să se stabilească în acelaşi cartier, uneori chiar pe aceeaşi stradă...

Revăzu vasta cameră de zi decorată cu ocazia Crăciunului. în jurul bradului luminat, toată lumea aştepta momentul să intoneze un cântec italian înainte de a deschide cadourile.

Văzută de departe, ce ireală părea această scenă, neînsemnată... şi mai ales frivolă!

La optsprezece ani, se angajase la puşcaşii marini. îl tenta aventura... Nu avea chef să rămână la New York, să muncească, să se însoare. înainte de asta voia să călătorească, să trăiască altfel.

îşi muşcă buza inferioară, gândindu-se că dacă ar fi dus o existenţă liniştită, cea la care visaseră părinţii lui, ar fi fost deja tată de familie.

în loc de asta, se găsea la douăzeci şi şase de ani liber ca pasărea cerului.

Şi tocmai omorâse un japonez... Un duşman, sigur. Dar de asemenea un om care avea probabil părinţi, poate o nevastă, poate copii...

îşi trecu mâna peste frunte.

"Nu trebuie să te gândeşti la asta" îşi spuse el. "Este prea demoralizant".

Cu coada ochiului, o observa pe asistenta care stătea lângă el.

Părul ei mătăsos strălucea în soare. Avea o gură cărnoasă, mobilă... şi se întrebă ce gust aveau sărutările ei.

- Cum te cheamă? întrebă el fără nici un alt preambul.

Ea tresări, apoi zâmbi. Vorbiseră deschis timp de zece
minute fără măcar să se recomande unul altuia...

- Maggie Lawrence.

- Anthony Gargano, se prezentă şi el. Sunt încântat să te cunosc!

Ea începu să râdă.

- Şi eu la fel!

Anthony nu se alătură râsului ei şi, surprinsă, ridică ochii spre el.

- Corregidon, murmură el.

Ea nu văzuse insula apropiindu-se.

"O adevărată fortăreaţă", gândi ea cu inima grea.

"Stânca" se detaşa pe cer. Ştia că în interior era străpunsă de o multitudine de tuneluri care constituiau cele mai sigure adăposturi.

"Sau cele mai sigure morminte?" se întrebă ea, pradă deodată unui presentiment sinistru.

Capitolul 2

- Alegeţi-vă cuşetele şi aranjaţi-vă lucrurile, ordonă asistenta şefă noilor sosite.

Ea se prezentase cu cinci minute înainte. Se numea Jane Davies şi avea grad de căpitan.

- Odată instalate, vă voi face turul noului vostru domeniu.

Adăugă cu un zâmbet:

- O să vă obişnuiţi repede, veţi vedea! Locul nu este atât de deprimant precum pare.

Maggie se strâmbă uşor. Să te obişnuieşti să trăieşti într-un tunel conceput pentru stocarea armelor? Părea destul de greu...

Subteranele lui Corregidon erau invadate de o multitudine de refugiaţi filipinezi şi militari. Pentru cine avea claustrofobie, era un infern!

Fără entuziasm, tânăra o urmă pe Sheila într-un cotlon întunecos unde erau aliniate una lângă alta cuşetele înguste destinate asistentelor. După ce-şi aranjă hainele într-un dulap de fier, puse fotografia părinţilor pe o ladă care ţinea loc de noptieră.

Apoi se aşeză la capătul patului şi privi în jurul ei oftând.

- Cel mai greu de suportat va fi căldura, prezise ea. Sunt pe puţin treizeci şi cinci de grade aici!

- Cel puţin! oftă Sheila. Şi ce aerisire proastă...

Micul lor colţişor era în mod deosebit prost ventilat. Se simţea miros de benzină, dezinfectant, praf de gudron... Din tavan cădea un praf fin şi Maggie se întrebă dacă sala de operaţii se află în aceeaşi stare.

- Evident, nu este un palat! recunoscu Sheila cu bună dispoziţie. Dar ar putea fi şi mai rău!

"Mă întreb cum ar putea fi mai rău!" ar fi dorit să spună Maggie.

Reuşi să tacă. La ce bun să se vaete? Nu folosea la nimic... Cel puţin să-şi păstreze moralul.

- Unde este baia? întrebă ea. Există doar una?

- Cred că este un duş în fund.

- Vom fi obligate să rămânem în alb? Să ne întreţinem uniformele, va fi

greu...

Jean Davis li se alătură şi le duse în biroul ei. Pe perete era prinsă o hartă a insulei. Ea luă o riglă şi arătă extremitatea sudică.

- Noi suntem aici. Cum puteţi constata, Corregidor reprezintă un punct strategic în golful Manilei.

- Corregidor, fortăreaţa de nepătruns... murmură Maggie.

- Exact. La adăpost de tunelurile noastre, nu ne temem de nimic. Mai mult, dispunem de hrană pentru o perioadă de cel puţin sase luni.

Făcu o pauză înainte de a conchide:

- în consecinţă, putem rezista până la venirea întăririlor!

Aceste discursuri optimiste nu o înşelară pe Maggie. Ştia că armata americană, în această parte a lumii, era practic dispersată.

Asistenta şefă se întoarse apoi spre un plan detaliat al tunelurilor.

- Iată spitalul... Prin acest tunel, aveţi acces la exterior. Puteţi ieşi în timpul orelor de odihnă, doar dacă nu survine un alt ordin. Fiţi foarte prudente afară. Japonezii survolează insula fără încetare şi trag în tot ce mişcă...

"încântător! gândi Maggie. Ce de riscuri pentru a respira un pic de aer proaspăt!"

- întrebări? se interesă Jane Davies.

Nimeni nu deschise gura.

- Foarte bine! rosti ea. Faceţi toate parte din următoarea tură de gardă, peste o jumătate de oră.

Maggie avu impresia că trăieşte într-un adevărat vârtej în orele care urmară. Mai întâi asistă un tânăr chirurg în sala de operaţii. Apoi distribui medicamente, schimbă pansamente...

Fără să fi avut timp să-şi tragă sufletul, se trezi din nou chemată în sala de operaţii, unde se aducea mai mulţi răniţi grav.

La sfârşitul zilei, era atât de obosită încât abia putea să meargă.

Ce departe i se părea Manila! Şi totuşi, doar în acea dimineaţă părăsisese capitala Filipinelor!

Sheila o trase în sala de mese. în meniu era ton la cutie.

- Excelent! o asigură Sheila. Nu găseşti? Hai să luăm ceva mai mult!

- Eşti neobosită! exclamă Maggie. Cum faci?

- Muncesc mai puţin ca tine, pur şi simplu. Tu te epuizezi! Toată lumea ştie deja că eşti cea mai bună asistentă medicală de pe Corregidor!

- Pfff!

- Faci prea mult, Maggie. Nu ţi se cere atât.

Tânăra îşi coborî capul. îi veniră lacrimi în ochi când îşi aminti de tânărul soldat care murise pe masa de operaţie, în ciuda îngrijirilor acordate de echipă.

- Niciodată nu voi face suficient, murmură ea.

Se îndreptă.

- Dacă am merge să ne plimbăm pe plajă?

- Nu eşti prea obosită?

- Un pic de aer proaspăt mi-ar face bine. Ţie nu?

- Bună idee...

Reuşiră să găsească ieşirea, după ce se rătăciseră de mai multe ori în labirintul de tuneluri unde civili şi militari mergeau în toate sensurile ca nişte furnici.

Lumina zilei o orbi pe Maggie. îi trebui un oarecare timp înainte de a se obişnui.

Cu o grimasă, se uită în jur. Sârma ghimpată înconjura dunele şi plaja.

- Un adevărat paradis tropical! ironiză Sheila. Eu care vroiam să fac baie...

- Chiar dacă ai ajunge la primele valuri, ar fi prea periculos. Aceste ape sunt infestate de rechini!

Sheila izbucni în râs.

- Rechini! Mulţumesc frumos! Prefer lupii...

- Lupii?

- Nu lipsesc aici! îi arătă Sheila pe puşcaşii marini care îşi instalau armele antiaeriene.

Unul dintre ei le zări.

- Bună, frumoasele mele! Acum aţi sosit?

- De unde ştii? se minună Maggie.

- Nu este greu. Manifestaţi un oarecare interes la tot ce vă înconjoară. După douăzeci şi patru de ore, vă veţi fi pierdut orice curiozitate.

- Probabil, admise ea. Dumneata de cât timp eşti pe Corregidor?

- De o săptămână.

Scoase din buzunar un pachet de ţigări americane si le oferi tinerelor.

- Nu, mulţumesc, nu fumez, spuse Maggie.

Sheila nu se lăsă rugată.

- Locuiţi în barăcile astea? se miră ea. De ce nu în tuneluri?

- Fiindcă marinarilor le place aerul, drăguţa mea. Vom merge în tuneluri când ne vor forţa japonezii... Şi atunci ne vom bate până la ultimul! Marinarii nu dau înapoi niciodată!

Se apropie caporalul.

- Destul cu discursurile! Toată lumea stie că japonezii nu vor debarca aici! întăririle nu vor întârzia să sosească.

De săptămâni întregi se vorbea despre aceste faimoase întăriri. Maggie începea să se întrebe dacă nu cumva era produsul imaginaţiei soldaţilor prinsi

în capcana acestui colţ al Filipinelor. Atâta sperau să le sosească ajutoare, încât luau visele drept realitate.

Soarele apunea si marea se colora în aur si rosu. Noaptea nu va întârzia să cadă brusc, ca o draperie care se trage.

Fără entuziasm, Maggie si Sheila se hotărâră să se ducă în subteranul lor.

Meniul micului dejun era compus din ton la cutie si orez.

- Jane Davies ne-a spus că dispunem de provizii pentru sase luni, spuse Sheila cu ironie. A uitat să precizeze că nu era decât ton si orez!

"Ce regim! gândi Maggie. în timp, vom prezenta cu toate deficienţe datorate lipsei de vitamine. Şi o sa slăbim... De asta, nu m-aş plânge."

în cursul zilei, circulă zvonul că amiralul Hart, comandantul forţelor navale, părăsise golful Manila pentru Australia, la bordul submarinului "Shark".

Abandonarea regiunii de către forţele navale era un semn rău...

în acea seară, nici chiar Maggie şi Sheila nu avură curajul să iasă. După o cină compusă din ton şi orez, se duseră să asculte radioul.

Ştirile erau alarmante. Se aştepta ca dintr-un moment într-altul japonezii să pună stăpânire pe Manila. Care va fi atunci soarta celor care rămăseseră în oraş?

Hong Kong căzuse în mâinile inamicilor. Şi se vorbea în continuare de Pearl Harbor... Cu o voce nesigură, crainicul dădu lista navelor de război care fuseseră scufundate.

Maggie îşi încleştă mâinile. Cea mai mare parte a flotei americane era distrusă. Deci, de unde veneau ajutoarele pe care ei le aşteptau fără încetare?

"De unde vor veni ajutoarele"? se întreba şi Anthony.

Lungit pe cuşeta lui îngustă, încerca să determine poziţia. Viitorul i se părea sumbru.

Corregidor nu va fi atât de uşor de apărat cum se pretindea. Mai întâi, erau prea mulţi civili aici. Şi continuau să vină... îi puteai învinui că fugeau la apropierea japonezilor?

De altfel, ofiţerii erau supranumeroşi.

"Sunt cel puţin doi la un soldat! gândi el scuturând din cap. Cine o sa facă treaba?"

Generalul MacArthur se afla în continuare pe insulă. Anthony nu se putea împiedica să nu-i admire curajul. Refuza să locuiască în tuneluri şi stătea într-o vilă situată în punctul cel mai expus al "Stâncii".

Japonezii o bombardaseră în mai multe rânduri, fără a reuşi s-o atingă. Şi în tot acest timp, imperturbabil, generalul MacArthur îşi pufăia pipa şi privea avioanele zburând razant deasupra cocotierilor.

în unele momente, Anthony se întreba dacă MacArthur nu-şi provoca intenţionat inamicii...

Două zile mai târziu, sună sirena.

- Haidem! exclamă unul dintre oamenii lui Anthony, punându-şi casca.

Anthony ridică privirea şi văzu mai multe avioane Mitsubishi apropiindu-se.

Imediat, dădu câteva ordine scurte. Avioanele survolară insula. Se auzi un tir intens. Mitralierele puşcaşilor ţinteau bombardierele.

Acestea zburau prea sus pentru a fi atinse.

Mai multe bombe căzură peste barăci. Cădeau ca nişte case din cărţi de joc în timp ce un fum negru şi gros se ridica spre cer. Se declanşă un incediu.

Un tânăr soldat sări. Era deja pe mormanul pe nisip care-i apăra adăpostul când Anthony îl prinse de centură şi, brutal, îl făcu să cadă în spate.

- Nu o să ne lăsăm ucişi fără a riposta, strigă tânărul recrut.

- Calm! Dacă faci doi paşi afară din tranşee, vei fi făcut praf.

- Dar unii dintr-ai noştri se află în barăci. Trebuie să-i salvăm!

Anthony îl privi pe soldat fără să spună nimic. Era încă un adolescent... Un băiat de fermă din Nebraska, de şaptesprezece ani.

- Trebuie... trebuie să fie ajutaţi, repetă soldatul.

Un hohot de plâns scutură umerii lui largi de jucător de base-ball.

- Sunt morţi, declară Anthony cu o voce neutră. Nu mai putem face nimic pentru ei, acum.

Ochii limpezi ai noului puşcaş se umplură de oroare. Pentru prima dată se afla în faţa îngrozitorului adevăr al războiului. Rolul lui Anthony era să-l facă să înţeleagă că nu era vorba de un joc, din păcate.

Faţa i se îmblânzi şi puse mâna pe braţul băiatului.

- întoarce-te la postul care ţi s-a desemnat, Johnny. Şi nu mai avea iniţiative...Bombardamentul fu reluat cu şi mai multă violenţă.

Bombele lansate de avioane săpau cratere adânci ici şi colo. Ţâşneau bucăţi de pământ şi stâncă amestecate cu schije.

Sarcina lui Anthony şi a oamenilor lui era relativ simplă. încărcau încontinuu cele câteva mitraliere de care dispuneau şi ocheau bombardierele.

Piloţii japonezi nu întârziară să-i repereze. Un obuz căzu doar la douăzeci de metri de tranşeea unde se refugiaseră. Anthony se chirci. Schije de obuz îi atinseră casca în timp ce pământul se cutremura.

Urmară alte explozii. Profitând de o acalmie, Anthony ridică precaut capul şi privi în jur.

La câţiva metri de acolo, tânărul puşcaş pe care-l împiedicase să sară din adăpost, zăcea pe spate, însângerat.

- Oh, nu! strigă Anthony printre dinţi.

Căţărându-se, se apropie de Johnny. încă respira, dar
rănile îi erau grave. Trebuia dus urgent la spital... Imposibil de a fi îngrijit aici, mai ales că puşcaşii nu dispuneau decât de o trusă de prim-ajutor.

- Caută-mi un Jeep, ordonă Anthony caporalului.

Acesta din urmă se grăbi să asculte. îşi ajută şeful să-l
transporte pe rănit în spatele maşinii. Ceilalţi puşcaşi marini priveau în tăcere, cu feţe grave. Fiecare ştia că ar fi putut fi el în locul tânărului recrut...

Anthony se grăbi către intrarea tunelurilor. Reuşi fără probleme, japonezii părând să-şi fi abandonat atacul pe moment. Dar probabil nu vor întârzia să revină să hărţuiască forţele inamice...

în subterane domnea un haos indescriptibil. Electricitatea fusese tăiată şi oameni speriaţi alergau în toate sensurile.

Doar câteva lămpi cu petrol suspendate luminau această scenă de coşmar. Cu stupoare, Anthony îşi dădu seama că militarii erau la fel de îngroziţi ca civilii.

Apoi înţelese că pentru majoritatea acestor tineri era botezul focului...

Luându-l pe Johnny în braţe, se îndreptă spre spital.

Aici, domnea ordinea. Un grup electrogen permitea iluminarea tunelurilor rezervate serviciilor medicale.

Anthony întinse rănitul pe o brancardă şi plecă în căutarea unui medic. Aceştia, ca şi toate asistentele medicale, erau încărcaţi de treabă...

Când Anthony reuşi să atragă atenţia unuia dintre ei, primi un răspuns deloc încurajator:

- Omul dumitale va trebui să aştepte.

- Dacă trebuie să aştepte, va muri.

Medicul îl privi pe Anthony drept în ochi. Apoi oftă şi chemă o asistentă care era aplecată deasupra unui bolnav acoperit de pansamente.

- Domnişoară Lawrence! Vezi ce poţi face pentru acel puşcaş!

Maggie se îndreptă. îşi înăbuşi o grimasă de durere, într-atât de tare o durea spatele. Cât despre picioare, abia o mai ţineau. Tocmai îşi termina serviciul când se produsese atacul. în loc să se odihnească, ea rămăsese... O pereche de braţe în plus nu era prea mult în momente ca acestea!

Muncea ca un automat, gândindu-se doar cum să uşureze suferinţele răniţilor care o înconjurau. Această nebunie ucigaşă nu se va mai termina niciodată?

Dintr-o dată, îl zări pe Anthony. înmărmuri văzându-l acoperit de sânge - sângele tânărului militar pe care-l transportase pe braţe.

- Eşti rănit? întrebă ea cu o voce pierită.

- Nu eu. Unul dintre oamenii mei.

Deci, Maggie ţinea puţin la el? Altfel nu l-ar fi privit cu atâta îngrijorare. Această constatare îi făcu o plăcere ciudată.

în mijlocul confuziei generale, brusc nu mai existau decât ei doi pe lume.

- Unul dintre oamenii mei, repetă Anthony. Este acolo, pe o brancardă....

Maggie îl urmă. îngenunchează împreună lângă tânărul rănit. Cu gesturi abile şi totodată pline de blândeţe, tânăra desfăcu nasturii cămăşii lui Johnny.

Are mâini fine, gândi Anthony - cu unghii tăiate scurt. Şi nu purta verighetă...

Nu se gândise la asta înainte. Deci, nu era măritată?

Maggie descoperise rănile. O cută verticală îi brăzda fruntea.

- Este grav? întrebă Anthony.

- Mă tem că da. Eu nu pot face nimic. Trebuie operat imediat.

Sheila trecu prin faţa lor, ducând o tavă cu instrumente strălucitoare.

- Sheila! o chemă Maggie. Există o masă liberă în sala de operaţie?

- Nu. Trei oameni aşteaptă şi cred că mai aduc şi alţii.

Ca şi doctorul un pic mai devreme, ea declară:

- Trebuie să-şi aştepte rândul...

Anthony strânse din pumni.

- Să aştepte!

îndreptându-se, veni către Sheila cu un aer ameninţător.

- îi semnezi condamnarea la moarte! Cine te crezi ca să...

Maggie îl întrerupse.

- Sst! Sheila nu are nici o vină... Ea execută ordinele!

- Dar...

- Noi operăm după un anume sistem. Răniţii care au şanse mai mari de supravieţuire dacă sunt operaţi fără întârziere, trec primii. Cei care au suficientă putere să aştepte... aşteaptă, din păcate. încercăm să salvăm un maximum de oameni. Dar nu putem face minuni.

- Johnny va trăi dacă este operat! o asigură Anthony cu putere.

- Este grav rănit. Şi mi-e teamă să nu aibă răni interne...

- Va trăi! spuse din nou Anthony. Este un marin!

Gândindu-se la toţi cei care pieriseră în barăci, strânse din dinţi.

- Cel puţin el să fie salvat, murmură el.

Maggie înţelegea atitudinea lui Anthony. Dar cunoştea de asemenea şi limitele serviciului medical...

îşi muşcă buza inferioară. în unele momente, meseria i se părea atât de dură... Trebuia să te întăreşti continuu pentru a face faţă unor situaţii îngrozitoare.

Era o fiinţă, cel despre care discutau. Un adolescent - aproape un puşti care avea capul plin de fisuri. La mii de kilometri de acolo, părinţii se gândeau la el, se îngrijorau pentru el...

- Ce tânăr este, murmură ea.

Moartea risca să-l secere înainte să fi avut timp să trăiască. Nici să iubească...

- Ascultă, mă duc să văd ce pot face, se auzi ea spunând. Rămâi aici. Revin imediat.

- Mulţumesc, murmură el.

Timp de o clipă, ea îşi puse mâna peste a lui.

- Aşteaptă-mă! făcu ea în şoaptă.

Reveni foarte repede.

- Peste zece minute poate intra în sala de operaţii.

- Mulţumesc.

Cuvântul i se părea sărac în comparaţie cu ceea ce simţea. O ajută pe Maggie să-l transporte pe puşcaşul marin până la uşa sălii unde alţi răniţi aşteptau pe brancarde...

Johnny intră primul. Dar părea şi cel mai grav.

Maggie îl urmă şi peste o jumătate de oră, veni să-l caute pe Anthony care rămăsese la uşă.

- Cred că este salvat, îi spuse ea simplu.

Capitolul 3

Joseph Gargano spunea întotdeauna că era un om fără trecut. Sosise în America în urmă cu treizeci de ani. în timpul acestor treizeci de ani muncise din greu, economisise cu răbdare şi realizase în cele din urmă o adevărată mică avere. Ceea ce nu-l împiedica să trăiască simplu.

îşi crescuse corect copiii, cultivase grădina, respectase legile bisericii şi constituţia americană... Ceea ce nu îl împiedica, în toate duminicile după-amiaza, să-şi întâlnească cu amicii italieni şi să joace partide interminabile de

cărţi a căror miză era de câţiva cenţi.

Admiraţia lui pentru Franklin Roosvelt era totală. Deja votase în trei rânduri pentru genialul politician. Fotografia preşedintelui trona la loc de cinste în camera lui, înconjurată de imagini pioase.

Tocmai ajunsese la New York vestea ca al patrulea regiment de puşcaşi marini se repliase pe Corregidor.

- Sa speram ca nu vor întârzia întăririle! Altfel, Anthony se va afla ca un şoarece prins în cursă! oftă Joseph.

Scutură din cap.

- Totuşi, Dumnezeu ştie dacă n-ar fi fost mai bine să-l conving ca în loc de a se angaja în armată să-şi găsească o slujbă bună! Un post de viitor, bine plătit... Numai că el avea alte idei. Ceea ce voia, era să îmbrace uniforma şi să tragă în tot ce mişcă.

îşi dădu la o parte farfuria de spaghete. Puiul cu rozmarin pe care nevastă-sa îl reuşea atât de bine nu-l tenta.

Radioul se auzea în surdină. Poate va da un comunicat? în aşteptare, se difuza pentru a douăzecea oară "God bless America". Dumnezeu să binecuvânteze America...

Era un cântec frumos, dar Joseph se săturase să-l tot asculte ziua şi noaptea.

îşi încleştă maxilarele. Refuza să recunoască deschis, dar Anthony fusese întotdeauna preferatul lui. Nutrea pentru el cele mai mari ambiţii. Dar din păcate, ambiţiile lui Anthony nu aveau nimic de-a face cu ale sale... Fiul lui nu visa decât aventuri.

"Un adevărat cap înfierbântat! gândi el. Nu a înţeles până acum că tot ce conta în viaţă era familia? O casă confortabilă, o nevastă iubitoare, copii fără probleme. Şi siguranţa materială! Ce să-ţi doreşti mai mult?"

Maria Gargano îşi privea soţul cu o bunăvoinţă oarecum îngrijorată. Această femeie slăbuţă şi vioaie, originară din nordul Italiei era încă drăguţă cu părul ei des şi auriu, ochii cenuşii şi pielea de culoarea fildeşului. Dacă pe lângă soţul şi copiii ei părea foarte firavă fizic, avea în realitate o sănătate şi un moral de oţel.

Era fiica unor băcani italieni instalaţi la New York de la începutul secolului. De cum îl văzuse pe Joseph Gargano, care tocmai debarcase în America unde avea intenţia să facă avere, ştiuse că el era bărbatul vieţii sale.

Dar ea trebuise să facă primii paşi... Fiindcă niciodată Joseph nu şi-ar fi închipuit că fiica unor comercianţi prosperi s-ar interesa de un imigrant fără un dolar în buzunar!

îşi iubea soţul la fel ca în prima zi. O neliniştea să-l vadă astfel. Ca Joseph să-şi piardă pofta de mâncare, însemna că are o mare grijă în suflet.

Un oftat adânc îi ieşi din piept. Şi ea se întreba cum se vor termina toate acestea. Anthony va scăpa?

Era un băiat descurcăreţ şi inteligent, care ştia cum să rezolve situaţiile cele mai complicate. Dar acolo, nimic nu depindea de el.... Japonezii păreau că vor să-i extermine pe americanii rătăciţi în sudul Pacificului, până la ultimul!

Totuşi, întăririle nu puteau să nu sosească foarte repede acum...

- Totul va trece cu bine, mamă, o asigură Vita.

Simon, soţul acesteia din urmă, îşi termină paharul cu vin.

- Da, totul va fi bine! accentuă el. Nu au decât să se descurce pentru a se menţine pe "Stâncă". Peste puţină vreme, vapoarele vor fi acolo.

- Vor rezista?

- Se spune că insula Corregidor este o adevărată fortăreaţă de nepătruns!

Dominick interveni:

- încearcă să vezi partea bună a lucrurilor, mamă. Cel puţin, tu ştii unde este şi ce face.

Cu un mic râs, adăugă:

- Ceea ce nu era întotdeauna cazul când se afla acasă!

- Acelaşi lucru s-ar putea spune şi despre tine! ripostă ea.

- Nu pentru multă vreme.

Făcu o pauză înainte de a anunţa:

- M-am angajat astăzi la marini.

Se lăsă tăcerea. Apoi Joseph lovi cu pumnul în masă.

- Eşti nebun? Puşcaşi marini! Ce te-a apucat?

- Nu sunt nebun! strigă Dominick. Marinii sunt cei mai buni. Anthony mi-a spus întotdeauna.

- Cine ştie? Iată-l prizonier într-un tunel la celălalt capăt al lumii! Dacă ţineai morţiş să te înrolezi, de ce n-ai ales armata?

Ridicând braţele spre cer, strigă:

- Puşcaşi marini! Fiii mei sunt nişte imbecili! Ai chef să mori? Tu...

- Joseph, nu vorbi de moarte! îl întrerupse Maria.

Paulo se aplecă spre fratele lui.

- Este adevărat? Te-ai angajat la marini?

- Da! răspunse Dominick.

- Formidabil! exclamă Paulo. Poate vom fi în acelaşi regiment!

Joseph îşi îngustă ochii.

- Ce spui tu?

- Şi eu m-am înrolat, mărturisi Paulo. Şi tot la marini. Ca Anthony, ca Dominick...

Toate privirile se întoarseră către Simon care înălţă din umeri.

- Acum, pot mărturisi şi eu la fel!

- O să devii tot un marin? strigă Joseph.

- Nu. M-am înrolat în armată. Nu am făcut decât să devansez apelul. De aici în două sau trei săptămâni, va trebui să mă prezint sub drapel, de bunăvoie sau cu forţa!

Zâmbi.

- Le-am spus că eram bucătar şi că mi-ar plăcea să lucrez ca atare! Cu un pic de noroc, voi rămâne în spatele frontului!

Vita îşi ascunse faţa în mâini.

- Oh, nu... gemu ea. Nu...

- Dacă devansezi apelul, poţi alege, îi explică soţul ei. Gândindu-mă la tine şi la copii, m-am hotărât să mă înrolez.

Aceştia din urmă, care se jucau liniştiţi în camera vecină, apărură în acel moment.

- Unchiul Anthony o să-i omoare pe toţi japonezii! strigă fiul cel mai mare al lui Simon şi al Vitei.

Va fi un erou! Preşedintele îl va decora şi...

Dominick îl luă în braţe.

- O să devenim cu toţii eroi! Japonezii încă nu-i cunosc pe cei din neamul Gargano! Nu ştiu ce-i aşteaptă. Cât despre nemţi...

Joseph făcu gestul de a-şi astupa urechile.

- Nu, nu aceştia! strigă el.

- Trebuie să recunoşti că suntem în război pe două fronturi, tată! remarcă Paulo.

- Ştiu, ştiu... Dar preşedintele le va veni de hac şi japonezilor şi nemţilor! Amintiţi-vă ce a spus: "Nu trebuie să ne temem de nimic, ci doar de teama în sine..."

Paulo se cutremură. Se gândi la fratele lui prizonier al unei stânci străbătută de tuneluri, la mii de kilometri de New York. Inima i se strânse. Cu un pic de noroc, întăririle vor veni la timp. Cu condiţia să existe întăriri...

Anthony nu mai credea.

"Niciodată nu vor veni întăriri, gândi el. Este o utopie".

Batalionul lui primise ordinul să se replieze în faţa intrării tunelului principal. Trebuia să apere şi să împiedice orice debarcare pe plajă.

Generalul MacArthur credea că japonezii vor încerca un asalt dinspre mare. Pe moment, se mulţumeau să bombardeze insula prin atacuri sporadice, durând uneori doar câteva minute şi alteori mai multe ore.

Oamenii erau obosiţi. Sigur că mâncau, dar regimul lor prezenta grave carenţe de vitamine. Meniul era întotdeauna acelaşi şi ei glumeau:

- Astăzi vom avea ton la cutie cu orez sau orez cu ton la conservă?

Cel puţin trăiau în aer liber. Anthony se întreba cum rezistau cei care petreceau douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru în acele subterane sufocante.

Nu era penibilă numai lipsa de aer, ci şi mirosul şi zgomotul. Erau atâţia oameni înghesuiţi unii într-alţii... Fiecare centimetru pătrat părea ocupat.

Maggie dispunea de o cuşetă şi prin aceasta făcea parte dintre privilegiaţi. Anthony ştia totuşi că nu se odihnea des. Muncea până la limita extremă a puterilor şi el se întreba cât va reuşi să reziste în aceste condiţii.

Dacă toată lumea pierdea în greutate, ea părea să slăbească mai mult ca ceilalţi.

Anthony se interesase odată pe lângă Sheila.

- Nu-i nimic surprinzător! răspunsese ea. Face prea mult! Toţi chirurgii o cheamă când fac o operaţie. Este o asistentă medicală atât de bună! Este la

datorie optsprezece ore pe zi, uneori şi mai mult! Cum vrei să pară în plină formă?

- Trebuie totuşi să se odihnească! Dacă se îmbolnăveşte, nu-i va folosi la nimic... Nu ai putea s-o convingi?

- Ca şi cum ai vorbi la pereţi! Maggie se dedică în întregime muncii sale şi nimic altceva nu mai contează.

- Datoria... datoria... mormăi Anthony. Frumos, dar...

Sheila îi zâmbi.

- Şi tu îţi faci datoria. Nici tu nu dormi. Şi tu...

El o întrerupse.

- Este normal! Eu sunt bărbat. Şi puşcaş marin, în plus. Bombardamentele repetate perturbau complet viaţa marină. De fiecare dată când un obuz cădea în apă, la suprafaţa apei apăreau peşti loviţi, plutind cu burţile în sus.

Anthony luă obiceiul să se ducă să-i pescuiască. încerca să uite de rechini.

Regimul alimentar al oamenilor lui se îmbunătăţi astfel în mare măsură. Hotărî să-i ducă regulat lui Maggie peşte proaspăt.

Când caporalul îl văzu alegând o duzină din cei mai buni peşti, îi făcu cu ochiul.

- Un cadou?

Ştia precis cui îi erau destinaţi acei peşti. Cum să păstrezi secretul pe "Stâncă", când toţi refugiaţii şi militarii trăiau unul peste altul?

- Oh, o să fac un tur în tuneluri... răspunse Anthony cu un aer indiferent. Mă întreb cum mai merge pe acolo...

- Nimic nu s-a schimbat de ieri!

Anthony îi adresă o privire întunecată şi acesta dispăru. în drum, îşi verifică ţinuta, fără entuziasm. Un pantalon kaki, prăfuit... şi nimic altceva! Era atât de cald şi de umed, încât bărbaţii se obişnuiseră treptat să umble cu

bustul gol.

Anthony îşi trecu mâna prin părul des şi prea lung.

"Dacă m-ar vedea tatăl meu acum, s-ar grăbi să mă ducă la frizer! gândi el Şi mi-ar spune să nu mă plimb pe jumătate gol..."

Ultimul atac japonez avusese loc cu o jumătate de oră în urmă. Noaptea nu va întârzia să se lase şi era probabil că inamicul va aştepta până a doua zi ca să revină să bombardeze "Stânca".

Asta dădea oamenilor ocazia să se destindă.

Şi Anthony avea intenţia să facă la fel.

Se îndreptă drept spre spital şi o întâlni pe Maggie care ieşea, moartă de oboseală, după ce făcuse două ture consecutive de gardă.

Când îl zări pe Anthony, zâmbi.

- Ia te uită! Iar ai fost la pescuit?

- Bineînţeles. Nu-i nimic altceva de făcut pe aici.

O examină încruntându-se. I se părea că mai slăbise încă din ajun.

- Cum merge? întrebă el.

Ea ridică din umeri.

- Multă muncă. Pentru a schimba...

Un căpitan îşi încetini paşii întâlnindu-i. Imediat Anthony se îndreptă.

- Am venit să aflu veşti despre Johnny, pretinse el.

Regulamentul era foarte strict. Un simplu sergent nu putea avea relaţii personale cu o asistentă medicală fiindu-i superioară în grad.

Maggie intră imediat în joc.

- Johnny este în plină formă, sergent. Azi-dimineaţă încerca să mă convingă că se poate întoarce să se bată!

Scoase un mic râs.

- Face mult mai bine, dar nu este încă vindecat. Nici nu se pune problema

să-şi părăsească patul pe moment!

Căpitanul se îndepărtă. Anthony avea chef să-şi bată joc de disciplină, dar păstră pentru el sarcasmele. Maggie, care fusese educată în respectul pentru regulamentele militare, risca să nu înţeleagă...

Acum, el venea în fiecare zi s-o vadă. Aceste scurte vizite îi deveniseră indispensabile.

Şi pentru ea, reprezentau o rază de soare în obscuritatea perpetuă a tunelurilor.

Se făceau trei săptămâni de când trăia pe Corregidor. începea să se întrebe dacă mai exista lumea de afară, în afara tunelurilor care deveniseră singurul ei orizont.

- Ai citit acest comunicat?

- Nu.

El desfăcu hârtia pe care i-o întinsese. Era vorba despre un mesaj pe care generalul MacArthur îl făcea să circule printre trupe.

"întăririle nu vor întârzia să vină. Mii de soldaţi sunt pe drum, ca şi sute de avioane. Dar este imposibil de fixat data sosirii lor, deoarece vor trebui să traverseze liniile inamice, ceea ce riscă să-i întârzie.

„TRUPELE TREBUIE SĂ REZISTE PÂNĂ LA VENIREA îNTĂRIRILOR!"

Fără să vrea, Anthony era impresionat. De ce MacArthur încă mai credea în întăriri?

- Vor veni, nu-i aşa? întrebă Maggie.

- Poate că da, poate că nu.

- Nu ne-ar minţi aşa!

El ridică din umeri.

- Nu ştiu... Ofiţerii care ne conduc vor să se convingă - şi să ne convingă

totodată şi pe noi - că nimic nu este pierdut.

Cu un oftat, adăugă:

- Dar mi-e teamă că această poveste cu întăririle să nu fie decât o glumă!

Ea îşi plecă ochii.

- Probabil că ai dreptate. Cum ar putea să vină să ne ajute acum? Pare imposibil.

Lui Anthony îi păru rău că spusese deschis ce gândea.

- Nu te îngrijora prea tare, făcu el încet. Nu serveşte la nimic să-ţi faci griji. Şi cine ştie? Poate totul se va aranja...

- Cum?

- Să-ţi închipui că japonezii renunţă şi se întorc acasă la ei.

Amândoi ştiau că nu trebuia să contezi pe o astfel de minune. Dar se prefăcură că era posibil...

Anthony întinse tinerei peştii.

- Sper că o să mănânci câţiva şi nu o să-i dai pe toţi!

Părea atât de fragilă în fusta ei kaki şi bluză asortată! Pe Corregidor, asistentele erau obligate să-şi lase ţinuta albă la vestiar.

- Maggie, eşti atât de slabă că ar fi suficientă o pală de vânt să te ridice! spuse el.

Ea schiţă un zâmbet.

- Dar şi tu ai pierdut din greutate.

Dar el rămăsese musculos şi solid, iar ea devenea din ce în ce mai slabă şi mai palidă.

- Mănânci suficient? întrebă el.

- Firesc. Şi mă desfăt cu peştii tăi, să ştii. îi împart cu alte asistente, bineînţeles! Nu aş putea mânca singură în colţul meu, după cum bănuieşti!

Ştia că el îi pescuia cu preţul vieţii. Dar la ce bun să-i spună să nu-şi rişte viaţa pentru câţiva peşti? îl cunoştea suficient de bine ca să-i prevadă reacţiile.

- Vrei să ieşi cinci minute? îi propuse el.

- Este prudent?

- Nu cred că bombardamentele vor reîncepe până mâine. Ţi-ar face bine puţin aer curat. Vino să vezi stelele cu mine!

- Poetule! zâmbi ea.

Ea îl însoţi afară. Deja cădea crepusculul. La vest, cerul se colora în portocaliu şi violet. Deja apăruseră câteva stele pe firmament.

Se aşezară la adăpostul unui zid din saci de nisip. Anthony îi oferi jumătatea unei ţigări. Tutunul era raţionalizat ca şi restul...

Ea ezită, apoi acceptă.

- Mulţumesc.

Fumând şi contemplând cerul, vorbeau în şoaptă.

- Oamenii tăi îşi păstrează în continuare moralul? se interesă Maggie.

- Da. Acolo unde există acţiune, un marin are întotdeauna un moral bun!

Se făcu tăcere. Cerul se întuneca.

- Dacă n-am fi fost în război, ce ai face în acest moment? întrebă Anthony.

Ea reflectă.

- Greu de imaginat... Viaţa pe care am dus-o înainte de a veni aici mi se pare atât de îndepărtată, de ireală! Chiar şi la Manila, totul era diferit.

Privirea i se pierdu în gol.

- Ofiţerii organizau serate dansante. Ne duceam să vedem meciurile de golf de pe terenurile care dominau golful...

închise ochii.

- Primele luni pe care le-am petrecut la Manila semănau mai curând a vacanţă. Apoi, treptat, lucrurile s-au schimbat...

Foarte încet, adăugă:

- Mi-e greu să mă văd din nou în Statele Unite - Virginia, lângă părinţii mei.

- S-ar spune că tot ceea ce constituia viaţa noastră de altădată a dispărut, spuse Anthony. încerc să mă gândesc la masa de familie, să-mi revăd fraţii şi surorile în jurul unui vas cu spaghete cum

numai mama ştie să le facă... şi nu reuşesc! Această imagine mi se pare atât de idilică, încât mi-e greu să cred că a existat vreodată!

- Şi eu la fel...

- Ţi-e dor de familia ta? întrebă el.

- Mult. Aş vrea să le trimit ştiri despre mine, dar este imposibil de comunicat cu Statele Unite în acest moment...

- Dacă tatăl tău este la Ministerul de Război, trebuie să ştie unde te afli.

Din nou se instală tăcerea. Dar era o tăcere plină de căldură şi înţelegere.

"Curios, gândi Maggie. Nu mă simt în largul meu în acest moment decât cu Anthony. Este singurul care are puţin timp disponibil... "

Viaţa devenea din ce în ce mai grea în tuneluri. Oamenii, la capătul nervilor, nu-şi vorbeau decât pentru a schimba informaţii indispensabile. Nici cu Sheila Maggie nu avea timp să vorbească, fiindcă făceau parte din echipe diferite.

Fără a reflecta, îşi puse mâna peste cea a lui Anthony. El avu o uşoară ezitare înainte de a-i întoarce acest soi de mângâiere frăţească.

Privirile li se întâlniră. Inima lui Anthony îi sări în piept. Avea din nou cincisprezece ani şi o ţinea pe Mary Care de mână în timpul recreaţiei.

După ce o condusese pe Maggie înăuntru, Anthony ajunse la postul lui. Cu câteva ore mai devreme sosise submarinul "Trout"

aducând un stoc de muniţii suplimentare.

Curios, Anthony se îndreptă spre port, unde întâlni un sergent pe care-l cunoscuse mai demult, în vremea antrenamentului.

Acesta scoase o sticlă de whisky.

- Te tentează.

- Mai întrebi...

Bău câteva înghiţituri.

- Eşti la bordul lui "Trout"? se interesă el, înapoind sticla camaradului său.

- Da.

- De ce nu aţi plecat încă?

- Lipsă de lest. S-a vrut să se încarce nişte saci cu nisip, dar ni s-a interzis să-i atingem.

- Evident! exclamă Anthony. Ei ne servesc la adăpostire în caz de bombardament. Pentru noi, valorează mai mult ca aurul!

- Aur? Ei bine, închipuie-ţi că se va încărca aur în locul mormanelor voastre de nisip! Un lest numai din aur, gândeşte-te un pic.

Anthony se întrebă dacă nu băuse prea mult whisky. De obicei, se ţinea bine la alcool, totuşi!

- Ce tot spui acolo?

- "Trout" va fi încărcat cu lest de aur.

- Ai băut cam mult whisky, bătrâne! Spui prostii.

- Nici gând! Tot aurul tezaurului filipinez a fost adus aici. Şi acum, noi îl ducem în Australia la bordul lui "Trout".

- Bine, spuse Anthony, nu prea interesat.

Dădu camaradului său o scrisoare pe adresa părinţilor săi. Această scrisoare o ducea de mai multe zile în buzunar, aşteptând o ocazie s-o expedieze. Nu conţinea decât câteva rânduri scrise în grabă. Suficiente, totuşi, pentru a-i asigura de soarta lui.

"La data de astăzi, sunt încă în viaţă, gândi el cu o ironie amară. Dar ce se va întâmpla mâine?"

Era din ce în ce mai nesigur de soarta refugiaţilor pe "Stâncă". Dacă "Trout" lua tezaurul filipinez, era un semn rău... Asta însemna că autorităţile nu credeau deloc într-o sosire apropiată a întăririlor şi salvau tot ce se putea.

în primul rând, se punea aurul în siguranţă. Apoi va fi rândul ofiţerilor superiori să meargă la adăpost. Cât despre cei care rămâneau...

Situaţia nu se îmbunătăţi în cursul săptămânilor care urmară. Departe de asta! Anthony îşi supraveghea oamenii, pândind cel mai mic semn de slăbiciune - uşor de înţeles dat fiind date împrejurările, chiar şi pentru marini. Dar ei rămâneau mai hotărâţi ca oricând. Totuşi, nu mai vorbeau despre întăririle în drum spre Corregidor.

în rândurile lor începu să circule un cântec:

"Suntem sacrificaţii stâncii
Nu mai avem mamă, nici tată,
Nici prieteni, pe nimeni,
Fiindcă toată lumea ne-a uitat."

Nu puteau rezista la infinit. Bănuiau că deznodământul este

aproape. Un deznodământ sumbru...

Anthony, care nu era în mod deosebit credincios, asistă de mai multe ori la mesa pe care o ţinea un preot militar, într-un colţ de tunel transformat în capelă. Se ducea acolo fiindcă avea nevoie de o oarecare îmbărbătare spirituală, dar şi fiindcă o întâlnea pe Maggie.

După oficiere, găseau mijlocul de a vorbi câteva minute. El continua să-i aducă regulat peşte. Iar ea îi dădea sfaturi medicale pentru oamenii lui. Majoritatea puşcaşilor marini prezentau într-adevăr tulburări de sănătate. Aveau aproape toţi dezinterie şi unii aveau probleme dermatologice datorate în principal căldurii şi umezelii care domnea în tranşee.

Nu abordau subiecte personale. Şi niciodată mâinile nu li se mai întâlniseră... Totuşi, amândoi erau conştienţi de ce ar fi putut fi, în împrejurări diferite.

Din păcate, era război. Din păcate, moartea dădea târcoale...

în martie, când se aflau pe "Stâncă" deja de trei luni, aflară că MacArthur părăsise Corregidor pentru Australia.
în submarinul care-l ducea luaseră loc un număr bun de ofiţeri superiori.

Generalul Jonathan Wainwright comanda de acum încolo locul. Era un bun ofiţer, dar nu un geniu militar. Toată lumea ştia că era acolo pentru a prezida învălmăşeala de după înfrângere.

O singură întrebare mai rămânea de pus: când va avea loc?

Capitolul 4

Elizabeth Lawrence, aşezată pe o canapea tapisată cu mătase,

citea încă o scrisoare de la fiica ei:

"Dragă mamă, dragă tată, dragă Ted,

Sper că sunteţi cu toţii sănătoşi. Aici, totul este bine. Mâine va fi Crăciunul, şi măcar o dată nu suntem supraîncărcaţi de muncă. Profit ca să vă scriu această mică scrisoare.

Am primit cu bine coletul. Mulţumesc! Mai ales pentru rujul de buze. Nu mai aveam şi aici nu se găseşte. Şi ziarele mi-au făcut plăcere."

Maggie trebui să se oprească din scris în acel moment. Reluase scrisoarea un pic mai târziu, cu un scris uşor tremurat:

"Termin în grabă. Aduc răniţi...

Vă sărut pe toţi trei, sperând ca anul care vine să fie mai puţin întunecat ca cel care se termină.

Maggie."

Elizabeth puse scrisoarea pe o măsuţă joasă. Sosise în acea dimineaţă, acoperită de timbre australiene.

Cu un oftat, lăsă privirea să-i rătăcească peste grădina care se zărea prin uşile de sticlă. Lalelele şi irişii erau în floare. Un piţigoi sărea peste peluza bine întreţinută. Apoi zbură spre sălciile mari care mărgineau grădina.

- Această scrisoare a fost scrisă acum patru luni, oftă ea. Şi de atunci au avut loc atâtea evenimente grave!

Oraşul Bataan, din Filipine, căzuse în mâinile japonezilor cu câteva săptămâni în urmă. Douăsprezece mii de americani şi şaizeci şi patru de mii de filipinezi trebuiseră să se predea.

în curând, va fi rândul lui Corregidor...

Se auzi un zgomot de motor de maşină. Colonelul Wilson Lawrence se înapoiase... Elizabeth se ridică şi merse în întâmpinarea soţului ei.

Maggie era plecată... Ted zbura la bordul portavionului "Hornet". Casa părea uneori pustie acestei mame de familie care-şi consacrase atâţia ani educării celor doi copii.

Şi în curând, va fi probabil rândul soţului ei să plece!

Wilson îşi făcu intrarea în salon. îşi purta uniforma cu eleganţă şi puţină ridigitate militară. Avea deja patruzeci şi noua de ani, dar părea mult mai tânăr decât oamenii de afaceri de aceeaşi vârstă, pe care-i înfrunta uneori pe terenurile de golf.

- Am întârziat, draga mea. Scuză-mă... Dar reuniunea a durat mai mult decât era prevăzut.

- Trebuie să fii obosit. Vrei să te odihneşti puţin înainte de cină?

- Nu este cazul...

O sărută tandru pe soţia sa, mângâindu-i părul brun în care apăruseră deja fire albe. O iubea la fel de mult ca în ziua când se căsătoriseră, acum mai mult de un sfert de secol...

- O scrisoare de la Maggie! îi întinse Elizabeth misiva pe care o primise chiar în acea dimineaţă.

Zâmbetul colonelului dispăru. Dintr-o dată, i se făcu frică... Ce rău îi părea că-şi încurajase fiica să devină asistentă medicală în Armată. Credea atunci că va fi pentru ea o experienţă pasionantă. Era departe de a bănui că o va vedea la celălalt capăt al pământului!

Acum, se afla pe Corregidor. Şi japonezii încercuiau "Stânca"... într-una din următoarele zile, fortăreaţa va cădea în mâinile duşmanilor. Şi probabil va fi moartea pentru cei care rezistau de luni de zile cu atâta curaj.

"Sacrificaţii de pe Corregidor..." gândi el cu amărăciune.

Se pusese problema într-un timp oarecare să trimită întăriri trupelor încercuite de japonezi. Apoi, ministrul de război hotărâse să dea prioritate frontului european.

Era logic. Dar dramatic pentru un tata de familie a cărui fiică urma să se afle printre victime.

- Nu citeşti scrisoarea de la Maggie? se miră Elizabeth.

- Ba da, bineînţeles...

Parcurse cele câteva rânduri scrise de o mână fermă. Doar ultimul paragraf fusese scris de o mână care tremura.

încerca să citească printre rânduri, întrebându-se cum suporta fiica lui experienţa dramatică pe care o trăia.

Apoi îi dădu scrisoarea soţiei.

- Am impresia că ieri încă Maggie locuia cu noi...

Privirea lui se aţinti asupra fotografiei în ramă care trona pe şemineu. Fusese făcută la vremea când Maggie nu avea nici o grijă... doar să se distreze şi să profite de viaţă. Ce drăguţă era cu fusta ei ecosez, plisată, şi cu puloverul împodobit cu un şirag de perle! Zâmbea şi soarele făcea să-i strălucească părul! Părea atât de plină de viaţă!

"Ce face în acest moment? gândi colonelul. Prizoniera tunelurilor de pe Corregidor..."

Palidă, slăbită, învinsă, Maggie stătea la căpătâiul unui soldat care murea. De treizeci şi şase de ore, acum, era la capătul puterilor...

Sfârşitul nu va întârzia. Japonezii bombardau fără încetare "Stânca". Exploziile zguduiau continuu subteranele şi o ploaie de moloz şi praf cădea peste paturile bolnavilor.

în fiecare clipă, se aduceau noi răniţi. Maggie se temea întotdeauna să nu-l vadă pe Anthony zăcând pe brancardă.

îşi înghiţi saliva şi închise o clipă ochii, fără a înceta să ţină mâna soldatului pentru a-i controla pulsul. Bătăile erau din ce în ce mai slabe, şi dintr-o dată încetară.

Maggie se ridică şi-i acoperi faţa cu cearşaful aspru. Cel puţin, nu suferise... Când îl aduse era deja în comă şi nu-şi recăpătase cunoştinţa.

Tânăra îi notă numele, gradul, numărul de identificare şi ora morţii. Apoi ceru unuia dintre soldaţii care secondau asistentele să ducă trupul.

De-abia se eliberă patul că un alt rănit fu adus în loc.

Ea se aplecă deasupra lui cu ochii roşii de oboseală.

Se apropie Sheila.

- Ar trebui să te odihneşti, Maggie.

- Nu. Nu aş putea dormi...

Şi Sheila părea epuizată. Slăbise îngrozitor. Frumosul ei păr blond părea gri, într-atât îşi pierduse strălucirea.

Maggie găsi puterea să glumească.

- Tocmai tu îmi faci morală! Cu faţa pe care o ai...

Sheila îşi strânse mâinile.

- Ah! Ce n-aş da pentru o baie! Inchipuie-ţi o cadă plină cu apă caldă, spumoasă...

- închipuie-ţi un pat cu cearşafuri curate... făcu Maggie intrând în joc.

- O friptură enormă şi o salată proaspătă...

- O îngheţată!

- O prăjitură cu ciocolată cum ştie să facă mama mea...

începură să râdă.

- Suntem nişte proaste! conchise Maggie. Avem amândouă silueta de invidiat a unui manechin şi visăm să ne umf'm cu calorii!

- Puţin îmi pasă de siluetă! Dacă într-o zi voi putea mânca după pofta inimii, nu mă voi abţine, crede-mă!

- Nici eu, mărturisi Maggie.

Dar vor avea vreodată ocazia să mănânce bine? Se îndoiau... Cu o săptămână în urmă, treizeci de infirmiere plecaseră la bordul a două submarine. Dar nici Sheila, nici Maggie nu fuseseră alese... Era prea multă nevoie de ele pe "Stâncă!"

- Cele mai bune rămân, le spusese Jane Davies, asistenta şefă.

Era un compliment, într-adev'r. Dar asta însemna şi că cele mai bune erau destinate să moară în timpul asaltului final. Asalt care nu va întârzia probabil.

Maggie şi Sheila încredinţaseră celor care plecau scrisori destinate familiilor lor.

Maggie îi înştiinţa pe ai săi că nu mai avea nici o speranţă. Totuşi, nu le vorbea despre moarte...

"Precis japonezii mă vor lua prizonieră, la scrisese ea. Deci nu vă voi revedea până la sfârşitul războiului".

Pentru nimic în lume nu ar fi vrut s-o înspăimânte pe maică-sa povestindu-i atrocităţile la care se dedau japonezii asupra prizonierilor lor. Mai ales prizoniere... Circulau poveşti înspăimântătoare...

Asta depindea de regimente. Unele îşi tratau ostaticii cu umanitate: îi hrăneau corect şi-i îngrijeau, dacă era cazul.

O singură speranţă rămânea supravieţuitorilor de pe Corregidor. Să fie făcuţi prizonieri în condiţii convenabile...

Ghemuit în colţul unei tranşee, Anthony dormea. Luase obiceiul să aţipească, atunci când putea, câteva minute. Dintr-un nimic, se trezea. Imediat se îndrepta, imediat intra în alertă.

Obarbă de o săptămână îi înnegrea bărbia. Era cu bustul gol, ca de obicei. Umerii şi pectoralii rămâneau musculoşi, dar coastele i se reliefau.

Estima să fi pierdut în jur de cincisprezece kilograme. Dacă mai slăbea, îşi pierdea puterile. Pe moment, reflexele îi rămăseseră bune şi forţa nu părea să i se fi diminuat.

Dormind, îşi strângea puşca la piept. Vroia să moară luptând. Niciodată nu se va lăsa să cadă prizonier.

în jurul lui, pe rând, oamenii lui făceau de gardă. Fuseseră mai multe cazuri de dezertare în rândurile americane şi în armata filipineză. Dar nici unul dintre puşcaşii marini ai sergentului Gargano nu dezertase.

Ştia că, la fel ca şi el, se vor lupta până la sfârşit. Erau bărbaţi

hotărâţi, antrenaţi şi posedând un simţ înalt al onoarei şi datoriei.

Anthony continua să doarmă. Visa... în somn, o vedea pe Maggie alergând pe o plajă. Ea se întoarse şi-i întinse braţele.

Vru s-o îmbrăţişeze, dar mâinile lui nu întâlniră decât vidul. Atunci, deschise ochii.

Brusc, se îndreptă.

- Toţi la adăpost, strigă el.

Oamenii se trântiră pe pământ. O bombă explodă la mică distanţă, făcând să se cutremure totul. Fum şi bucăţi de stâncă se ridicau în aer. Ici şi colo căzură alte bombe. Apoi începu să plouă cu gloanţe. Japonezii atacau din nou...

Acestui bombardament intens îi urmă un calm relativ. Nici unul dintre oamenii lui Anthony nu fusese atins. Dar ceilalţi avuseseră mai puţin noroc. Deja soldaţi cu tărgi încărcate se îndreptau spre spitalul arhiplin.

Maggie şi Sheila îşi acordaseră câteva clipe de odihnă. Moţăiau, aşezate pe o bancă atunci când fură aduse noile victime.

Jane Davies se apropie de Maggie şi o scutură încet. Când tânăra deschise ochii, îi întinse o ceaşcă de cafea. Un adevărat lux devenit din ce în ce mai rar pe "Stâncă!"

Asistenta şefă îi zâmbi tinerei. Ca şi toate celelalte, slăbise. Dar indiferent de împrejurări, păstra un calm suveran.

- în ultimul timp nu prea am avut ocazia sa vorbim, spuse aceasta în şoapta. Dar ţineam să-ţi spun ca îţi apreciez devotamentul, Maggie.

Maggie roşi.

- Dar este... este firesc.

- Eşti o asistenta deosebit de dotata, mai ales în sala de operaţii. Armata noastră are nevoie de femei ca tine! Ar fi păcat să te pierdem...

Surprinsă de acest discurs, Maggie nu găsi nimic să răspundă. Acum o cunoştea suficient pe Jane Davies ca să ştie că nu se lansa într-o astfel de conversaţie fără motiv.

Asistenta şefă se uită în jurul ei, apoi, coborându-şi mai mult vocea, declară:

- Submarinul "Starfish" va pleca peste optsprezece ore spre Australia. Vei fi la bord!

Maggie deschise gura, apoi o închise. Se întreba dacă nu visează...

- O... o să părăsesc Corregidor? se auzi ea întrebând cu o voce tremurătoare.

- Cu câteva dintre colegele tale. Foarte puţine, fiindcă sunt puţine locuri pe "Starfish".

- Va veni şi Sheila?

Jane Davies scutură negativ din cap.

- Sheila este o asistentă excelentă. Dar nu o asistentă ieşită din comun ca tine.

- Veniţi şi dumneavoastră în Australia? mai întrebă Maggie.

Această întrebare o miră vizibil pe interlocutoarea sa.

- Eu? Bineînţeles că nu. Rămân aici, cu asistentele mele şi răniţii.

Kay Broderick procedase la fel la Manila. Era acum rândul Janei Davies să se sacrifice. Fiindcă pentru ele, conducerea însemna mai întâi responsabilitate.

- Du-te să te odihneşti acum, îi ordonă asistenta şefă. Vei mai face un tur de gardă înainte de plecare.

Maggie ascultă. Cinci minute mai târziu era întinsă pe patul ei. Dar nu reuşea să doarmă...

Sheila nu întârzie să i se alăture. Amândouă rămaseră tăcute lungă vreme. Maggie se hotărî prima să vorbească.

- Eşti la curent? întrebă ea simplu.

- Da, răspunse Sheila.

Ea zâmbi cu curaj.

- îmi pare bine pentru tine!

Maggie scoase un suspin înăbuşit.

- Nu este drept! exclamă ea.

- Ba da! Eşti cea mai bună asistentă. Ar fi o prostie să fii lăsată aici.

Şi bătându-i mâna cu afecţiune, adăugă:

- Va trebui să continui să munceşti din greu! în timp ce eu, odată prizonieră, voi fi în vacanţă! închipuie-ţi! Vacanţă într-un paradis tropical! Ce vis!

- Oh, Sheila... suspină Maggie.

- Hai, linişte! Vei vedea, ne vom revedea!

Făcu o pauză.

- Pot să-ţi cer un serviciu?

- Bineînţeles!

întinse prietenei ei un mic pachet de scrisori.

- Pentru Charlie...

Acum, Maggie plângea în hohote. Sheila o îmbrăţişă înainte de a pleca din nou în direcţia spitalului.

Pe 3 mai 1942, Maggie era gata. îşi pusese în rucsac cele câteva haine în stare bună care îi mai rămăseseră şi scrisorile Sheilei.

Charlie, logodnicul acesteia din urmă, putuse să-i trimită recent veşti. Supravieţuise naufragiului vasului "Arizona", la Pearl Harbor, şi se afla acum la bordul lui "Nashville".

Cu câteva asistente care fuseseră desemnate de către Jane Davies şi patru sau cinci ofiţeri, Maggie aştepta pe chei barca destinată să-i ducă la bordul submarinului.

Cu inima grea, se întoarse să contemple "Stânca". Petrecuse patru luni în subteranele de pe Corregidor!

Patru luni interminabile... Patru luni care i se păruseră mai lungi ca anii!

Când sosise, era încă o tânără lipsită de griji. Pleca incredibil de maturizată, după ce se lovise zilnic de suferinţă şi moarte.

I se strânse inima.

îl va părăsi pe Anthony, şi mai ales asta i se părea dur.

Nu-l văzuse de mai multe zile şi-i trimisese un bileţel scurt anunţându-l de plecare.

Anthony strecură în buzunar bileţelul pe care i-l dăduse un puşcaş care fusese să-şi panseze rana la spital.

Dintr-o dată, îl chemă pe caporal.

- îţi încredinţez comanda. Sunt obligat să merg în port...

Nici nu ascultă răspunsul puşcaşului. Deja, înainta spre chei.

Maggie era poate plecată... Dar trebuia neapărat să încerce s-o vadă. Să-i spună ce simţea faţă de ea, că...

Când ajunse pe chei, gâfâia. în port domnea o agitaţie intensă. Oamenii se strigau, se lansau ordine, maşini de teren mergeau în toate direcţiile...

Deodată, o zări pe Maggie. Ea îl văzu în acelaşi moment şi alergă spre el. Fără să se mai gândească, îi deschise braţele şi ea se aruncă la pieptul lui.

O strânse cu disperare.

- Mi-era teamă că sosesc prea târziu! murmură el.

- Nu vreau să te părăsesc! strigă ea într-un hohot de plâns. Nu, nu vreau...

El îşi întări strângerea.

- Trebuie să pleci! Trebuie să trăieşti!

Ea începu să plângă şi mai tare. Lacrimile îi curgeau şiroaie pe obrajii palizi. Rămâneau îmbrăţişaţi, agăţându-se unul de celălalt de parcă nu le era dat să se mai vadă vreodată. Ceea ce din păcate era cazul...

- Gargano! Chiar tu eşti?

Cu un mormăit nemulţumit, Anthony ridică faţa. îl recunoscu pe unul dintre camarazii de altădată.

- Ferguson...

Şi, cu un mic râs:

- Deci, tot în armată? încă n-ai ajuns în faţa curţii marţiale?

- Şi tu, se pare că la puşcaşii marini!

Anthony începu să facă prezentările.

- Mac Ferguson, radio-navigant de primă mână! Şi mincinos de înaltă clasă! Maggie, să nu crezi nimic din ceea ce îţi spune!

întorcându-se către camaradul lui, adăugă:

- Maggie Lawrence pleacă la bordul lui "Starfish". Ţi-o încredinţez!

Tânăra se pregătea să protesteze. Vroia să spună că n-are nevoie de protecţie când sună sirena anunţând un nou atac aerian.

Anthony o trase pe marginea cheiului. Se aruncară amândoi la pământ şi el o acoperi cu trupul lui. Un avion japonez trecu pe deasupra cheiului, mitraliind tot ce mişca.

Reveni spre port de trei ori, apoi plecă.

Anthony se ridică şi o ajută pe Maggie să se pună pe picioare.

- Oh! strigă ea.

La câţiva paşi de acolo zăcea Mac Ferguson, radio-navigant de prima clasă... Alergă şi îngenunche lângă el.

Inima nu-i mai bătea...

Cu ochii măriţi, Anthony contempla scena. întâlnea moartea în fiecare zi, dar nu reuşea să se obişnuiască.

- Absurditatea războiului, mormăi el.

Maggie opri un marinar şi-i ceru să meargă să anunţe comandantului lui "Starfish" moartea unuia dintre membrii echipajului.

Câteva secunde mai târziu, comandantul sosea la faţa locului.

Ordonă să se ridice corpul lui Mac Ferguson. Acesta va fi aruncat în mare conform ceremonialului în vigoare.

Apoi, cu braţele încrucişate, mormăi:

- Şi cum o să ajung în Australia fără operatorul meu de radio?

Privirea lui căzu asupra lui Anthony.

- Dar pe dumneata te cunosc!

- Domnule comandant, eu...

- Eşti Gargano, îmi aduc bine aminte de dumneata! Ai învăţat radio în acelaşi timp cu Ferguson!

- Da.

Anthony clătină din cap.

- Bietul Ferguson...

- Un excelent radio-navigant... spuse comandantul. Ce păcat că...

Se întrerupse şi oftă.

- Cum o sa ajung în Australia? repetă el cu jumătate de voce.

Brusc, se întoarse spre Anthony.

- Dar si dumneata eşti operator radio!

- Am învăţat asta, da, comandante. Dar au trecut mai mulţi ani. Acum sunt puşcaş marin şi...

- Fără discursuri! Urcă-te în barcă!

- Ce?

- M-ai auzit! Niciodată nu voi reuşi să ajung în Australia fără radio-navigator. Japonezii l-au omorât pe al meu, am nevoie de un înlocuitor la bordul lui "Starfish". Dumneata!

- Comandante, acum sunt puşcaş marin! insista Anthony.

- Puţin îmi pasă! Pleci spre Australia! Hai! Repede, la bordul lui "Starfish"!

Maggie îşi încleştă mâinile una pe cealaltă. Moartea unui om reprezenta o şansă de supravieţuire pentru Anthony! în această dramă vedea mâna destinului.

- Şi oamenii mei? întrebă Anthony. Credeţi că o să-i abandonez?

- Eşti noul meu radio-navigator. Este un ordin. Executarea!

Mai 1942 - Iulie 1942 Australia

Capitolul 5

- Ia loc, domnişoara, te rog, spuse ofiţerul. Mă ocup imediat de hârtiile dumitale.

Maggie se aşeză pe un scaun în faţa biroului. Cu dosul mâinii îşi netezi bumbacul imaculat al noii sale uniforme, privind în jurul ei.

Se afla la Brisbane, în Australia, gata să-şi reia munca.

"Starfish" sosise cu o săptămână în urmă şi imediat supravieţuitorii de pe Corregidor fuseseră puşi sub supraveghere medicală. Toţi erau într-o stare de oboseală extremă şi prezentau carenţe fiziologice datorită unei alimentaţii lipsită de vitaminele esenţiale.

Abia la câteva ore de la plecarea lor, "Stânca" fusese capturată de către japonezi... Generalul Wainwright, înţelegând că lupta devenise imposibilă, ridicase drapelul alb, însemnând capitularea.

Maggie îşi recăpătase forţele, dar rămânea foarte slabă. Ar fi trebuit un oarecare timp pentru a reveni la kilogramele pe care le pierduse.

Deja totuşi, ochii îi erau mai vioi, mersul mai sigur şi în obraji căpătase un pic de culoare.

Noaptea dormea, dar somnul îi era populat de coşmaruri. în visuri le revedea fără încetare pe Sheila, Kay Broderick, Jane Davies şi pe toate acelea pe care le lăsase în urmă la Manila, ca şi pe Corregidor.

Reuşise să-l revadă pe Anthony în mai multe rânduri. împreună, cutreieraseră străzile din Brisbane discutând subiecte de ordin general. Printr-un acord tacit, evitau să-şi reamintească momentele teribile pe care le trăiseră pe "Stâncă". Acele amintiri dramatice erau încă prea apropiate ca să le poată evoca fără a-şi deschide rănile emoţionale care nu se cicatrizaseră.

Chiar şi la Brisbane, totul le amintea de război... Auistralienii trăiau în stare permanentă de alertă. în fiecare clipă se temeau de un atac japonez.

- Domnişoară?

Tresări. Ofiţerul care se ocupa de cazul ei îi întinse o foaie de hârtie parafată.

- Sunteţi repartizata la Spitalul Militar din Brisbane. Veţi răspunde de blocul operator şi serviciile adiacente.

El făcu o pauză, înainte de a adăuga:

- Acum, căpitane, trebuie să mergeţi să vă prezentaţi la...

- Căpitan? repetă Maggie. Este o greşeală! Nu sunt decât locotenent...

Ofiţerul verifică hârtiile, apoi ridică din umeri.

- Iată-vă de aici înainte căpitan.

- Dar...

- Un oarecare căpitan Davies a cerut să fiţi ridicată în rang. Felicitări!

Ochii lui Maggie se măriră. Deci, Jane Davies se gândise să se ocupe de galoanelei ei! în plus faţă de ce avea de făcut... Tinerei nu-i venea să-şi creadă urechilor.

în tunelurile de pe Corregidor, sub bombardamente repetate, asistenta şefă nu uita că viaţa continua...

Când Maggie ieşi afară, sub lumina orbitoare a soarelui, nu-şi revenise încă din surprindere.

Cu un gest al mâinii, îndepărtă muştele care bâzâiau în jurul ei.

"Căpitan? gândi ea. Eu? Şi doar la douăzeci şi trei de ani? Pare imposibil... Să ajungi la un asemenea grad în atât de scurt timp!"

îşi aminti că taică-său spunea că promovările puteau fi foarte rapide în timp de război.

"Avea dreptate!" conchise ea.

Se afla totuşi în faţa unei probleme delicate. Va avea în subordine asistente mai în vârstă şi mai experimentate ca ea. Cum vor reacţiona aflând că vor trebui să asculte de o asistentă şefă atât de tânără? Va exista riscul să apară fricţiuni!

Absorbită de gânduri, traversă strada. Jeepul care îi fusese pus la dispoziţie se afla parcat pe cealaltă parte.

- Maggie!

Cine o striga? Această voce îi era familiară...

- Maggie!

Un bărbat în vârstă venea drept spre ea. Un colonel în uniformă impecabilă... Nu-i fu greu să-l recunoască pe Rusty Osborne, unul dintre cei mai buni prieteni ai tatălui său.

- Colonelul Osborne! exclamă ea. Ce surpriză!

- Surpriza este mare şi pentru mine. Ai crescut şi te-ai făcut mai frumoasă, domnişoară de când nu te-am mai văzut. Nu eram sigur că eşti tu, apoi mi-am spus că nu sunt două femei în lume cu

acest mers inimitabil: mama ta şi cu tine!

Ea îi zâmbi, bucuroasă să-l vadă. Cu ţeasta cheală şi faţa roşie, nu era deosebit de seducător, dar avea o inimă de aur.

- Ce mai faci colonele?

- Oh, foarte bine! în continuare foarte bine... Şi tu, micuţa mea? Ai veşti de la părinţii tăi?

- De câteva luni, nu...

El se opri şi o privi perplex.

Maggie ezită. încă nu spusese nimănui despre îngrozitoarele ei experienţe pe "Stâncă".

Dar colonelul era un om înţelegător şi plin de tact şi-i datora o explicaţie...

- Eram pe Coreegidor, spuse ea simplu.

El păli.

- Dumnezeule! exclamă el. Ar fi trebuit să bănuiesc... Eşti atât de slabă, atât de palidă...

Maggie reuşi să zâmbească şi să spună pe un ton glumeţ:

- Dacă medicii care m-au îndopat cu vitamine de la sosirea mea la Brisbane te-ar auzi, ar fi dezamăgiţi! închipuie-ţi că erau foarte mândri că m-au pus atât de rapid pe picioare...

- De cât timp eşti în Australia?

- De mai puţin de o săptămână. Am sosit la bordul lui "Starfish".

- în consecinţă, faci parte din ultimul grup evacuat, conchise el.

Şi, clătinând din cap:

- Eşti la curent cu ce s-a petrecut acolo?

- Ştiu că "Stânca" a căzut în mâinile inamicului. Nu am alte detalii.

- Vino cu mine la club. Vom bea un pahar în linişte...

Apoi se încruntă.

- în starea ta, nu trebuie să stai prea mult în soare!

Ea înţelese că Osborne vroia să-i vorbească. Şi deja se gândea că era purtător de veşti proaste...

în curând, erau instalaţi la o masă de acaju, sub o verandă care dădea spre port.

în plafon se învârtea un ventilator aducând o amăgire de răcoare.

- Mai devreme sau mai târziu vei afla, biata mea Maggie oftă ofiţerul. Mai bine să fiu eu cel care te pune la curent!

Clătină din cap cu gravitate.

- Deci, ştii deja că japonezii s-au făcut stăpâni pe Corregidor. Imediat i-au făcut prizonieri pe soldaţii americani şi i-au trimis pe mare la Bataan. Odată ajunşi acolo, a trebuit să meargă pe jos spre lagăre...

- Pe jos? Dar erau cu toţii foarte slăbiţi! Să-i oblige să meargă sub acel soare tropical este... este...

Se întrerupse, căutând cuvântul potrivit.

- Ştiu! zise colonelul. Dar japonezii trebuie să fi improvizat în grabă. Nu se aşteptau să găsească atâta lume pe "Stâncă".

- Mi se pare că ar fi trebuit să estimeze numărul militarilor la post.

- Sigur. Dar ştii la fel de bine ca şi mine că inamicii noştri au un simţ foarte special al onoarei. După ei, capitularea este atât de dezonorantă, încât preferă să se sinucidă. îşi imaginau că oamenii noştri o să facă la fel! Sunt sigur că acum unii regretă că nu au recurs la această metodă.

Maggie îşi puse jos paharul cu ceai rece. Care fusese soarta Sheilei? Cea a Janei Davies?

înghiţi în sec.

- Ce... ce li s-a întâmplat asistentelor medicale?

- Au fost deja duse în lagăr de civili. După rarele informaţii care s-au strecurat, nu ar fi fost rău tratate. Se pare că... nu a fost comisă nici o atrocitate.

- Cum se va termina asta? murmură ea.

- Se pare că vântul se întoarce în favoarea noastră. Nu prea curând! Americanii tocmai au obţinut o importantă victorie aeronavală în Marea de Coral.

- Da, ştiu...

- Plec înapoi la Washington peste două zile. Vrei să-mi dai scrisori pentru părinţii tăi?

- Oh da, te rog! Trebuie să fie îngrijoraţi în privinţa mea!

- Du-te în holul clubului ca să scrii în linişte. O să găseşti hârtie, cerneală şi plicuri.

Nu trebui să i se repete de două ori. Colonelul pleca spre Statele Unite cu avionul. în consecinţă, părinţii vor primi scrisoarea ei în câteva zile!

Se grăbi să redacteze o pagină întreagă cu veşti liniştitoare. Apoi, fără a mai reciti ceea ce scrisese, se duse să dea colonelului misiva.

- îţi datorez mulţumiri! spuse ea.

- Nu ai pentru ce. Şi acum, mica mea Maggie, să-mi faci plăcerea să te supraalimentezi şi să te odihneşti la maximum. Când mă voi întoarce la Brisbane, vreau să te văd grasă şi roz ca o purcică.

Ea izbucni în râs.

- Ce mai comparaţie! Pentru dumneata, idealul feminin este deci o purcica?

Colonelul se alătură râsului ei.

"Ah, ce bine este să râzi!" gândi Maggie, căreia nu i se mai întâmplase aşa ceva de multă vreme.

îşi luă la revedere de la prietenul tatălui ei. Apoi plecară fiecare în altă direcţie. Brusc, se întoarse şi-l ajunse în fugă.

- Colonele! Am uitat un amănunt în scrisoarea mea.

El se opri.

- Da?

- Spune părinţilor mei că acum sunt căpitan.

- Nu voi uita să le precizez! Contează pe mine! Tatăl tău va fi mândru de tine, Maggie!

La câţiva kilometri de acolo, Anthony, care încerca să se reintegreze la puşcaşii marini, întâlnea dificultăţi.

Căpitanul căruia îi fusese expus cazul, nu se arăta deloc cooperant.

- Ai făcut treabă bună la bordul lui "Starfish". Comandantul vrea să te păstreze la bord ca radio-navigator, se încăpăţână el.

- Dar sunt puşcaş marin, domnule căpitan!

- Te-ai format ca operator radio.

- Şi apoi, am optat pentru puşcaşi!

Căpitanul plescăi iritat din limbă.

- în acest caz, va trebui să aştepţi sosirea primei divizii de puşcaşi. Ei sunt pe drum şi ar trebui să sosească în Noua Zeelandă la jumătatea lui iunie. Vei fi repartizat acestui regiment.

Asta nu-l entuziasm' deloc pe Anthony. Prima divizie venea direct din Statele Unite. Oamenii care o compuneau nu făcuseră niciodată faţă inamicului.

"Toţi boboci! gândi el cu dispreţ. De-abia dacă vor fi în stare să-şi încheie bocancii".

Se gândi la oamenii pe care-i lăsase pe Corregidor şi înjură în sine. Se simţea vinovat că îi abandonase într-un moment crucial. Nu era deloc vina lui: nu ascultase de ordine? Totuşi, îi era necaz... şi probabil îi va părea rău întotdeauna!

Se întreba adesea cum ar fi reuşit să trăiască având această greutate pe conştiinţă, fără sprijinul lui Maggie.

în ciuda regulamentelor, aceasta se aranja să-l vadă cât mai des posibil. La acest gând, schiţă un zâmbet.

Era curajoasă, Maggie a lui... Şi sub aparenţa ei lustruită, în fond era o rebelă! O rebelă ca şi el!

Zâmbetul i se lărgi. Avusese noroc chiar în ziua în care o întâlnise. îşi amintea de parcă ar fi fost ieri. Cu un salt uşor, ea

sărise la bordul lui "Don Esteban", vaporul care o pregătea să părăsească Manila pentru Corregidor...

Şi acum, ocupa atât de mult loc în gândurile lui! Nu se putea împiedica să n-o compare cu toate femeile pe care le întâlnea. Dar, de fiecare dată, ea era cu mult mai sus.

Totuşi, australiencele erau drăguţe, cu rochiile lor de vară, colorate şi alura sănătoasă, sportivă.

Dar nu ajungeau nici măcar la călcâiul lui Maggie.

Ceea ce simţea faţă de ea era foarte nou pentru el. Nicicând vreo femeie nu reuşise să-l atragă atât de profund.

Peste o jumătate de oră urma s-o vadă! La acest gând, inima îi bătu mai tare.

Când, puţin mai târziu o zări pe Maggie venind către el, se simţi ciudat de tulburat. Ea îşi lăsase uniforma şi purta în acea seară o fustă din bumbac albastru şi o bluză albă cu mâneci scurte. Deja, pielea ei căpătase o culoare de piersică şi părul îi redevenise strălucitor.

O examină în timp ce se apropia şi avu impresia că se schimbase... Se ţinea mai dreaptă şi părea să aibă mai multă încredere în sine.

Strada era foarte animată în acest sfârşit de după-amiază. Civili şi militari se înghesuiau în toate părţile. Mulţi bărbaţi o urmăreau pe Maggie cu privirea şi Anthony se simţi pradă unui sentiment de mândrie amestecat cu un instinct mult mai puţin onorabil: cel al geloziei.

Acum, Maggie era foarte aproape de el. Ochii ei erau ca nişte

violete scânteietoare şi obrajii îmbujoraţi.

El ghici brusc motivul noii ei atitudini.

- Ai primit noua ta repartizare!

Ea clătină din cap afirmativ.

- Corect! Sunt asistentă şefă la Spitalul Militar din Brisbane.

- Bravo!

Un zâmbet lumină faţa drăgălaşă a tinerei.

- Şi închipuieşte-ţi! M-au făcut căpitan!

- Bravo! repetă Anthony.

Era fericit pentru ea... şi nefericit pentru el ca şi pentru amândoi. Fiindcă prăpastia care-i separa se mărea şi mai mult.

O luă de braţ şi o trase spre o stradă laterală, un pic mai liniştită.

Mergând, Maggie se uita pe furiş la însoţitorul ei. Şi el luase în greutate. Starea sănătăţii lui se ameliorase net. Şi ce seducător devenise în noua lui uniformă proaspăt călcată!

Genul de om al pădurii, bărbos, cu bustul gol, îmbrăcat întotdeauna cu pantaloni kaki uzaţi, acoperiţi de noroi, făcuse loc unui puşcaş marin cu umeri laţi şi aer marţial, după care se întorceau toate fetele...

Remarcă faptul că părea extraordinar de serios. O cută verticală îi bara fruntea şi maxilarele rămâneau crispate.

Era supărat din cauza promovării sale? Trebuia neapărat să afle...

- Anthony... noul meu post... bâigui ea stângace. Asta nu

trebuie să schimbe nimic între noi.

El se opri şi se întoarse spre ea. Aţintindu-şi privirea drept în ochii ei, spuse:

- Erai deja ofiţer!

Stăteau în faţa unei vitrine. Sticla le reflecta imaginile.

Alegându-şi cuvintele cu grijă, Maggie rosti:

- Am sfidat deja regulamentele militare şi continuam sa le sfidam. Viaţa este prea scurta şi a noastră prea ameninţată ca să ne împiedicăm de astfel de convenienţe.

înghiţi în sec.

- Senti... sentimentele pe care le avem unul faţă de celălalt nu au nimic de-a face cu armata, continuă ea. în consecinţă, nu văd de ce am înceta să ne vedem.

Anthony clătină gânditor din cap.

- Gândesc exact ca tine. Dar alţii riscă să aibă reacţii diferite.

- Ştiu. Este motivul pentru care trebuie să fim discreţi.

El o luă de mână. în vitrina care le ţinea loc de oglindă, îşi zâmbiră cu timiditate.

- Accepţi să petreci seara cu mine? întrebă Anthony. Discret, bineînţeles...

Ea îi adresă un nou zâmbet în semn de acceptare. Apoi plecară mână în mână, fiindcă strada era pustie. Când ajunseră la bulevard, se separară şi merseră unul lângă altul fără să se atingă.

- Ţi-ar plăcea să mergi la cinema? propuse Anthony. Se dă un film de Hitchock! "Rebecca..."

- Oh, vroiam să-l văd la Manila, dar am părăsit oraşul înainte de data la care era programat să apară pe ecrane.

Cinematograful era înţesat. Alte perechi căutau umbra complice, era evident...

Anthony profită pentru a lua din nou mâna lui Maggie într-a sa. Ea i-o lăsă.

- Ador filmele lui Hitchock, spuse el. Ai văzut "Omul care ştia prea mult?"

Ea scoase un râs uşor ca un clopoţel de cristal.

- Da. Dar "Rebecca" este cu totul alt gen! Nu sunt sigură că-l vei aprecia.

- De ce?

- Este vorba despre un film de dragoste.

- Eşti sigură?

- Am citit cartea, îl înştiinţă ea.

Anthony ridică din umeri.

- Ei bine, cu atât mai rău! Sper să nu fie prea plicticos!

Lui Maggie îi veni din nou să râdă. Era aşa de nostim când îşi lua acest aer resemnat...

Se trase cortina, descoperind ecranul. Maggie nu întârzie să fie complet prinsă de povestea pasionantă a acestei tinere femei căsătorită cu un bărbat impenetrabil. Lângă ea, Anthony era şi el captivat...

Când ieşiră din cinematograf după ce cuvântul "Sfârşit" se înscrise pe ecran, era aproape noapte. Oraşul părea mai animat ca

niciodată.

- Mergem să mâncăm? propuse Anthony. Ştiu un restaurant simpatic...

- Mor de foame!

- Atunci, "Digger Sam's" este locul care îţi trebuie. Dar te previn: nu este vorba de un restaurant rafinat unde chelnerii roiesc în jurul tău...

- Mă iei drept o snoabă? glumi ea.

Imediat, ea aprecie ambianţa de la "Digger Sam's", un restaurant cumsecade semănând cu un pub englezesc. Clienţii erau în majoritate militari sau puşcaşi însoţiţi de cuceririle lor.

Se vedeau acolo simpli soldaţi de mâna a doua, ca şi gradaţi. Evident, "Digger Sam's" era pe placul armatei.

O chelneriţă îi conduse la o masă liberă. Maggie se aşeză în faţa lui Anthony.

- Ei? întrebă ea. Ce părere ai despre film?

La o masă vecină, o blondă incendiară îl sorbea pe Anthony din ochi. Maggie constată cu satisfacţie că el nici măcar nu o remarcase...

- Mi-a plăcut mult! o asigură el. Şi totuşi, crede-mă, nu m-am dus niciodată să văd filme de dragoste! Dacă o să găsesc cartea, nu voi scăpa s-o citesc!

începură să discute despre filmul pe care îl văzuseră. Chelneriţa le aduse două halbe de bere, apoi langustă la grătar şi un coş plin cu chifle rumene.

- Mm! făcu Maggie, pofticioasă. Languste! Ce festin!

- în seara aceasta este sărbătoare, hotărî Anthony.

Capitolul 6

Anthony îşi înăbuşi un oftat contemplându-şi imaginea în oglinda de deasupra lavaboului.

- Am o faţă îngrozitoare! murmură el.

La ochi avea cearcăne. Nu înceta să se încrunte şi la gură avea cute de amărăciune.

- Nu mai pot... spuse el cu jumătate de voce.

Cu cât o vedea mai mult pe Maggie, cu atât îi sporea sentimentul de frustrare.

O trata cu atâta grijă de parcă ar fi fost o păpuşă de porţelan. Dar în unele momente, voia s-o strângă s-o înăbuşe... Totuşi, nu trebuia niciodată să uite că nu semăna cu nimic fetelor cu care ieşea la New York.

Tatăl lui nu-i repetase adesea că se găseau două feluri de femei pe lume?

Joseph Gargano avea tendinţa sa simplifice totul. Pentru el, totul era alb sau negru.

- Exista femei serioase, repeta el. Cele cu care te însori, ca mama şi surorile tale. Şi celelalte, cele cu care te distrezi.

- Prefer a doua categorie, ripostase o data Dominick, care glumea la orice. Fiindcă mie îmi place să mă distrez...

Fără îndoială, Maggie făcea parte din prima categorie. Or, Anthony evitase până în prezent cu grijă acest gen de femei, fiindcă se temea să se fixeze. Asta nu-l tenta. Unei vieţi de familie organizate îi prefera libertatea...

S-ar putea schimba?

Strânse pumnii. în unele momente, o dorea pe Maggie într-un asemenea grad, încât îi venea să urle.

închise ochii, amintindu-şi primul lor sărut. Şi un geamăt îi scăpă printre dinţii strânşi.

în acea seară s-au dus să vadă un film: "La răscruce de vânturi" cu Laurence Olivier. Apoi cinaseră la "Digger Sam's".

- Ce ai spune de o plimbare pe plajă? sugerase după aceea Anthony.

Discul auriu al lunii pline lumina peisajul cu o strălucire blândă. Mână în mână, mergeau încet pe nisip. Maggie purta o rochie albă cu o croială foarte simplă şi părul îi mirosea a violete.

Ce departe li se părea războiul în acel moment!

Totuşi, nu se puteau apropia de apă. Garduri de sârmă ghimpată interziceau accesul. Şi un pic mai departe, se vedeau panouri anunţând: "Pericol - Mine".

- Trăim într-un mod atât de nesigur! oftă Maggie.

- Da. Când mă gândesc la viaţa pe care o duceam la New York... Mi se părea că totul mi se cuvenea!

- Şi mie.

Privirile lor li se întâlniseră. Inima lui Maggie bătea atât de tare, încât avea impresia că se aude la kilometri împrejur...

- Mâine, poţi muri, murmurase ea cu o voce abia auzită. Mâine, pot muri şi eu... Mâine, toate visurile noastre se pot spulbera.

Fără să se mai gândească, Anthony o trăsese spre el.

- Maggie... Oh, scumpa mea! Ştii că mă înnebuneşti?

îşi spori strângerea.

- Eşti atât de dulce, de pură... Nu-ţi fie frică de mine! Niciodată nu-ţi voi face rău.

Ea întredeschise buzele. Pentru a-i răspunde? Sau pentru a-l provoca s-o sărute? El nu-şi puse această întrebare şi o sărută cu pasiune.

Când ridică faţa, el gâfâia. Maggie îl privea cu ochii măriţi. Cu buzele umflate de sărutările lui, părea să-l invite să meargă mai departe...

Dacă ar fi dat curs celor ce simţea, Anthony ar fi întins-o pe nisip, ar fi dezbrăcat-o, ar...

îşi dădu seama că era pe cale să-i desfacă nasturii de la rochie. Brusc, se dădu înapoi ca şi cum şi-ar fi ars degetele.

- îmi pierd capul... bâigui el. Oh! Maggie... Nu trebuie! Nu, nu...

Ea se strânse lângă el.

- Anthony.

El reuşi să se abţină. Asta nu-i era caracteristic, totuşi! El, donjuanul din Brooklyn, cum reuşea să fie atât de cuminte cu o fată frumoasă în braţe?

- Anthony! repetă Maggie încordându-şi braţele în jurul gâtului lui.

Ea i se oferea, era clar. Şi el o dorea la nebunie... Dar nu se putea să meargă până la capăt şi să-şi potolească foamea pentru ea.

- Maggie, dragostea mea, meriţi mai mult decât o îmbrăţişare rapidă pe o plajă unde riscăm să fim surprinşi în fiecare clipă. Te

rog, nu mă mai tenta! Ajută-mă să rezist!

Cu obrajii roşii, se îndepărtă uşor de el.

- Ai dreptate, murmură ea.

El îi depuse o sărutare pe vârful nasului.

- Eşti perfectă, dragostea mea! Şi ceea ce ni se întâmplă e minunat.

Anthony continua să-şi scruteze imaginea în oglindă. Scutură din cap cu un aer nedumerit.

- Bietul meu băiat... Este frumos să respecţi femeile! Dar dacă vei continua astfel să-ţi negi dorinţele cele mai imperioase ale trupului, o să te sminteşti complet!

în acea seară, Maggie era de gardă la spital. Cât despre el, trebuia să-şi întâlnească nişte prieteni australieni. Puşcaşi marini ca şi el...

Foarte repede, devenise popular printre ei. în mai multe rânduri, ieşiseră împreună în barurile din Brisbane. Puşcaşii americani şi puşcaşii australieni aveau acelaşi spirit cinic şi ireverenţios. Se înţelegeau de minune - mai ales când era vorba să-i bârfească pe ofiţeri.

Anthony li se alătură pe mica plajă situată la mică distanţă de cazarma lor. Avea obiceiul să se adune ca să joace cărţi şi să bea whisky.

Imediat i se întinse o sticlă care circula din mână în mână. Bău două înghiţituri de alcool înainte de a se trânti pe nisip.

- Ce mai e nou? întrebă el.

- Nimic, răspunse Jake, un soldat înalt cu părul roşu, şi ridică

din umeri. Se aşteaptă să plecăm de la o zi la alta. Dar presupun că vom afla despre plecare în ultimul minut. Cât despre destinaţie...

îşi lăsă fraza în suspensie.

- Nu este prea plăcut să fii lăsat astfel în incertitudine, remarcă Anthony.

- Suntem în război! conchise Jake cu filozofie. Ofiţerii fac pe marii strategi şi noi, pionii de şah, nu avem nici un cuvânt de spus. Nu poţi nici măcar să-ţi alegi locul unde vei fi ucis! De necrezut, nu?

Se încruntă.

- MacArthur al nostru are chef să se ducă să se bată în Noua Guinee...

- Am auzit vorbindu-se despre asta, spuse Anthony.

- Nu mi-ar plăcea deloc! exclamă Jake. Să te lupţi acolo? în munţii şi jungla aceea?

- Infernul verde... murmură Anthony.

Partida de cărţi era terminată. Câştigătorul îşi puse în buzunare câteva monede pe care jucătorii le puseseră pe nisip.

- Dacă am face un tur pe la Madame Rosa? propuse el.

- Bună idee!

- A trecut mult timp de când nu am fost acolo, spuse un puşcaş, bătând cărţile.

- De ce? întrebă Anthony.

- Este prea scump! Rosa are cele mai drăguţe fete din Brisbane!

- Dar îşi merită preţul.

- Hai! hotărî Jake.

Se întoarse către Anthony.

- Vii cu noi?

El ezită. Poate că era o bună idee, în fond? Dacă o vizită la Madame Rosa reuşea să-i elibereze tensiunile interioare, merita osteneala...

în unele momente, îşi spunea că o să explodeze sau o să înnebunească, atât de tare o dorea pe Maggie. Zi şi noapte... Practic douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru!

Dar faţă de ea, nu era prea cinstit să meargă la Madame Rosa...

Respinse acest argument cu o ridicare din umeri. Ea nu va afla niciodată... Şi apoi, era vorba de satisfacerea unei nevoi pur fizice. Sentimentele nu aveau nimic de-a face cu asta.

Dintr-un salt, se ridică şi-şi scutură nisipul de pe pantaloni.

- Mergem?

Madame Rosa îi întâmpină aproape maternă:

- Iată-i pe frumoşii mei puşcaşi! Aţi venit să le vedeţi pe "fetele mele"?

Era o femeie de cincizeci de ani şi forme opulente. Cu rochia ei de mătase de un roz electric, portţigaretul, machiajul ţipător şi părul prea blond, era de recunoscut dintr-o mie.

Ea îi introduse într-un salon roşu şi auriu ai cărui pereţi erau decoraţi cu tablouri reprezentând nimfe urmărite de satiri. La bar erau numeroşi militari.

Atracţia locului nu era băutura, bineînţeles, ci fetele care purtau neglijeuri sugestive, lăsând puţin loc imaginaţiei.

O blondă micuţă, toată numai rotunjimi apetisante, nu întârzie să se agaţe de braţul lui Anthony.

- Mă numesc Claudette, spuse ea bătând din gene. Ştii că îmi placi? Am avut întotdeauna o slăbiciune pentru marinii americani...

îl trase la bar.

- Ce vrei să bei? întrebă ea.

- Un whisky. Şi tu?

- Şampanie...

Cupa pe care o chelneriţă o plasă în faţa Claudettei nu conţinea probabil decât apă gazoasă colorată. Anthony nu era fraier!

Fără grabă, îşi detalia vecina. îi plăcuseră întotdeauna femeile de acest gen: micuţe, rotunjoare, fără probleme... "Cel puţin până am cunoscut-o pe Maggie!" gândi el.

- De mult timp te afli la Brisbane, puşcaşule? întrebă Claudette.

- Da, de destul timp, răspunse el fără să se compromită. Nu mai avea nici un chef să vorbească despre experienţele lui trecute.

Mâna lui se mişcă pe braţul Claudettei. Avea pielea netedă şi moale... Dar nu aşa de netedă şi de plăcută ca a lui Maggie. înjură printre dinţi şi Claudette îl privi cu stupoare.

- Nu-ţi plac? întrebă ea. Nu sunt genul tău?

- Nu este vorba despre asta, pisicuţo... Mă gândeam la altceva.

Ea îi adresă un surâs provocator.

- O să te fac să uiţi totul, o să vezi!

Oferta era tentantă. De cât timp nu mai avusese o femeie? Nu în Filipine, nu pe Corregidor, nu încă la Brisbane... Un bărbat tânăr şi constituit normal nu putea ţine la infinit un astfel de regim!

Şi apoi, exista Maggie... Maggie care îl tenta atât de tare şi pe care vroia s-o respecte...

- Ştii, este rar ca un client să-mi placă aşa de mult ca tine, murmură Claudette.

Ea încă nu-şi atinsese paharul. Ridicându-se, vru să-l poftească pe Anthony.

- Vii?

El zâmbi.

- Unde?

- Aş vrea să-ţi arăt camera mea...

Alungă imaginea lui Maggie care îl obseda şi o urmă pe Claudette pe scara acoperită cu un covor gros, roşu.

Ea merse de-a lungul unui culoar luminat difuz. Şi aici, totul era roşu şi auriu. Anthony mergea la câţiva paşi în urma Claudettei care ondula din şolduri. Silueta ei se ghicea fără greutate prin transparenţa neglijeului negru garnisit cu dantelă.

Camera ei era impecabilă. Madame Rosa îşi supraveghea casa şi persoanele îndeaproape! Nimic de mirare că se bucura de o reputaţie aşa de bună la Brisbane!

Claudette închise uşa şi, imediat, lăsă să-i cadă neglijeul la

picioare. Complet goală, se aruncă pe pat.

- Hei, puşcaşule?

Anthony rămânea de lemn. Cu stupoare şi îngrijorare, descoperea că este neputincios în faţa acestei fete drăguţe care-l invita să i se alăture.

Claudette recurse la o grămadă de artificii. în zadar...

"Noroc că ceilalţi nu mă pot vedea!" gândi Anthony înciudat şi furios totodată pe sine.

Ce i se întâmpla?

- Nu ştiu ce am, murmură el confuz.

Ea îl linişti cu blândeţe.

- "Pene" de acest fel se întâmplă tuturor, să ştii! Ai nevoie să te destinzi. Lasă-mă să te masez.

îl obligă să se întindă pe spate şi-i fricţionă umerii.

- îţi face bine, nu?

Acum, Anthony avea mai ales chef să doarmă. Se îndreptă.

- Cu atât mai rău... mormăi el.

O plăti generos, în ciuda protestelor ei.

- Nu este cazul, fiindcă...

El o întrerupse.

- Te-am făcut să pierzi timpul. Spune-mi, se poate ieşi prin spate? N-aş vrea să mai trec prin salon.

- O să-ţi arăt drumul.

Anthony vroia să evite să-i întâlnească pe Jack şi pe ceilalţi. Nu se simţea în formă să flecărească şi să glumească vesel cu ei în acea seară.

Claudette îi deschise o uşă dând spre o străduţă. Apoi se ridică în vârful picioarelor să-l sărute.

- Revino când vrei. îmi placi, îţi repet! Şi mai ales, nu lua în seamă un eşec trecător. Asta nu-i nimic! Chiar nimic!

Anthony se îndepărtă în noapte.

Nimic! Chiar nimic!

Cuvintele Claudettei îi reveneau în minte în fiecare clipă. Fără a reuşi totuşi să-l liniştească.

Se îndreptă spre plajă şi se lungi pe nisip.

"Am o problemă, gândi el. O mare problemă... "

Totuşi, îşi recăpătase forţele la Brisbane. Multă odihnă şi o alimentaţie sănătoasă făcuseră din el un alt om. Atunci de ce rămăsese de gheaţă în faţa Claudettei? îl cuprinse frica. Devenise impotent? îşi încrucişă mâinile la ceafă.

- Nu te speria! murmură el. Claudette a încercat să te liniştească. Ea ar trebui să ştie mai bine ca oricine...

îi veni în minte imaginea lui Maggie. Şi dorinţa îi reveni, aţâţătoare, aproape insuportabilă.

îi scăpă un geamăt. Nu ştia dacă să râdă sau să plângă. Impotent? El? Sigur că nu... Dar în acel moment, o singură femeie din lume era în stare să-i trezească dorinţa. O singură femeie din lume conta pentru el.

Garda lui Maggie era terminată. Deja, zorii albeau ferestrele spitalului. Dădu indicaţii asistentei care trebuia s-o înlocuiască şi se duse acasă.

îi fusese acordat un mic bungalou în grădina spitalului. Ca

asistentă şefă, avea dreptul la unele privilegii. Această locuinţă de serviciu făcea parte din privilegiile rangului.

După ce făcu un duş, îşi puse cămaşa de noapte şi se urcă în pat.

Dar nu reuşi să adoarmă... Se gândea la tânărul puşcaş care fusese adus la începutul serii. Se bătuse pentru o femeie şi primise mai multe lovituri de cuţit. în ciuda rănilor, va supravieţui. Totuşi, când îl văzuse pe targă, plin de sânge, Maggie îl crezuse pierdut...

- Ce obosită sunt, spuse ea cu jumătate de voce, dându-şi capul pe spate. Am impresia că am o sută de ani, cel puţin!

Domnea tăcerea. Dis-de-dimineaţă, totul era atât de calm... Dar peste puţin timp, viaţa îşi va relua cursul. Se vor auzi mai întâi trăsurile trase de cai care aduceau în oraş lapte proaspăt şi produse de fermă.

în depărtare, răsună sirena unui vapor.

"Unde pleacă?" se întrebă Maggie.

Aerul era călduţ. Astăzi se va face şi mai cald. Maggie se întoarse. Apoi se ridică şi se duse să pună apă la încălzit în bucătărioara ei minusculă.

în curând, se reaşeză în pat cu o ceaşcă de ceai. Unii pretindeau că ceaiul îi împiedică să doarmă, dar mama lui Maggie nu împărtăşea aceste convingeri. Elizabeth Lawrence era de origine engleză. După ea, ceaiul reprezenta remediul ideal pentru toate relele.

Sprijinită de pernă, Maggie îşi sorbea ceaiul reflectând. Inima

şi simţirile i se îndreptau spre Anthony. Dar o educaţie strictă o împiedica să meargă până la capătul dorinţelor sale.

într-o zi, avusese o discuţie sinceră cu Sheila. Aceasta din urmă îi mărturisise că i se dărui lui Charlie.

- Şi... nu ai regrete? întrebase Maggie un pic timidă.

- Absolut deloc! Dimpotrivă! Singurul meu regret este că nu mă aflu prea des cu el!

Maggie nu era o mironosiţă. Totuşi, dezvăluirile Sheilei o tulburaseră într-un fel. Ele nu concordau deloc cu ceea ce o învăţase maică-sa...

- O fată serioasă aşteaptă noaptea nunţii! declarase Elizabeth Lawrence în mai multe rânduri, ca pentru a întipări bine aceste precepte în mintea fiicei sale.

- Dar dacă iubeşti un bărbat şi o să te căsătoreşti cu el, de ce să aştepţi?

- Dacă te arăţi prea uşuratică, nu vei fi respectată.

După o tăcere, ea adăugase:

- Vezi, mica mea Maggie, bărbatul cu care te vei căsători trebuie să fie convins că îi vei fi fidelă. Dacă i te dăruieşti la prima solicitare, va avea dubii... şi poate se va căsători cu alta.

- Dar nu este drept, mamă! Dacă un bărbat dezvirginează o fată, trebuie s-o ia de nevastă!

- Femeile trebuie să fie respectate, insistase Elizabeth Lawrence.

America dinainte de război era foarte primitivă. Maggie îşi amintea întotdeauna povestea tristă a uneia dintre fetele din vecini.

Aceasta ieşea în mod regulat cu aşa-zisul "prieten" şi probabil mersese prea departe...

într-o zi, părinţii ei o expediaseră la o mătuşă, la celălalt capăt al ţinutului. Avea doar paisprezece ani şi revenise palidă, tristă, complet deprimată.

Maggie remarcase atunci că toată lumea o evita ca pe o leproasă. Era exclusă de la petrecerile şi serile dansante care îi reunea pe toţi tinerii de aceeaşi vârstă. Dimpotrivă, băiatul care era resaponsabil de dramă era în continuare primit peste tot.

Nu era drept, trăsese concluzia Maggie. De ce să-i porţi pică fetei şi să-l ierţi pe băiat?

Dacă o femeie nu se comporta după tabuurile în vigoare, era singura de blamat?

Anii trecuseră. Atitudinea lui Maggie nu se schimbase. Ea considera că un bărbat şi o femeie trebuie să împartă responsabilităţile a ceea ce se numea încă "o greşeală".

Punându-şi cana goală pe noptieră, se întinse căscând.

Era epuizată, dar îi era greu să adoarmă după ce muncise toată noaptea. Orele pe care le petrecea la spital o acaparau. N-avea o clipă să răsufle şi i se întâmpla adesea să rămână mai mult timp lângă bolnavi decât prevedeau orele de serviciu.

Un zâmbet îi apăru pe buze. îl revedea pe Anthony pe plajă, cu puţin înainte de a o lua în braţe.

închise ochii. Niciodată un bărbat nu o tulburase atât de intens ca el. îl dorea cu toată puterea, cu toată senzualitatea ei. O senzualitate pe care nu şi-o cunoştea şi pe care el ştiuse s-o

trezească în ea.

De ce o respingea întotdeauna, când ea era gata, pentru el, să sfideze toate tabuurile? în vreme de război, nimic nu era ca de obicei.

O teribilă poftă de viaţă îi cuprindea pe cei care văzuseră moartea de aproape şi care cunoşteau precaritatea vieţii.

Pentru că o respecta, Anthony se stăpânea să nu meargă până la capăt?

Ştia că o dorea la fel de mult cât îl dorea şi ea.

- De ce ne chinuim astfel unul pe altul? se întrebă ea.

Nu înceta să se tot răsucească în pat.

- Să oblig un bărbat de vârsta lui la castitate? Este o nebunie... murmură ea. Riscă să meargă să caute în altă parte ceea ce eu sunt gata să-i ofer.

Şi, încruntându-se:

- Asta este pură ipocrizie! Aceste reguli! Atâtea reguli... Nu mai pot suporta!

Capitolul 1

- Oh, ce eleganţă! exclamă Anthony.

Maggie purta o rochie din mătase albastră, croită ca o tunică englezească, având guler înalt şi o fustă strâmtă şi crăpată într-o parte.

Părul, legat într-un coc, îi descoperea ceafa delicată. Sub un nor de pudră, obrajii îi erau foarte roz.

Se căţără în Jeepul la volanul căruia stătea Anthony. Acesta închise cartea pe care o citea aşteptând: un roman poliţist de Dashiell Hammet.

- Ce frumoasă eşti, Maggie, murmură el emoţionat.

Ea îşi flutură genele. Ochii îi străluceau.

- Mulţumesc...

Luă loc pe scaunul pasagerului. Crăpătura fustei se deschise mai mult, descoperind foarte sus piciorul aurit de soare. Din pur reflex, se pregătea să tragă de tiv, dar după o clipă de ezitare, nu făcu nimic.

Anthony îşi ţinu răsuflarea.

"Este... este pură provocare! gândi el cu stupoare. Ce i se întâmplă lui Maggie a mea atât de pudică? nu o recunosc...

Cu voce tare, răguşit, întrebă:

- O rochie nouă?

- Da. Am fost azi-dimineaţă prin magazine...

El puse cheia în contact şi motorul începu să meargă.

- îţi vine foarte bine, o asigură el. Dar ce mult te schimbă!

- M-am săturat să tot fiu în alb şi kaki. Am făcut o mică nebunie...

Pentru a-şi masca stânjeneala, începu să flecărească în grabă.

- Sunt atâtea magazine aici! Mi-am cumpărat şi altă rochie...

- Da?

- Din mătase roşie, brodată cu păuni. Dar nu ştiu dacă voi îndrăzni s-o port!

- De ce?

- Fiindcă ţesătura este aproape transparentă.

Anthony îşi încleştă mâinile pe volan.

- Maggie! rosti el pe un ton de reproş.

- în fond, continuă ea pe un ton neglijent, este mai bine. O să-mi fie mai puţin cald!

Anthony conducea încet. Avea brusc impresia că se sufocă. Dar nu din cauza căldurii...

Un claxon se auzi în spatele lor. Un alt Jeep îi urmărea. Apăru capul unui soldat. Se aplecă peste portieră, vizibil furios.

- Ai intenţia să prinzi rădăcini aici? strigă el.

Anthony îşi încreţi sprâncenele şi apăsă pe accelerator. Maşina făcu un salt înainte. Maggie se ţinu de marginea scaunului. Abia când ajunseră în afara oraşului, ea întrebă:

- Unde mergem?

El ezită. Un prieten îi oferise pentru seară utilizarea bungaloului pe care îl avea pe plajă. Era atât de tentant, încât Anthony acceptase imediat.

Să se afle singur cu Maggie într-o casă izolată, ce vis!

- Un prieten mi-a împrumutat bungaloul lui. Vrei să mergi să-l vizitezi?

Cum Maggie rămânea tăcută, el se grăbi să adauge:

- Dacă această idee nu te tentează, de ce să nu mergem să cinăm la "Digger Sam's", ca de obicei?

Maggie se întoarse spre el. Ochii ei mari şi albaştri scânteiau.

- Prefer să văd bungaloul prietenului tău.

Anthony îşi încleştă maxilarele. Se temea să nu-şi piardă complet controlul. Mai ales că Maggie era atât de sexy în această rochie mulată din mătase!

- Unde este casa? se interesă ea.

- Aproape de plajă.

- Oh! Minunat...

Făcură restul traseului în tăcere. Maggie bătu din palme când zări bungaloul alb care domina plaja pustie.

Soarele apunea şi marea părea presărată cu pipete de aur. Anthony puse cheia în broască şi tânăra scoase un mic râs nervos.

- Este un pic ca şi cum ne-am întoarce acasă la noi! înăuntru, pereţii erau vopsiţi simplu în alb. Pe parchetul

din lemn, câteva covoare dădeau o notă de culoare. Două canapele adânci erau aşezate faţă în faţă.

- Ce casă confortabilă! exclamă Maggie. Te simţi imediat în largul tău.

Ea făcu câţiva paşi în camera de zi. Cu gâtul uscat, Anthony o privea.

- Ce... ce aş putea să-ţi ofer? bâigui el. Un pahar cu vin?

- De ce nu?

El se duse să caute în maşină sticla pe care se gândise s-o aducă. Apoi trecu în bucătărie pentru a căuta un tirbuşon.

Când reveni, Maggie deschise uşa din sticlă care dădea pe terasă.

- Vino să vezi... murmură ea.

El i se alătură.

- Luna... mai spuse ea.

Un disc palid şi argintiu apărea pe cerul care se întindea treptat. Câteva stele scânteiau. La orizont, marea se colora în mov şi auriu.

Maggie luă paharul pe care Anthony i-l întindea. Se sprijini de pieptul lui musculos şi privi luna.

Anthony avea gâtul uscat şi inima îi bătea nebuneşte. Bău o gură de vin. în minte îi veneau mii de gânduri contradictorii...

Nu vroia să profite de situaţie. Nu ar fi bine! Tot ceea ce dorea, era să vorbească în linişte cu Maggie, să facă un bilanţ al sentimentelor lor...

- Nu... nu cred că am avut dreptate să venim aici.

Ea nu răspunse imediat. Când vorbi, vorbi plină de siguranţă:

- Nu sunt de părerea ta.

Şi adăugă cu un zâmbet:

- Suntem aici şi aici rămânem!

închise ochii şi se rezemă şi mai mult de el.

- Aşteptam această clipă de multă vreme! murmură ea.

Lui Anthony nu-i venea să-şi creadă urechilor. Probabil că imaginaţia îi juca feste!

Maggie inspiră adânc.

- Am reflectat, Anthony. M-am gândit mult... Şi sunt gata să...

Se întrerupse. Nu era în stare să-şi termine fraza.

"Oh, nu poate înţelege uşor?" se întrebă ea.

- Ai reflectat? murmură Anthony. Asupra cărui subiect? Era chiar atât de prost? Ridică faţa spre el şi observă că abia respira. Ochii străluceau pe faţa încordată. Ba da, înţelesese bine! Dar nu îndrăznea să creadă că i se oferea atât de firesc...

Maggie zâmbi. Un zâmbet plin de promisiuni apăru pe buzele ei pline.

- Am reflectat asupra subiectului nostru. La subiectul amândurora, preciză ea.

Ea nu băuse nici un pahar de vin, dar o cuprinsese o beţie ciudată.

- Anthony, eşti prea cuminte! spuse ea râzând.

El îşi încreţi sprâncenele.

- Eu? Ah, dacă ai şti...

- îţi sunt foarte recunoscătoare că mi-ai lăsat timp să... să mă obişnuiesc cu această idee. îmi dau seama că pentru tine a trebuit să fie foarte greu. în unele momente, fără să-mi dau seama, făceam pe provocatoarea...

Anthony o prinse de umeri.

- Maggie, rosti el cu gravitate, n-aş vrea ca pe urmă să regreţi ceva...

- Niciodată nu voi avea regrete, îl asigură ea. Simt că avem dreptate, că avem dreptul! Bineînţeles, toate acestea nu sunt conforme cu normele tradiţionale. Dar este război. Nimic nu mai este ca înainte. Toate valorile s-au răsturnat.

Mătasea rochiei sale era răcoroasă când o trase spre el.

- Maggie... murmură el.

îi mângâie braţele.

- Oh, Maggie! repetă.

Luna lumina scena cu o lumină ireală. Se reflecta în marea care părea legată de cer printr-o panglică de argint lichid.

Aerul mirosea a parfum de flori şi plante aromatice. O briză caldă făcea să foşnească frunzele.

Pe terasa bungaloului, un bărbat şi o femeie, înnebuniţi de dorinţă, se îmbrăţişau cu pasiune.

Mâinile lui Anthony rătăceau pe trupul lui Maggie care gemea de plăcere sub aceste mângâieri din ce în ce mai precise, din ce în ce mai intime...

Ea se arcui spre el, oferindu-i-se în întregime.

- Maggie, eşti sigură? întrebă el cu o voce răguşită. Vrei... vrei? Vrei cu adevărat?

- Da, făcu ea simplu.

Fremătă.

- Da! repetă mai tare.

Nu era nevoie de mai mult pentru el. îl copleşi un sentiment de triumf. O strânse la piept cu toată puterea. Era încercat de o dorinţă imensă, dar şi de o tandreţe nemărginită.

Cu blândeţe, o duse în braţe şi o întinse pe una din canapelele camerei de zi. Vroia ca totul să fie perfect pentru Maggie... Orele care urmau trebuia s-o marcheze pentru totdeauna. La fel cum va fi şi el marcat...

Ochii li se întâlniră. în ei se citea aceeaşi pasiune, aceeaşi dorinţă, aceeaşi grabă febrilă...

Acum, cu blândeţe, Anthony o ajută pe Maggie să-şi descheie numeroşii nasturi care-i închideau rochia.

- Să nu-ţi fie teamă, scumpa mea!

- Nu mi-e teamă, răspunse ea zâmbind.

Ce vulnerabilă era! El visa s-o protejeze zi şi noapte...

Un pic timidă, ea îi înapoia mângâierile. Degetele îi tremurau uşor şi inima îi bătea nebuneşte.

- Oh, Maggie! strigă Anthony cu o voce surdă.

O înlănţui cu pasiune. Cu ochii închişi se strânse în el, atentă la senzaţiile noi care o încercau. Nu mai era sânge ceea ce îi curgea prin vene, ci foc...

- Eşti atât de frumoasă! Chiar mai frumoasă decât în visele mele...

Buzele lui sărutară gâtul tinerei şi încet, coborâră spre sâni.

Din nou, ea se arcui spre el cu un geamăt. Dorinţa ei se înteţea. O dorinţă aproape primitivă venită din negura vremurilor.

Uitate, recomandările mamei ei. Uitate şi constrângerile unei educaţii stricte. Toate barierele căzuseră.

Cu gesturi pe care graba le făcea neîndemânatice, Anthony începu să se dezbrace. Fără falsă jenă, Maggie îl ajută...

Cu răsuflarea tăiată, îl contemplă. Sub pielea bronzată, muşchii îi jucau. Ce viril părea, şi solid! O adevărată statuie de arian...

- Anthony! murmură ea întinzându-i braţele.

El o atrase către el. Pentru prima oară ea îi simţi căldura cărnii lângă propria sa carne. Imediat, consumaţi de aceeaşi dorinţă intensă, nu fură decât unul. După o clipă de durere rapidă, Maggie se cufundă într-o lume făcută doar din voluptate. O lume de plăcere intensă...

împreună, atinseră extazul. Un extaz împărtăşit care-i lăsa pe amândoi fermecaţi.

Iulie 1942 - Decembrie 1942 Infernul verde

Capitolul 8

"Ce repede se poate schimba totul!" gândi Maggie cu amărăciune.

Cu douăzeci şi patru de ore în urmă, plutea în euforie şi fericire. Şi brusc, toate visurile ei, toate speranţele se găseau reduse la zero.

închise ochii, încercând să reţină lacrimile. Umerii îi erau scuturaţi de suspine. Nu mai fusese în viaţa ei atât de disperată.

Anthony plecase.

în braţele lui, vreme de câteva ore, uitase tot restul: războiul care continua să distrugă lumea. Şi primejdiile ei...

Se iubiseră înainte de a adormi înlănţuiţi. Apoi, se treziseră pentru a se iubi din nou...

în zori, nu dormeau. Erau pe terasă, să vadă răsăritul de soare.

Şi după aceea făcuseră din nou dragoste... Aveau impresia că nu o să se sature niciodată unul de celălalt.

Maggie nu se mai recunoştea. Cum de se putea comporta atât de firesc? îi dispăruseră inhibiţiile... Nu era decât o femeie îndrăgostită care se dăruia singurului bărbat care conta pentru ea.

Se ridică şi se plimbă încoace şi încolo, de la uşă la fereastră, de la fereastră la uşă, în micul ei bungalou, într-un du-te-vino neîncetat, ca un animal în cuşcă.

Anthony plecase.

Aceste cuvinte îi răsunau neîncetat în cap, ca un insuportabil tam-tam.

în grădina spitalului se auzi ţipătul unei păsări. îşi astupă urechile. Brusc, îi venea să urle.

Anthony plecase.

Când ajunseseră la Brisbane, pe Anthony îl aştepta un mesaj. Trebuia să ia imediat legătura cu superiorii lui. Permisia de patruzeci şi opt de ore pe care o avea îi era suprimată.

Furios, înjurase printre dinţi.

- Şi eu care speram că am putea să mergem să cinăm la "Digger Sam's".

- Vom merge mâine seară, îi spusese Maggie. îmi termin garda la orele optsprezece.

- Mă duc imediat să văd despre ce este vorba. Voi căuta să-ţi dau un semn de viaţă cât mai repede posibil, promisese el înainte să se despartă.

Nu-l revăzuse. Primise doar un mesaj rapid transmis printr-un australian.

Anthony trebuise să se îmbarce pentru Noua Zeelandă, unde sosea prima divizie de puşcaşi marini.

Se trânti pe pat. Acum, lacrimile îi curgeau fără reţinere. La ce bun să-şi interzică plânsul? Nu era de lemn! Ci din sânge, din carne... Era o femeie îndrăgostită, pasionată. Anthony o făcuse să se cunoască pe sine.

Din nefericire... Anthony plecase!

Deschise scrisoarea pe care o primise în ajun. O scrisoare de la maică-sa.

"Draga mea Maggie,

Tatăl tău şi cu mine am fost atât de fericiţi să primim veştile tale şi să aflăm că ai scăpat din infernul de pe Corregidor!

Colonelul Rusty Osborne a venit să ne vadă şi ne-a spus despre promovarea ta. Bravo! Suntem foarte, foarte mândri de tine, să ştii!

Aici, totul este bine. Merii din livadă gem de fructe în acest an. îţi aminteşti de vremea când te căţărai în copaci?

Trebuie că ai trăit ore dificile. Dar nu uita că soarele străluceşte întotdeauna după trecerea norilor negri.

Te sărut cu mult drag, draga mea Maggie. Şi gândeşte-te la tine.

Mama ta."

în josul scrisorii, tatăl ei adăugase câteva cuvinte:

"Pisicuţa mea, şi eu mă gândesc mult la tine. Doresc din tot sufletul să fim din nou împreună.

Te sărut, tata."

Maggie puse scrisoarea jos. Obrajii îi erau uzi. Era epuizată şi ar fi vrut să doarmă, dar nu reuşea. în curând se va face ziuă şi trebuia să se întoarcă la spital unde o aştepta o zi grea.

în gât i se formă un nod. Se gândea la părinţii ei, la casa mare şi însorită, la grădina plină de flori. Petrecuse atâţia ani în acel refugiu plin de tandreţe şi zâmbete. Atunci, nu ştia ce o aştepta.

închise ochii şi oftă.

Viaţa era atât de dură, atât de dificilă... Exista o fărâmă de speranţă ca într-o zi să poată să iubească fără a se ascunde? Să poată uita momentele îngrozitoare pe care le trăise?

Anthony se aplecă peste balustrada navei de război şi-şi lăsă privirea să rătăcească peste valurile înspumate. Ca şi cei câţiva zeci de bărbaţi care se aflau pe punte cu el, se simţea vag pradă răului de mare.

Sandvişurile pe care le mâncaseră drept mic dejun nu-i căzuseră prea bine. Şi marea era atât de agitată...

Mai multe nave de război se ţineau la oarecare distanţă de ţărmurile insulei Guadanacal. Se aştepta să fie dat ordinul de debarcare...

Plajele erau precis minate. Şi avioanele japoneze nu încetau să hărţuiască vapoarele. în fiecare clipă, trebuia să te întinzi pe punte pentru a încerca să scapi de focul abundent al inamicului.

- Crezi că vom aştepta mult timp? întrebă un tânăr puşcaş pe Anthony.

El îşi plecă privirea asupra lui. Era încă un adolescent, cu o faţă palidă, luminată de ochi mari, neliniştiţi.

- Fiecare clipă poate aduce ceva, răspunse el.

Şi, ridicând din umeri:

- Aici, avem rău de mare. Dar pe pământ riscăm să avem probleme!

De-abia tăcu şi ordinele începură să plouă, prin megafoane.

- Debarcaţi imediat! Regrupaţi-vă oamenii şi pregătiţi-vă!

Anthony se îndreptă.

- în picioare, băieţi! O să debarcăm pe această plajă, ne marcăm perimetrul şi stăm acolo până la noi ordine.

Rapid, îşi inspectă cele trei duzini de oameni pe care le avea sub comanda lui.

"Ce tineri sunt!" gândi el, consternat. "Nu au mai mult de optsprezece ani... "

Nu ştiau nimic despre război, lupte... despre moartea care lovea orbeşte printre rânduri.

- Mai ales, nu faceţi pe eroii! spuse el. Fără acte de bravură necugetate! Faceţi ce vi se spune, fără să luaţi iniţiative sau să puneţi întrebări. S-a înţeles?

- înţeles...

Ştia foarte bine că în adâncul inimii fiecăruia exista un vis de glorie... în împrejurări normale, era foarte bine.

Dar acest război devenea imprevizibil. Aceşti tineri recruţi nu ştiau tot ce-i aşteaptă. Soseau plini de entuziasm după o traversare interminabilă întreruptă doar de o escală în insulele Fiji. Răul de

mare, o alimentaţie bogată în vitamine şi brusca schimbare de temperatură fuseseră motive mai puternice. Nu erau obişnuiţi cu tropicele. Mulţi pierduseră în greutate. Muşchii li se topiseră şi se clătinau când trebuia să-şi transporte echipamentul.

Cu stângăcie, săriră în barca lungă care trebuia să-i ducă la ţărm.

Ambarcaţiunea nu întârzie să eşueze pe o plajă de nisip alb mărginită de cocotieri. Un decor de vis din alte timpuri...

Urmându-l pe Anthony, intrară în apa care le ajungea până la genunchi.

- Repede! ordonă el.

Cu ochii strălucind de exaltare, îl urmară. Toţi aveau mai mult sau mai puţin impresia că evoluează într-un film.

Din păcate, totuşi, pericolul era real... în orice clipă avioanele japoneze puteau să apară şi să tragă asupra ţintelor uşoare.

Anthony îşi muşcă buzele. Aviaţia inamică era de temut, cu siguranţă. Dar pericolul putea veni şi de pe pământ... în această junglă deasă, existau trupe japoneze la pândă? Orice era posibil...

Fără să fie deranjaţi o singură dată, îşi marcară teritoriul. Dacă Anthony şi cei doi sau trei veterani ca el rămâneau precauţi, tinerii puşcaşi manifestau un entuziasm fără limite.

Acţiunea li se păruse incredibil de uşoară. îşi dădeau ghionturi, bucurându-se cu voce tare.

- Japonezilor le este frică de noi, este foarte simplu!

- Nu îndrăznesc să se arate!

- Războiul este practic terminat pe acest front!

- De Crăciun, suntem acasă!

Anthony interveni.

- Nu visaţi prea mult! Nimic nu este câştigat încă.

- Dacă japonezii erau aici, ne-ar fi împiedicat să debarcăm. Poate că pun la cale un atac în felul lor, bombăni Anthony.

îi văzuse în Filipine. Ştia că nu abandonează aşa de uşor partida.

Veniră alte ordine. Puşcaşii trebuia acum să meargă pe Mount Austen, o colină situată în sudul terenului de aviaţie pe care japonezii îl creaseră recent. Dacă americanii voiau să stăpânească insula, trebuia mai întâi să asedieze acel teren de aviaţie.

O porniră la drum. Inamicul era în continuare invizibil... Dar se ridicară alte probleme. Mai precis, hărţile nu erau exacte. După indicaţiile lor, pista de aterizare se afla la circa trei kilometri de plajă. în realitate, era situată la mai mult de şase kilometri! De altfel, oamenii nu puteau avansa repede. Jungla se dovedea practic de nepătruns. în fiecare clipă trebuia tăiate lianele groase care barau trecerea.

"Infernul verde! gândi Anthony. Suntem în plin infern!"

Chiar şi în plină zi nu se vedea la trei metri, vegetaţia acoperind lumina. O tăcere stranie apăsa. O tăcere aproape ireală... Din când în când, se auzea un strigăt de pasăre şi de fiecare dată Anthony se întreba dacă nu era vorba de un semn de recunoaştere schimbat de inamici.

Căldura era sufocantă. Oamenii nu întârziară să devină uzi de transpiraţie. Mirosul vegetaţiei putrede li se urca în nări. Tresăreau

când observau foşnituri îngrijorătoare în tufişuri. Şerpi? Animale sălbatice?

Sau inamicul se pregătea să-i masacreze...

Anthony nu înceta să înjure printre dinţi. Ofiţerii ar fi trebuit să se gândească de două ori înainte de a-i trimite în acest infern!

Noaptea nu întârzie să cadă. Se aflau încă foarte departe de terenul de aviaţie, dar trebuia să facă pauză.

Ţânţarii care se arătaseră relativ discreţi în timpul zilei, se abătură asupra lor într-un adevărat nor gros. Epuizaţi, oamenii nu aveau nici măcar forţa să-i alunge.

Ei se prăvăliseră unii lângă alţii. Nu se schimbă nici un cuvânt. Din când în când, se auzea o împuşcătură în depărtare. Nu erau singuri în junglă. Toate trupele care debarcaseră pe plajă mergeau în direcţia terenului de aterizare. Unii soldaţi trăgeau aiurea...

Oamenii lui Anthony nu făcuseră nici măcar o dată uz de armele lor. Ei îi făcuse să-şi schimbe părerea cu câteva cuvinte bine simţite:

- Nu vreau să aud nici o împuşcătură inutilă, declarase el. Doar cei cărora le este frică şi de umbra lor trag fără motiv!

Oftă. Sudoarea îi curgea sub cască. Ţânţarii îl chinuiau şi picioarele îi erau umflate de umiditate şi marş forţat. Dar nu vroia să-şi scoată ghetele, de teamă de a nu le mai putea încălţa a doua zi dimineaţa.

"Ah, paradisurile tropicale!" îşi spuse el cu o ironie plină de cinism.

Se lungi pe pământ, încercând să-şi găsească somnul care nu

venea.

Deci, fratele său Dominick devenise şi el puşcaş! Fusese puţin surprins să-l întâlnească în Noua Zeelandă, unde fuseseră adunate toate trupele.

Doar hazardul i-a făcut să se afle faţă în faţă. Ar fi putut foarte bine să nu se vadă...

- Tu? exclamase Anthony cu stupoare. Devenit puşcaş marin?

- Da, eu.

Primele clipe de surprindere trecute, Anthony ceruse veşti despre ai săi.

- Toţi sunt bine acasă, îl înştiinţă fratele lui.

El clătină din cap.

- Dar îţi închipui cât erau de îngrijoraţi ştiindu-te pe Corregidor. Când au primit scrisoarea ta de la Brisbane s-au bucurat tare, crede-mă!

O cută verticală apăru pe fruntea lui Dominick.

- Mă întreb cum se va termina totul, mormăi el.

- Ai devenit pesimist?

- în unele împrejurări îţi pierzi optimismul!

- Dominick! Ce ţi se întâmplă? Hai, spune-mi! Nu face pe misteriosul!

- La San Diego am văzut ceva care nu mi-a plăcut.

- Ce anume? se interesă Anthony.

Şi, cu un zâmbet:

- O fată a refuzat să te sărute? glumi el.

Faţa lui Dominick rămânea gravă.

- I-am văzut pe americani strângându-i pe japonezi pentru a-i expedia în lagăre.

- Nu este nimic de mirare! Suntem în război cu japonezii!

- Dar, dar aceia nu erau japonezi veritabili!

- Ce vrei să spui?

- Este vorba de cetăţeni americani care trăiesc în ţara noastră de numeroşi ani. Poate s-au şi născut în America!

Nervos, îşi frânse mâinile.

- înţelegi? Emigranţi ca tata, ca părinţii mamei... ca toţi americanii, de fapt. America a devenit ţara lor, muncesc, îşi plătesc impozitele... Şi brusc, iată că sunt trataţi ca nişte criminali!

- Precis exagerezi, Dominick! Niciodată preşedintele nu ar permite...

- îţi spun ce am văzut! îl întrerupse fratele lui. Cu proprii mei ochi!

Privi alături. îl revedea pe tânărul japonez de vârsta lui pe care poliţiştii îl obligaseră să urce într-un camion. Ţinea o fetiţă în braţe şi se străduia s-o liniştească. Vorbea în engleză...
o engleză absolut perfectă şi purta un tricou imprimat cu sigla universităţii din California.

Această scenă îl mişcase profund. Fie, japonezii deveniseră duşmanii americanilor... Dar cei care hotărâseră să devină cetăţeni ai Statelor Unite trebuia să fie consideraţi ca atare.

- Gândeşte-te un pic, îi spuse el lui Anthony. Tata este născut în Italia şi noi suntem în război cu această ţară. închipuie-ţi că este

şi el expediat într-un lagăr!

- Nu este posibil!

- Asta li se întâmplă americanilor de origine japoneză. De ce nu americanilor de origine germană? De ce...

- Ascultă, oamenii au fost traumatizaţi după dezastrul de la Pearl Harbor. Au intrat în panică şi...

Dominick îl întrerupse.

- în legătură cu acest subiect, vreau să-ţi pun o întrebare!

- Ce?

Dominick ezită o clipă.

- Intri în panică în timpul luptelor? întrebă el în cele din urmă. Cum este?

Anthony reuşi să zâmbească.

- Nu te îngrijora dinainte. Odată bătălia începută, n-ai timp să-ţi fie frică.

- Crezi?

- Te asigur. Nu gândeşti nici o clipă! Acţionezi pur şi simplu. Dominick rămase tăcut câteva clipe. Apoi, aproape timid, întrebă:

- Şi ţie? Ţi-a fost frică deja?

Anthony izbucni în râs.

- Ţi-am spus că nu ai timp!

Faţa lui redeveni serioasă.

- Nu în cursul bombardamentelor te cuprinde teama, ci în momentele de acalmie. Te temi de ce se va întâmpla...

- Atunci, ce faci?

- Nimic. Aştepţi. Speri că următorul obuz va cădea alături...

A doua zi dimineaţă, urmară alte ordine. Ofiţerii care comandau ofensiva îşi dăduseră seama până la urmă că jungla rămânea de nepătruns.

îşi modificaseră deci planurile. Toate trupele trebuia să se îndrepte spre vest. De acolo vor ataca aeroportul.

Soldaţii terminară raţiile de mâncare pe care le transportau. Apoi îşi reluară drumul. Anthony era cel care consulta busola. Oamenii rămâneau masaţi în spatele lui. Deja, entuziasmul din ajun se spulberase. Căldura, ţânţarii şi oboseala fuseseră motivul.

De-abia parcurseseră câteva sute de metri că o mişcare uşoară atrase atenţia lui Anthony.

- Alertă! strigă el.

Oamenii se regrupară, imaginându-şi că venise ora primei lupte...

Apărură şase japonezi. Şase oameni zdrenţăroşi, vizibil terorizaţi care ţineau mâinile în aer pentru a-şi dovedi intenţiile pacifiste.

Unul dintre ei agita o bucată de pânză albă - simbol universal al capitulării. Dar Anthony rămânea neîncrezător. Şi dacă era vorba de o capcană?

Japonezii nu erau oameni care să se predea! îi cunoştea acum suficient ca să ştie.

- Acoperiţi-mă! ordonă el scurt puşcaşilor săi.

Cu puşca în mână, înaintă spre cei şase oameni. în spatele lui, mica sa trupă se pregătea să tragă în caz de nevoie.

Zgomotul trăgacelor răsună ciudat în tăcerea din jur.

Prudent, Anthony se apropie de cei şase bărbaţi. Cu ochii holbaţi, aceştia îl priveau tremurând de febră şi frică, la capătul puterilor.

Anthony îi ceru caporalului său să meargă înapoi şi să caute un interpret. Apoi făcu celor şase oameni semn să se aşeze, păstrându-şi mâinile în sus.

"Ce mici şi plăpânzi sunt!" se minună el în sinea lui.

Puşcaşii veniră să-i examineze. Le era greu să-şi ascundă surprinderea. Contra acestor oameni atât de prăpădiţi erau trimişi să lupte?

- Pitici! conchise unul dintre ei cu dispreţ.

- Nu înţeleg, murmură un altul. Se spune că japonezii sunt cei mai duri oameni şi primii pe care-i văd au aerul unor femeiuşti pe cale să leşine!

Acum, Anthony era aproape sigur că nu exista nici o capcană. Dar nu reuşea să-şi explice prezenţa acestor oameni în junglă.

- Da, femeiuşti! accentuă un al treilea.

Ţinti unul dintre prizonieri. Văzând ţeava armei îndreptată asupra lui, omul începu să tremure din toate încheieturile, împreunându-şi mâinile cu un aer implorator.

Puşcaşul izbucni în râs. Ceilalţi se alăturară râsului lui.

- Destul! îi întrerupse Anthony cu severitate.

Se interpuse între oamenii lui şi japonezi. De ce făcea asta? Nu ştia...

Din cauza a ceea ce îi povestise Dominick? Sau pentru că nu

mai putea să vadă oamenii omorându-se între ei? în orice caz, era foarte hotărât să-i împiedice pe puşcaşi să se distreze pe seama prizonierilor.

Oamenii lui nu-i înţelegeau atitudinea. Cel care vrusese să tragă în japonez îşi exprimă primul surprinderea.

- Au făcut destul rău alor noştri! Ne putem răzbuna! Din moment ce avem în mână câţiva, să-i facem să plătească pentru ceilalţi.

- Nici vorbă, le-o tăie Anthony cu o voce dură. Ar trebui să cunoaşteţi regulamentele privitoare la prizonieri! Vor fi urmate cu sfinţenie.

Bombănind, soldaţii făcură stânga-mprejur.

- Dacă aveţi nevoie de acţiune, duceţi-vă să vă uitaţi după colţ şi întorceţi-vă să-mi spuneţi ce se vede! Hai! Mai repede!

Fără entuziasm, cei trei oameni se executară. Ceilalţi puşcaşi profitară de această pauză forţată ca să se aşeze.

- Mai bine să ne odihnim aşteptând evenimentele, declară unul dintre ei.

Anthony rămase în picioare, mereu în alertă. Cei şase japonezi îl pândeau. Era clar, ceea ce tocmai se petrecuse le scăpa... Se aşteptau să fie masacraţi şi nu înţelegeau că un american le luase apărarea.

Caporalul se întoarse, însoţit de un interpret. Acesta îi interogă pe prizonieri, apoi după un schimb rapid de întrebări şi răspunsuri, se întoarse către Anthony.

- Sunt muncitori care lucrau pe terenul de aviaţie, explică el.

Când a început bombardamentul au fugit în junglă... Nu sunt înarmaţi şi nu au hrană.

Anthony reflectă o clipă. Ce să facă acum cu cei şase oameni?

- Comandantul Callahan a spus că prizonierii trebuie grupaţi lângă plajă, spuse caporalul. Au fost desemnaţi oameni să-i păzească, până când vor fi transportaţi cu o navă într-un lagăr de prizonieri din Australia.

Anthony îşi însărcină doi dintre oameni să-i conducă pe japonezi până la plajă. Apoi reuni restul micii sale trupe.

- Nu vă faceţi o idee greşită despre inamic. Un soldat japonez nu seamănă cu nimic bieţilor tipi pe care i-aţi văzut!

Ridică din umeri.

- După părerea mea, nu veţi întârzia să înţelegeţi!

Era convins că inamicul urma să atace dintr-un moment într-altul. Se înşela: restul zilei trecu în cel mai mare calm.

îşi reluară marşul şi, la sfârşitul zilei, le apăru în zare terenul de aterizare. Acesta părea abandonat. Alte trupe americane îl cercetaseră deja. Oamenii îşi împărţiră, drept amintiri, ţigarete japoneze, boluri de orez din porţelan şi beţişoare.

Operaţia se desfăşura aproape foarte bine... O singură problemă se ridică: oamenii îşi terminaseră ultimele raţii alimentare pe care le transportau în fundul sacilor. Cei din spate nu-i aprovizionaseră... Trebuia să se mulţumească să fiarbă orezul lăsat de japonezi. Dar din păcate, acest orez era plin de viermi... Dar oamenilor le era foame.

Anthony încercă să-i facă să râdă.

- Bine că nu este vineri! le spuse el. Eu sunt catolic şi religia mea îmi interzice să mănânc carne în acea zi... Imaginaţi-vă un pic! Aş fi fost obligat să scot unul câte unul viermii din gamela mea!

Puţin mai târziu, lungit în tranşeea pe care oamenii o săpaseră după ce mâncaseră, se întreba cum vor reuşi să reziste fără o hrană mai bună. Doar câţiva saci de orez rămâneau... După verificare, se lămurise că şi aceştia erau plini de viermi.

De ce cei din spate nu-i aprovizionau?

Explicaţia era simplă: oamenii care făceau aprovizionarea nu erau suficient de numeroşi. De altfel, toate vapoarele fuseseră rechiziţionate pentru transportul trupelor. Nu se punea problema să încarce unul cu hrană.

Anthony tocmai se cufunda într-un somn fără vise când o explozie violentă îl trezi tresărind.

Se îndreptă şi privi în jurul lui, întrebându-se unde căzuseră bombele. Nu întârzie să înţeleagă ce se întâmpla: japonezii îi lăsaseră pe americani să invadeze insula, aşteptând momentul să-şi concentreze atacul asupra flotei.

Acum, bombardau crucişătoarele şi distrugătoarele care se aflau ancorate în golf.

Neputincios, Anthony asista la distrugerea flotei americane. Ce puteau face oamenii refugiaţi în tranşee împotriva unui astfel de atac?

Când Anthony îl văzu pe căpitanul Beauregard Whistler îndreptându-se spre el, îşi înăbuşi o înjurătură. Ce idee bizară

încolţea în mintea căpitanului? Nimeni nu înţelegea cum putuse Whistler să-şi câştige tresele. Toată lumea îl considera un idiot de prima clasă, ale cărui iniţiative se dovedeau în mod sigur nefericite.

Sosise pe front doar de câteva luni. Fusese suficient ca să i se pună eticheta. în toată armata se şuşotea că nu era decât un dobitoc care îşi bătea joc de vieţile oamenilor.

Foarte congestionat, căpitanul Beauregard Whistler sări în tranşee lângă Anthony.

- Dar ce faci, Gargano?

- Ce vreţi să fac? bombăni Anthony.

Bătălia continua cu furie.

- Trebuie să atacăm! strigă Whistler. Acum ori niciodată!

Anthony inspiră profund. Străduindu-se să rămână calm, întrebă:

- Ce să atacăm, căpitane?

- Inamicul, fireşte! Japonezii nu se aşteaptă la un asalt! încearcă să ne distrugă flota! Să profităm pentru a-i ataca! Ah! Nu eşti un strateg grozav, Gargano! Te-ai fi putut gândi singur la ceea ce îţi spun!

- Nu ştim nici măcar unde se află inamicul, căpitane. încă nu am reuşit să-l localizăm.

- Este foarte aproape! O ştiu!

- Căpitane...

- Hai, grăbeşte-te! Strângeţi oamenii! Atacăm!

Tânărul puşcaş care, la câţiva paşi de acolo, ascultase această

conversaţie, îl privi pe Anthony cu ochii miraţi. Nu avea decât şaptesprezece ani şi venea de la o fermă din Kentucky. Nu ştia nimic despre război şi în cursul scurtei sale vieţi nu omorâse probabil decât iepuri şi prepeliţe.

Totuşi, în ciuda lipsei sale de experienţă, îşi dădea seama de inconştienţa căpitanului Whistler.

Anthony încerca să-l facă pe căpitanul Whistler să raţioneze.

- Căpitane, oamenii mei sunt epuizaţi. Au nevoie de odihnă. Nu este momentul să-i lansăm într-o aventură care riscă să se termine rău.

- Te-am auzit bine, Gargano?

Whistler îşi îngustă ochii. Nu-i plăcuse niciodată acest sergent prea sigur pe sine. întotdeauna îl bănuise că este laş sub aparenţa plină de morgă. Acum, era convins!

- Spune-mi, Gargano, am auzit bine? repetă el.

- Căpitane... începu Anthony cu lehamite.

Whistler nu-i lăsă timp s spună mai mult.

- Ştii cui vorbeşti, Gargano? spuse el cu înfumurare.

Anthony oftă. Chiar nu avea nevoie de asta!

De ce trebuia să se afle sub comanda celui mai prost ofiţer din toată armata americană?

încerca să se stăpânească, dar răbdarea lui avea limite.

- Ce-mi ordonaţi să fac exact, căpitane?

- Vreau să-ţi strângi oamenii, să-i căutaţi pe japonezi şi să-i exterminaţi până la ultimul. Este clar, nu?

îşi încrucişă braţele.

- Hai, Gargano! Ai de gând să nu-mi execuţi ordinele?

Anthony rămase tăcut vreme de câteva clipe. Se gândea. Dacă refuza să asculte, Whistler se va aranja desigur să-l trimită în faţa Curţii marţiale. Şi-ar pierde tresele şi probabil ar fi trimis la închisoare.

Dar pe de altă parte, dacă asculta, risca să-şi trimită oamenii la masacru. Japonezii aveau cu siguranţă observatori răspândiţi în toată jungla. Poziţiile americane erau precis cunoscute. Inamicul aştepta ca puşcaşii să profite de bombardament pentru a risca o pătrundere. Asta ar însemna să te arunci într-o capcană cu capul înainte...

"Nu trebuie să fii un mare strateg pentru a înţelege! gândi Anthony. Chiar şi un copil ar fi în stare să priceapă... Trebuie să te numeşti Whistler, ca să fii atât de îngust la minte!"

- Gargano!

- Regret, căpitane. Nu vreau să-mi lansez oamenii într-o chestie periculoasă.

Whistler îl privi fără un cuvânt. Se făcuse roşu ca focul şi părea gata să facă apoplexie.

- Indisciplinatule, scuipă el printre dinţi. O să vezi tu pe dracu! O să te fac să regreţi ziua în care te-ai născut!

- Sunt sigur! spuse Anthony cu o insolenţă calculată. Dar pe moment, aţi face bine să vă întindeţi pe burtă lângă mine în tranşee. Trăgătorii japonezi sunt împrăştiaţi peste tot. Aveţi chef să primiţi un glonte rătăcit?

- Nu eşti decât un laş, Gargano! Ţi-e frică de umbra ta?

- Nu, căpitane. Dar nu am nici o intenţie de a servi drept ţintă inamicului!

- Toată lumea ştie că japonezii au vederea proastă

- Da? Prima noutate... îl ironiză Anthony.

- Du-te dracului, Gargano! urlă Whistler cu furie.

Apoi se îndreptă.

- O să mai auzi vorbindu-se de mine! Cariera ta militară... s-a terminat!

- Căpitane, veniţi în tranşee. Acum nu o să mai ajungeţi la poziţia dumneavoastră şi...

- Scuteşte-mă de sfaturile tale, laşule!

Cu aceste cuvinte, Whistler îşi luă tălpăşiţa. Tânărul puşcaş ascultase stupefiat acest schimb de cuvinte puţin amabil.

- O să vă ducă în faţa Curţii marţiale! strigă el.

- Foarte posibil, oftă Anthony.

Se culcă pe marginea tranşeei, cu puşca în mână pentru a acoperi retragerea căpitanului, eventual. Whistler se afla deja la o sută de metri de acolo când răsună o împuşcătură.

Căpitanul fu proiectat în aer unde păru că rămâne suspendat înainte de a cădea la pământ ca o marionetă dezarticulată.

Anthony înjură. Trase în direcţia de unde venise împuşcătura. Trimise mai multe gloanţe spre trăgătorul invizibil.

- L-aţi învăţat minte! exclamă puşcaşul.

Japonezul care-l omorâse pe căpitanul Whistler cu un glonţ în cap, cădea din înaltul cocotierului unde stătea la pândă.

Capitolul 9

Maggie îşi consulta ceasul si observă că se apropia ora ştirilor.

Părăsi sala de gardă. Două tinere asistente o urmăriră din ochi înainte de a schimba o privire complice. Remarcaseră că Maggie se interesa mai mult ca oricine de ceea ce se întâmpla la Guadalcanal...

înainte de a intra în cămăruţa unde se afla postul de radio, tânăra ezită.

"Mai bine m-aş duce să fac un tur pe afară, sau să-mi iau o cafea" îşi spuse ea.

îşi muşcă buza inferioară. Se temea de ora informaţiilor. Lupte teribile făceau prăpăd la Guadalcanal...

Şi Anthony se afla acolo!

Japonezii reuşiseră să scufunde mai multe vapoare ale aliaţilor... "Quincy", "Vincennes" şi "Astoria" din partea americană. Şi crucişătorul australian " Canberra".

Atacul avusese loc în timpul nopţii şi când se ridicaseră zorii, se putuse constata întinderea dezastrului. Sute de supravieţuitori se refugiaseră în bărcile de salvare, agăţându-se de scânduri, colace de salvare... mă rog, de tot ce putea pluti. Mulţi dintre ei erau răniţi sau arşi grav. Sângele atrăsese rechinii...

"Ce oroare!" gândi Maggie, înfiorându-se.

Cele câteva nave de război neatinse, părăsind pe insula Guadalcanal oamenii pe care-i debarcaseră în ajun, plecaseră spre Noua Zeelandă. Ofiţerii superiori se temeau de un nou atac inamic

şi erau speriaţi să-şi vadă restul flotei urmând soarta lui "Quincy", "Vincennes", "Astoria" şi "Canberra".

Deci au sacrificat câteva trupe de puşcaşi... Şi, ca la Corregidor, Anthony se afla de această dată în rândul viitoarelor victime. Doar dacă nu pierise deja?

Maggie se cutremură. Nu mai exista nici o speranţă ca Anthony să se afle o a doua oară salvat în mod miraculos! Dacă mai era încă în viaţă, se afla prins în capcană, ca toţi cei de la Guadalcanal.

Dar de această dată, fuseseră prevăzute întăriri. Se aflau chiar pe drum... Totuşi, vor ajunge la timp? Japonezii vor profita în mod sigur de acest moment de răgaz pentru a decima trupele pierdute în junglă.

Cu capul în mâini, Maggie asculta informaţiile cu religiozitate. De aceasta data, abia se vorbea despre Guadalcanal.

"Este semn rău!" îşi spuse ea.

Anthony îşi puse jos beţişoarele şi se rezemă de trunchiul unui palmier cu un zâmbet satisfăcut. Pentru prima oară după mai multe zile, mâncase pe săturate!

Oamenii lui reuşiseră să pună mâna pe un stoc de provizii destinate ofiţerilor japonezi. Dacă soldaţii şi lucrătorii Imperiului Soarelui Răsare se mulţumeau cu orez plin de viermi, ofiţerii aveau dreptul la conserve de vită.

- Excelent! murmură Anthony. Chiar dacă această carne era asezonată cu alge... într-adevăr, japonezii au o concepţie ciudată despre gastronomie!

Mica lui trupă avusese norocul să descopere această rezervă de cutii de conserve. Ceilalţi puşcaşi refugiaţi pe insulă trebuia să se mulţumească doar cu orez, fructe sălbatice şi ceea ce vânau. Exista vânat în junglă, dar puşcaşii nu erau deloc antrenaţi să vâneze în infernul verde...

Dizenteria făcea ravagii printre oameni şi cei câţiva medici militari care debarcaseră cu ei nu duceau lipsă de muncă.

Fără încetare, dădeau soldaţilor aceleaşi recomandări.

- Igienă! Igienă înainte de toate!

- Uşor de spus, ripostau puşcaşii care nu aveau la dispoziţie decât firicele de apă clocită.

Nu îndrăzneau să meargă pe plajă, de teama de a nu fi reperaţi de inamic. Cel puţin, în junglă se simţeau la adăpost.

Lipsa de activitate îi apăsa. Fuseseră antrenaţi să lupte, nu să stea sub câte un palmier aşteptând să treacă timpul.

Trupele se regrupaseră sub ordinul comandantului Callahan. Un tânăr locotenent veni într-o dimineaţă să-l caute pe Anthony.

- Căpitanul Callahan vrea să curăţăm tot ţărmul de vest, îl înştiinţă el. După trecerea noastră, nu mai trebuie să rămână un singur japonez acolo!

- Bine, locotenente! răspunse Anthony.

Acest ordin era rezonabil. Cu un pic de noroc, puteau lua inamicul prin surprindere...

La sfârşitul dimineţii, mai multe plutoane traversară Matanikau. Se îndreptară apoi spre colibele de paie unde cercetaşii lor îi reperaseră pe japonezi.

De-abia se apropiară soldaţii americani de sat, că inamicii ţâşniră cu baionete la arme în rânduri de câte doisprezece. Fără nici o ezitare, cu acelaşi pas hotărât veneau drept spre americani.

Din piepturi le ieşi un strigăt:

- Banzai!

Anthony avu impresia că îi îngheaţă sângele în vine. Era prima oară când auzea acest cuvânt, care va deveni trist de celebru.

Primul rând se abătu sub armele americanilor. Linia a doua îşi continua mersul fără cel mai mic semn de debandadă. Apăru un al treilea rând.

- Banzai!

Inamicii mergeau la moarte fără cea mai mică ezitare. Şi armele perfecţionate ale americanilor îi doborau rând pe rând...

- Banzai!

Căzu şi ultimul rând de japonezi. Palizi, oamenii lui Anthony contemplau carnagiul. Nu înţelegeau...

Ca soldaţi, ştiau că moartea îi va surprinde în fiecare clipă. Dar să-i vezi pe acei oameni mergând deliberat spre ţevile puştilor ca şi cum ar fi mers la sinucidere, asta îi depăşea complet.

- Au curaj, comentă un tânăr puşcaş cu o voce nesigură.

- Dar nu prea multă minte, adăugă un altul.

Şi întorcându-se spre Anthony.

- Ce credeţi despre asta?

- Bushido.

- Ce?

- Bushido, repetă Anthony. Este un cuvânt japonez aproape intraductibil... S-ar spune: "onoarea războinicului".

Scoase din buzunar un pachet preţios de Lucky Strike. După ce aprinse o ţigară, inspiră adând fumul, scoţându-l pe nări.

- Când eram pe "Stâncă", auzisem poveşti de genul acesta. Pentru japonezi, cea mai mare glorie este să mori pentru împărat, cu arma în mână.

- Este sinucidere!

- Orientalii nu judecă după aceleaşi criterii ca noi. Mentalitatea lor este puţin diferită...

Şi, clătinând din cap:

- Dar sunt soldaţi excelenţi, extrem de bine antrenaţi...

- O să le venim noi de hac!

Anthony oftă.

- Sper. Dar asta va lua timp.

Caporalul se strâmbă uşor.

- Poate nu ne vom întoarce de Crăciun în Statele Unite... Se întinse.

- Mi-ar plăcea cel puţin să ne întoarcem în Noua Zeelandă! Sunt fete foarte drăguţe acolo...

- Ah! O fată drăguţă la braţ, o sticlă de whisky în mână şi un cartuş de ţigări în buzunare... oftă un tânăr puşcaş. Ce vis!

Izbucniră râsete. Anthony nu mai asculta. înţelegea perfect că oamenii lui aveau chef să se destindă după clipele de tensiune extremă pe care tocmai le trăiseră.

El nu avea decât un scop în viaţă: să supravieţuiască şi să o

revadă pe Maggie.

îşi făcea datoria, dar nu-i plăcea să omoare. îi făcea greaţă să aibă un om în bătaia puştii şi să fie obligat să apese pe trăgaci.

"Numai să se termine într-o zi toate astea! gândea el. Să înceteze acest carnagiu... "

Două zile mai târziu, i se aduse un mesaj de la comandantul Callahan. Lăsându-i caporalului comanda micii trupe, se îndreptă spre cartierul general unde era convocat.

Callahan se afla sub un cort în apropiere de terenul de aviaţie. O santinelă păzea intrarea. Ofiţerii plecau şi veneau. Aici, era impresia de ordine şi organizare. Anthony fu imediat impresionat favorabil.

Se prezentă şi santinela îl introduse la ofiţerul însărcinat cu trupele părăsite la Guadalcanal.

De cel puţin o săptămână, Anthony nu se răsese. Pantalonii şi cămaşa erau acoperite de noroi şi praf, dar se ţinea foarte drept.

După ce salută milităreşte, aşteptă. Callahan ridică ochii spre el. Anthony avu impresia că este străpuns de ochii lui de un albastru de cristal.

Callahan nu avea decât douăzeci şi nouă de ani, dar responsabilitatea şi grijile îi adăugaseră cel puţin zece ani în plus.

- Deci, dumneata eşti Gargano? întrebă el.

- Da, comandante. Sergent Anthony Gargano, puşcaş marin al armatei americane.

- Nu mai eşti.

- Eu... eu... se bâlbâi Anthony.

- Căpitanul însărcinat cu divizia noastră a fost recent omorât, nu?

- într-adevăr, comandante.

- Whistler, nu-i aşa? întrebând, Callahan îşi trecu o mână peste frunte.

Rânji uşor.

- Japonezii îşi aleg uneori ţintele cu inteligenţă! Ne-au făcut un mare serviciu...

Acest comentariu cinic îl înmărmuri pe Anthony. Ce? Callahan se bucura de moartea lui Whistler?

- Dumneata eşti acela care îl vei înlocui pe căpitanul Whistler, declară ofiţerul.

- Dar... comandante...

- Da?

- Nu sunt decât sergent. Nu pot prelua postul lui Whistler!

- Eşti locotenent începând de astăzi.

Locotenent? El?

- Comandante, cum aş putea obţine dintr-o dată gradul de locotenent când nu sunt decât sergent? Eu...

- Promovare pe câmpul de luptă, locotenente, îl întrerupse Callahan.

- Să te trezeşti de la gradul de sergent la cel de locotenent, fără a trece prin grade inferioare, mi se pare...

- Ai de gând să încetezi cu discuţia, locotenente?

Anthony citi amuzament în ochii limpezi ai lui Callahan.

- Comandante, nu sunt făcut să fiu ofiţer! insistă el.

- De acum înainte eşti locotenent, nimeni nu-ţi cere părerea.

Anthony mai protestă încă:

- Dar nu cunosc nimic despre strategie! Nu ştiu să comand! Nu...

Callahan se ridică şi se întinse. Umărul îi era acoperit de un pansament şi se strâmbă întinzându-şi braţul rănit.

- Ascultă, băiatule, consider că ştii suficient de mult! Ai reuşit să-ţi menţii oamenii în formă bună, în ciuda condiţiilor lamentabile în care trăim aici. Ai îndeplinit toate misiunile ce ţi-au fost încredinţate şi trupa voastră a înregistrat cele mai puţine victime.

îşi încrucişă braţele.

- Iată ce numesc eu să ştii să comanzi! Cât despre strategie...

Zâmbi înainte de a spune:

- O posezi din instinct, strategia! Acum, discuţia este terminată. Eşti liber, locotenente!

Cinci minute mai târziu, Anthony se afla afară, sub soarele tropical orbitor. Cu trese de locotenent prinse pe epoleţi...

Soarta avea ironiile ei! El care întotdeauna îi dispreţuise pe ofiţeri, devenise unul!

Bombănind, ajunse la tabără. Caporalul îl zări şi veni în întâmpinarea lui.

- Credeam... începu el.

Se întrerupse brusc - tocmai remarcase noile trese ale şefului său.

- Lo... locotenente?

Anthony ridică ochii spre cer. Apoi ridică din umeri.

- Promovare pe câmpul de luptă. Nu înseamnă nimic!

- Şi încă cum, locotenente! Cel puţin este o adevărată promovare. O promovare meritată!

Fără entuziasm, Anthony se duse să viziteze micile trupe care de aici înainte se găseau sub ordinele lui. Apoi îşi acordă cinci minute de odihnă.

Lungit la picioarele unui manglier, cu braţele încrucişate la ceafă, trebuia să admită că această promovare îl aranja! Prăpastia care îl separa de Maggie se redusese considerabil. Dacă avea norocul să se întoarcă în Australia într-o zi, el şi cu Maggie nu ar mai avea nevoie să se întâlnească pe ascuns.

- Totuşi, murmură el. Ce caraghioslâc de război!

Maggie întinse chirurgului pensa pe care i-o ceruse. Apoi începu să oprească sângele care se scurgea din incizia făcută de bisturiu.

Atmosfera era sufocantă în sala de operaţii. Dar tânăra nu dădea atenţie. Acum era obişnuită cu căldura. Şi apoi era prea obosită că să-i mai pese de această neplăcere!

Era în picioare din zori. De douăsprezece ore muncea fără oprire...

Se aduceau încontinuu răniţi la spital. Trebuia îngrijiţi, pansaţi, anesteziaţi... La câte operaţii asistase astăzi? N-ar fi fost în stare să spună.

Chirurgul scoase cu îndemânare fragmentele de obuz care îl răniseră pe tânărul soldat. Asistentul său începu imediat să coasă

incizia.

Chirurgul se întoarse spre Maggiew.

- Acum, al cui este rândul? întrebă el.

Ea se aplecă deasupra brancardei pe care era întins un rănit inconştient.

Gargano... citi ea.

I se păru că o cuprinde ameţeala. Cuvintele îi jucau în faţa ochilor.

Garagano Dominick, U.S. puşcaş, Nr.0743987, grupa sanguină O pozitiv.

Nu era Anthony cel care se afla înaintea ei, ci Dominick, fratele mai mic al bărbatului pe care îl iubea. După fişa întocmită în grabă, suferea de o gravă rană abdominală.

Imediat, ceru infirmierilor să transporte rănitul pe masa de operaţie. Chirurgul îl examină şi se încruntă.

- Nu este timp de pierdut, murmură el.

Operaţia dură aproape o oră. Trebui să i se facă o transfuzie. Dar chirurgul părea optimist.

- Cred că va scăpa, asigură el, îndepărtându-şi mănuşile.

Ceilalţi răniţi fuseseră îndreptaţi spre sala alăturată şi, minune, nu mai aştepta nimeni! Profitând de acest răgaz, Maggie se aşeză lângă patul unde se afla Dominick, la capătul unui salon lung.

- Mă ocup eu de el, îi spuse ea asistentei de serviciu.

Aceasta nu protestă: era încărcată peste poate. în fiecare

pat gemea un rănit... Trebuia refăcute pansamentele, dat medicamente, îmbărbătaţi cei deprimaţi. Nu se mai sfârşea niciodată!

Maggie supraveghea cu regularitate pulsul lui Dominick. După această operaţie lungă şi starea de slăbiciune a tânărului, era mult mai pesimistă decât chirurgul.

Puţin câte puţin, respiraţia lui Dominick deveni mai puţin greoaie. Maggie începu să creadă că chirurgul avusese dreptate când spusese că Dominick va scăpa... Da, exista speranţă!

Nu se hotăra să plece de la căpătâiul lui. Vroia să fie acolo când va deschide ochii.

El ridică pleoapele puţin după miezul nopţii. Era evident că habar n-avea de locul unde se afla. Cu un aer năuc, contemplă plafonul, apoi faţa lui Maggie care se apleca deasupra lui.

Treptat, imaginea deveni mai clară. Văzu nişte ochi mari si albaştri cu gene interminabile, un năsuc nostim, o gură cu buze pline, roz, fireşte...

Din piept îi ieşi un oftat adânc.

- Am ajuns în cer? murmură el cu o voce şoptită.

Mai tare, întrebă:

- Eşti un înger?

Se încruntă.

- Nu, nu eşti un înger. Eşti o femeie adevărată... Deci, nu sunt mort? Dar unde sunt? Şi cine eşti tu?

Maggie zâmbi.

- O asistentă.

- Ah...

- Ai fost rănit şi ai fost adus la Spitalul Militar din Brisbane, Australia.

- Rănit? Eu?

- Suficient de grav. Dar te vei însănătoşi!

- Pfff...

Reflectă. Era limpede că nu-şi putea aduna ideile.

- în Australia, ai spus? Ce fac în Australia?

- Ai fost adus la bordul unui vapor. După bătălia de la Guadalcanal, au fost aduşi aici numeroşi răniţi.

în timp ce vorbea, îl examina. Semăna mult cu Anthony... Dar era mai tânăr. După câţiva ani, va semăna şi mai mult cu fratele lui.

Dominick îşi alungă o strâmbătură de durere.

- Anthony... murmură el.

Maggie îşi încleştă mâinile.

- Ce... ce spui? întrebă ea.

- Anthony, fratele meu... Se află la Guadalcanal. Ar trebui să ştie unde sunt eu.

- Greu de comunicat cu Guadalcanal, spuse Maggie cu amărăciune.

- Ştiu... Dar se poate încerca, nu? îl cheamă Anthony Gargano, este sergent...

Se întrerupse.

- Sergent! Ce spun eu? Este locotenent acum. Cel puţin aşa s-a zvonit.

Râse uşor.

- Au! Mă doare când râd...

- Calm! Nu te obosi...

Dominick închise ochii.

- Oh, a circulat zvonul... că a fost promovat... locotenent... Bietul Anthony! El care îi detestă pe ofiţeri... ca şi mine...

îşi ridică pleoapele.

- Nu considera această remarcă pentru dumneata, drăguţule căpitan... Doar... pe ofiţerii de sex masculin, fratele meu şi cu mine... îi detestăm.

- Nu vorbi atâta, o să te oboseşti!

Pe buzele lui apăru un zâmbet. Chiar era posibil într-adevăr ca Anthony să fi fost avansat? Trebuia să fie de fapt îngrozit, el care nutrea o ură adâncă pentru ofiţerii superiori!

- Voi face tot posibilul să transmit un mesaj fratelui tău, promise ea.

- Mulţumesc...

Dominick nu întârzie să adoarmă. Trăsăturile lui crispate se destinseră, în timp ce respiraţia devenea regulată.

Maggie rămase încă un timp la căpătâiul lui. Cu inima plină de recunoştinţă, îl contempla mulţumind cerului că nu era Anthony cel care se afla acolo.

încruntat, Anthony studia atent o hartă. Apoi, îngrijorat, privi în jur.

întunericul era total.

"în fond, este mai bine! gândi el. Astfel, oamenii mei nu pot

vedea cât sunt de îngrijorat".

Erau încercuiţi de japonezi care îi hărţuiau cu focuri de mitraliere. Cât timp vor rezista în aceste condiţii?

Dacă japonezii puneau iar mâna pe terenul de aviaţie, ar fi pierduţi. Nu le rămânea decât să aştepte să fie masacraţi unul câte unul. Nici o trupă de întăriri nu sosise încă... Puşcaşii se aflau complet în voia sorţii pe insulă.

în timpul primului asalt inamic, Anthony primise un glonţ în umăr. Medicul reuşise să-l extragă.

- Acum, întinde-te şi odihneşte-te! îi spuse el.

- Vreţi să râdeţi?

- Locotenente, ai nevoie de odihnă! Nu...

- Mă voi odihni altă dată. Doar n-o să-mi las oamenii într-un astfel de moment.

Un puşcaş veni târâş.

- Locotenente, firele au fost tăiate. Nu mai putem comunica la cartierul general al comandantului Callahan!

Anthony înjură. Asta însemna pierirea lor... Cum să anunţe acum barajele de artilerie? Japonezii care-şi puneau fără încetare la probă mijloacele de apărare, nu vor întârzia să înţeleagă ce se petrecea. Şi vor porni asaltul terenului de aviaţie.

- Trimiteţi rachete luminoase ordonă el. Vreau să văd ce se întâmplă.

Cinci minute mai târziu, izbucni un adevărat foc de artificii pe cerul întunecat. Rachetele roşii şi galbene luminau jungla.

Anthony îşi potrivi binoclul. La mică distanţă, se agitau nişte

umbre. Japonezii erau atât de aproape că ai fi putut să-i interpelezi...

Le era şi lor frică?

Poate nu... Atitudinea lor în faţa morţii era atât de ciudată. Pentru o minte americană, un astfel de comportament rămânea imposibil de înţeles.

- Credeţi că o să atace, locotenente? întrebă caporalul.

- Ar fi idioţi dacă nu ar încerca!

Reflectă o clipă înainte de a da un ordin.

- Păstraţi-vă muniţiile. Fiecare glonţ trebuie să servească...

Cu un ton neutru, adăugă:

- Baionetele la puşcă. Riscăm să ajungem la luptă corp la corp...

Caporalul se îngălbeni. Apoi clătină din cap şi începu să transmită ordinul. Din fericire, liniile de comunicaţie dintre diversele trupe nu fuseseră încă tăiate. Anthony încă putea lua legătura cu fiecare secţiune aflându-se sub comanda sa.

Trecu o jumătate de oră fără mari schimbări. Apoi umbrele începură să se apropie tiptil. Anthony se înăspri. Ceea ce urma să vină va fi îngrozitor, bănuia el...

Cum vor reacţiona oamenii lui?

în valuri succesive, japonezii năvăliră asupra lor în rânduri strânse.

- Bonzai!

Strigătul înfricoşător răsuna, în timp ce se năpusteau asupra

americanilor care-i întâmpinau cu foc continuu.

Fu un adevărat carnaj. O măcelărire... Luptele, aşa cum prevăzuse Anthony, ajunseră corp la corp. Cuţite şi baionete deveniseră roşii... Era sânge peste tot.

în zori, lupta se sfârşi. Din lipsă de combatanţi...

Anthony ieşi din tranşeea lui şi privi cu oroare câmpul de bătălie. Morţi, morţi cât vedeai cu ochii. Americani şi japonezi însângeraţi zăceau peste tot...

Cu efort, reuşi să facă doar câţiva paşi. Primise o lovitură de baionetă în coapsă şi rana îi sângera încă.

Era foarte palid şi ochii lui febrili păreau imenşi pe faţa lui lividă.

"Şi o astfel de hecatombă se numeşte victorie? se întrebă el revoltat. Prostia umană nu are limite? De ce să te omori unul pe altul astfel. De ce?"

Da, bătălia de la Guadacanal se termina printr-o victorie americană. în ciuda lui Pearl Harbor, Battan şi Coreegidor, aliaţii dovedeau că japonezii nu erau invincibili.

Extenuat de lipsa de somn, pierderea de sânge şi febră, Anthony închise ochii.

De pe buzele uscate, ieşi un nume:

- Maggie...

Ianuarie 1943 - Octombrie 1943 Australia

Capitolul 10

- Dragă tată, dragă mamă, toţi cei dragi... Suntem foarte bine trataţi în Australia. Sunt mult mai bine şi sper ca în curând să mă întorc să mă bat iar...

- Tsst, tsst! făcu Maggie scuturând din cap.

Dominick îşi întrerupse dictarea şi zâmbi.

- Nu eşti de acord?

- Ba da...

Ea îşi ţinea stiloul în suspans.

- Ce mai ai de zis încă?

Zâmbetul lui Dominick se lărgi.

- Eşti cam grăbită!

- Nu, dar...

- De ce eşti atât de grăbită? însistă el. Nu eşti de serviciu acum.

Făcu o mică strâmbătură.

- Şi eu, care n-am nimic special de făcut... Doar nu în aceste ţoale m-aş putea duce la plimbare în oraş!

Fără entuziasm, îşi privi în amănunţime ţinuta: o pijama şi un halat. Uniforma purtată de majoritatea soldaţilor convalescenţi care se odihneau la soare sub veranda spitalului.

- Ai scris o singură dată părinţilor de la sosirea la Brisbane, îi reaminti Maggie. Au trecut deja două luni!

- Da...

- Un avion pleacă diseară în Statele Unite. Nu vrei ca scrisoarea

să plece cu el?

- Ba da, domnişoară!

Izbucni în râs. Maggie îl privi cu severitate şi amuzamentul tânărului spori.

- Eşti aşa de drăguţă! în unele momente, uit că eşti atât de severă. O mână de fier într-o mănuşă de catifea...

Maggie se încruntă.

- Nu eşti îndrituit să vorbeşti pe acest ton ofiţerilor, spuse ea.

Ştia că astfel de vorbe îl lăsau pe Dominick complet rece. Ca şi pe fratele lui, ierarhia nu-l impresiona.

Faţa tânărului puşcaş marin redevenise deja serioasă, aproape gravă.

- Apropo de ofiţeri, îmi pun multe întrebări în legătură cu Anthony.

"Şi eu!" gândi Maggie strângându-şi mâinile.

Nu-i spusese lui Dominick că-l cunoştea pe fratele său mai mare. De ce? Nu ştia motivul reticenţei ei. îi era teamă cumva să pomenească de un om care poate nu mai figura printre cei vii?

Anthony se afla oare printre cei care scăpaseră infernului verde şi gloanţelor japoneze? Sau făcea parte dintre victimele nenumărate ale luptelor îngrozitoare, care, timp de zile întregi, devastaseră insula?

Asta, Maggie ca şi Dominick, nu vor întârzia să afle. Vase de război îi readuceau pe supravieţuitorii de la Guadalcanal. Peste puţin timp, vor debarca la Brisbane...

- Nu-ţi face prea multe griji, Dominick, reuşi ea să spună. în

curând îţi vei revedea fratele...

înghiţi în sec. Măcar de-ar fi adevărat.

Dominick fixă un punct în depărtare.

- Nu-mi pot imagina că i s-ar fi întâmplat ceva. Este atât de puternic, atât de solid! S-ar spune indestructibil...

Făcu o pauză.

- Totuşi... începu el încruntându-se.

Din nou se întrerupse. Maggie reuşi să-i zâmbească liniştitor.

- Părinţii voştri trebuie să-şi spună acelaşi lucru, zise ea. Asta nu-i împiedică să se neliniştească din cauza fratelui tău... şi pentru tine! Te ştiu rănit şi se întreabă ce-i cu tine.

Dominick ridică braţele spre cer.

- Am înţeles! Deci, să ne întoarcem la această scrisoare... Ce aş putea să le mai povestesc?

Prin ochii lui trecu o sclipire.

- Ah, am o idee! Eşti gata?

- Da, dă-i drumul!

- Am întâlnit o fată foarte drăguţă, dictă el. Dar nu am dreptul să-i spun cât este de frumoasă fiindcă este ofiţer. Se numeşte Maggie Lawrence, are ochi mari, albaştri, gropiţe şi eu...

- Dominick!

- Dictez prea rapid? întrebă el, făcând pe nevinovatul.

- Precis ai lucruri mai interesante de povestit!

- Ca, de exemplu?

- Vorbeşte despre tine. Spune ce faci, dă-le veşti despre sănătatea ta...

- Le-am spus deja că sunt mai bine!

Maggie puse tocul jos şi-şi încrucişă braţele.

- Eşti imposibil!

- Adevărat! Şi Anthony spunea mereu asta...

Imitându-şi fratele, rosti:

- Dominick, eşti imposibil! Dominick eşti absolut imposibil!

- Este şi părerea mea.

Ea îşi reluă stiloul.

- Şi scrisoarea?

- Dumneata eşti imposibila! exclama el râzând.

- Dominick...

- S-a înţeles, mă fac serios. O să explic de ce nu pot scrie încă... Şi să povestesc cum îmi petrec zilele aici!

O jumătate de oră mai târziu, Maggie puse scrisoarea în sacul curierului destinat să ajungă în Statele Unite pe cale aeriană.

Cel puţin, familia Gargano va fi liniştită asupra stării de sănătate a fiului lor mai mic!

Ca majoritatea soldaţilor răniţi, Dominick minimalizase gravitatea stării lui, pretinzând că doar lenea îl împiedica să scrie...

Şi apoi, este atât de plăcut să dictezi unei asistente-secretare drăguţe, adăugase el în gând.

Scrisoarea îi semăna: ironică, plină de umor şi în acelaşi timp curajoasă. Anthony ar fi scris în mod sigur acelaşi gen de misivă...

Maggie oftă. Nu înceta să se gândească la Anthony. Zi şi noapte... şi chiar dacă reuşea să adoarmă, el venea să-i bântuie visurile.

"Nu este bine să petrec atâta timp lângă Dominick, gândi ea. îmi

aminteşte prea mult de fratele lui mai mare."

îşi muşcă buza inferioară, întrebându-se ce gândea Anthony despre ea. O uitase? Maică-sa îi spusese adesea că bărbaţii îşi pierd orice interes faţă de cea pe care pretindeau că o iubesc, odată ce obţinuseră de la ea ceea ce doreau...

Cea pe care pretindeau că o iubesc...

Dar Anthony nu-i vorbise niciodată despre dragoste!

***

Anthony contempla portul Brisbane fără să-l vadă cu adevărat.

Pe chei domnea o intensă activitate. Toată această agitaţie îl obosea. Atâtea vapoare, atâtea macarale, atâtea jeepuri si camioane...

"întoarcerea la civilizaţie!" gândi el cu amărăciune umbrită de neîncredere.

în ciuda atâtor nenorociri, supravieţuise... Dar câţi alţii rămăseseră la Guadalcanal! Câţi alţii au pierit...

Cei care se aflau cu el la bordul vaporului semănau cu nişte fantome. Slabi, jigăriţi, cu ochii încă plini de grozăviile pe care le văzuseră, nu erau decât umbrele a ceea ce fuseseră.

Peste puţin timp, Anthony îşi va revedea fratele. Şi pe Maggie....

Comunicaţiile cu Guadalcanal fuseseră în sfârşit restabilite si puşcaşii marini care rămăseseră rupţi de lume putuseră primi veşti. Astfel aflase Anthony că fratele său se afla la spitalul din Brisbane.

Deschise scrisoarea trimisă de Maggie. O cunoştea pe dinafară... O desfăcuse şi îndoise de atâtea ori încât era pe punctul să se facă bucăţele. O citea de mai multe ori pe zi, cu inima bătându-i.

"Dragă Anthony,

Este deja foarte târziu, totul este calm la spital şi profit să-ţi scriu câteva cuvinte.

Sunt aşezată la fereastră... Ce senină este noaptea! Şi ce de stele căzătoare... îmi pun dorinţe. îţi pare prosteşte să-ţi pui o dorinţă când vezi o stea căzătoare?

Dominick merge din ce în ce mai bine. Visează să se întoarcă pe front, dar este încă prea devreme!

Ce să-ţi spun altceva? Ghiceşte ce aş vrea să-ţi scriu. Dar vai, nu îndrăznesc... Ştii la fel de bine ca şi mine că poşta este cenzurată.

Să te apere Dumnezeu, Anthony!

Maggie".

El încerca să citească printre rânduri. Oare Maggie regreta ce se întâmplase între ei?

- Locotenente, îi spuse unul dintre oamenii lui, s-ar spune că ni se pregăteşte o primire de onoare!

Anthony privi cheiul. Aştepta un întreg grup de reporteri.

- Presa! se miră el.

Jurnaliştii şi fotografii nu se ocupau pe moment de nava-spital care îşi făcea intrarea în port, ci de ofiţerul care cobora dintr-o maşină militară pe care fâlfâia drapelul american... şi patru stele!

- Generalul MacArthur! murmură Anthony.

Generalul MacArthur venea în persoană să-i întâmpine! Părea de necrezut...

Nava acostă şi, încet, valul de supravieţuitori începu să coboare pasarela. Ziariştii şi fotografii, care năvăliseră în faţa lor, avură un moment de recul.

- Adevărate cadavre ambulante! rezumă unul dintre ei. Oamenii, care erau numai piele şi oase, tremurau de febră.

Dar cum ar fi putut fi altfel după cele pe care le trăiseră? Luptele, pericolele din junglă, ţânţarii purtători de malarie, apa clocită şi hrana proastă?

Ignorând aparatele foto, Anthony îşi urcă trupele în camionul care îi aştepta. Un ziarist mai întreprinzător ca alţii se apropie de el.

- Locotenente... vă pot cere să-mi consacraţi câteva minute?

Anthony îl măsură din cap până în picioare.

"Un civil!" gândi el cu dispreţ.

Un civil îmbrăcat ca un militar de operetă, cu o cămaşă kaki proaspăt călcată sub care se vedea stomacul lui proeminent.

Privirea lui Anthony se opri pe catarama de argint a curelei, apoi asupra pantofilor lustruiţi, înainte de a urca până la faţă.

"O faţă inteligentă, remarcă el aproape cu regret. A simţit o poveste bună şi o să-mi fie greu să mă descotorosesc de el".

- Două minute, locotenente! insistă ziaristul.

- De ce? bombăni Anthony fără amabilitate.

Trebuia mai mult pentru a-şi descuraja interlocutorul.

- Haley, de la "New York Times", se prezentă el. Cititorii ziarului meu ar vrea să ştie ce s-a întâmplat la Guadalcanal.

- îi interesează? întrebă Anthony cu scepticism. Mă întreb de ce!

- Pentru că mulţi dintre ei sunt implicaţi în evenimente. Unii au fii care au fost trimişi la Guadalcanal. Pentru alţii un frate, un soţ...

Haley profită de avantaj.

- Spune-mi, locotenente, cum a fost? Nu prea vesel, se pare! Este suficient să vă văd pe dumneavoastră şi oamenii dumneavoastră, ca să înţeleg că nu a fost prea grozav!

Anthony râse sec.

- Nu, într-adevăr.

Acestui ziarist nu-i lipsea curajul. Trebuia să ai ceva, pentru a-i spune unui puşcaş marin că nu arată bine...

- Ne întoarcem în stare proastă, recunoscu Anthony. Dar am câştigat bătălia, nu? Ceea ce are importanţă, nu? Despre pierderile de oameni, la ce bun să vorbim?

- Da, aţi câştigat bătălia, repetă Haley. Cu ce preţ?

- Asta a costat sute de morţi şi sute de răniţi. Acum există sânge pe fiecare centimetru pătrat al insulei. Sânge american, ca şi sânge japonez...

- Luptele sunt cele care i-au slăbit pe oamenii dumneavoastră?

- în parte. Dar nici condiţiile în care am trăit nu i-au aranjat! Jungla - infernul verde - uneori mi se pare mai periculoasă chiar decât japonezii! Adaugă la asta lipsa de hrană...

- Lipsa de hrană?

- Nu eram aprovizionaţi. Aprovizionarea cu alimente lipsea, ca şi muniţiile.

Ridică din umeri şi adăugă cu cinism:

- Cititorii ziarului trebuie să se bucure dublu când vor afla că am câştigat bătălia în aceste condiţii!

Ziaristul rezistă tentaţiei de a-şi deschide carnetul şi a lua notiţe.

Se temea să nu-şi reducă interlocutorul la tăcere... Ori, el mirosea aici un reportaj interesant. De genul celor care apăreau pe prima pagină...

- Nu aţi avut alimente?

- Nimic! Când am descoperit câţiva saci cu orez plin de viermi abandonaţi de japonezi, imaginaţi-vă bucuria!

- Sunteţi locotenentul... Gargano, cred? De unde veniţi? Din New York?

- Da, din Brooklyn mai precis.

Haley zâmbi. Un detaliu de acest gen va adăuga o notă aproape sentimentală reportajului său. "Un copil al Brooklynului, locotenentul Gargano, ne mărturi... "

Ziaristul îşi reluă aparatul foto.

- O clipă, locotenente, vă rog, nu mişcaţi...

Anthony abia remarcă faptul că obiectivul îl mitralie în mai multe rânduri. Se urcă şi el în camion şi dădu semnalul de plecare.

Deja îl uitase pe trimisul lui "New York Times".

Maggie... în fine, o va regăsi! Dacă reuşise să supravieţuiască în ciuda tuturor grozăviilor, era mai ales fiindcă se gândea la ea. Vroia să se întoarcă la Brisbane... pentru a o revedea!

Totuşi, când medicii militari vruseseră să-l evacueze în primul lot de răniţi, el refuzase. Vroia să rămână cu oamenii săi până la capăt.

Fusese deci unul dintre ultimii care părăsise Guadalcanal... Chiar dacă asta întârzia clipa când ar fi strâns-o pe Maggie în braţe.

Oraşul i se păru mai animat decât atunci când îl părăsise. Se ridicaseră cam peste tot noi clădiri din prefabricate, destinate să

adăpostească serviciile administrative ale armatei.

"De-abia recunosc drumul" îşi spuse el cu cinism.

Camioanele şi jeepurile rulau în toate părţile. Majoritatea maşinilor particulare dispăruseră. în schimb, se vedea un număr incalculabil de biciclişti.

Când Anthony ajunse în cele din urmă la spital, era epuizat...

Urcă cu greu scările. Din fericire, în interior era mai răcoare... şi după zgomotul străzii, ce calm!

Site de sârmă împiedicau să intre insectele în sălile mari unde se învârteau ventilatoarele. Anthony se apropie de biroul recepţiei.

Femeia în vârstă care era însărcinată să primească vizitatorii, îl privi cu un aer întrebător.

- Cred că fratele meu este aici, doamnă. Puşcaşul Dominick Gargano.

- O clipă...

Frunzări un registru, apoi clătină din cap.

- Exact. Sala B, la etajul al doilea.

- Mulţumesc!

Anthony urcă scările şi găsi fără greutate sala indicată. Cu un oftat de uşurare constată că răniţii, aici, nu păreau grav atinşi. în majoritate păreau în convalescenţă.

Unii erau în picioare, în halat. Se plimbau şi flecăreau cu camarazii lor.

O tânără asistentă se apropie de el.

- Căutaţi pe cineva, locotenete?

- Da. Fratele meu, puşcaşul marin Dominick Gargano.

- Ah! Dominick? îl găsiţi în fundul sălii la stânga.

Cu un gest al mâinii, îi indică patul lui Dominick.

Imediat, Anthony îşi recunoscu fratele - chiar dacă acesta stătea cu spatele.

Dominick era aşezat pe pat şi discuta cu vecinul. împreună, izbucniră în râs.

Anthony îşi trecu mâna peste frunte. I se părea că i se ridicase o greutate de pe suflet... Nu numai că fratele lui era în afara pericolului, dar părea aproape însănătoşit! Altfel, nu ar fi râs din toată inima!

Se apropie încet. Acum vocea fratelui său îi ajungea la urechi:

- Atunci i-am spus comandantului că se înşală profund! Niciodată un puşcaş marin nu...

- Atenţie!

Un rănit îl prevenea pe Dominick de sosirea unui ofiţer. Oamenii care se puteau ridica luară poziţia de drepţi. Foarte jenat, Anthony mormăi:

- Pe loc repaus!

Dominick se întoarse către el şi ochii i se măriră.

- Anthony... tu eşti?

- Cine vrei să fie? bombăni el drept răspuns. Moş Crăciun?

Dominick se ridică şi-l îmbrăţişă.

- Anthony!

Apoi, la adresa celorlalţi, spuse cu mândrie:

- Este fratele meu!

Se dădu înapoi cu un pas.

- Iată-te locotenent! Auzisem spunându-se, dar credeam că între timp ţi-au luat tresele...

Râse orţat.

- Abia ai venit? Dumnezeule, abia te-am recunoscut! Eşti într-un hal.... palid, înspăimântător de slab...

- Ce mai primire!

- Stai jos, Anthony.

îl prezentă pe fratele lui camarazilor săi. Aceştia, care ştiau de unde vine locotenentul, mureau de curiozitate. Dar nu-i puseră întrebări. înţelegeau că cei doi fraţi doreau să fie singuri...

- îţi mărturisesc că îmi făceam sânge rău în privinţa ta... rosti Dominick. Aici, nu se ştia nimic! Doar că la Guanalcanal pierderile au fost teribile...

Anthony clătină din cap.

- Am scăpat, după cum poţi constata. Dar ţie ce ţi s-a întâmplat? Nu ai fost destul de prudent, nu?

Dominick dădu din umeri.

- Am primit câteva schije, asta-i tot. Nimic prea grav! Ar fi trebuit să mă duc la regimentul meu deja de mai multe săptămâni - mă simt în plină formă! Dar odată ce medicii pun mâna pe tine, nu vor să te mai lase să pleci!

Anthony zâmbi.

- Ei au dreptate. Nu trebuie să-ţi supraestimezi puterile... Serios, cum te simţi?

- Minunat, îţi spun! în orice caz, mai bine ca tine!

Dominick îşi examină fratele cu nelinişte. Pomeţii lui Anthony se reliefau sub ochii încercănaţi. Gulerul cămăşii îi devenise prea larg şi uniforma atârna pe el.

- Anthony... eşti bolnav? întrebă mezinul un pic timid.

- Nu.

- Atunci...

- Nu ştii că suntem în război? Şi avem amândoi norocul că am rămas întregi... până în prezent!

- Ştiu, dar...

- Dar ce? întrebă Anthony cu iritare.

Detesta să vorbească despre el însuşi. Şi mai ales despre sănătatea sa.

Se făcu tăcere. Anthony fu primul care o rupse.

- A fost dur, recunoscu el. Aş minţi dacă ţi-aş spune contrariul... Dar s-a terminat. Să nu mai vorbim!

Dominick înghiţi în sec. Fratele lui n-avea nevoie să se lanseze în descrieri interminabile... Unele tăceri erau mai grăitoare decât discursurile lungi.

- Cum este aici? întrebă Anthony cu un ton pe care reuşi să-l facă lipsit de gravitate.

- Deloc rău! Asistente drăguţe, cum poţi constata. Mai ales una...

- Eşti îndrăgostit! glumi Anthony.

- Nu chiar. Dar trebuie să-ţi spun că-mi place. Fără ea, nu ştiu ce m-aş fi făcut...

îşi luă o expresie vinovată.

- Puţin după sosirea mea la spital, am făcut o criză nervoasă.

Vroiam neapărat să mă întorc pe front, susţineam sus şi tare că eram vindecat... Medicii erau gata să mă trimită la "izolare", ca să mă calmez. Din fericire, Maggie a ştiut să mă facă să-mi vin în fire.

- Ma... Maggie? se bâlbâi Anthony.

- Maggie Lawrence. Căpitan Maggie Lawrence, dacă vrei!

- Eşti... îndrăgostit de ea?

- Nu chiar! îmi dau seama că nu este genul meu de femeie. Dacă i-aş face o declaraţie, mi-ar râde în nas... Dimpotrivă, mi se pare că ar trebui să ţi se potrivească ţie! V-aş vedea foarte bine împreună, pe amândoi... Este absolut necesar s-o cunoşti!

Anthony nu mai ştia ce să spună... O adevărată ironie a sorţii. Din jenă, evită să-i dea explicaţii fratelui său.

Pentru a câştiga timp, mormăi:

- Nu ştiu cât timp voi rămâne la Brisbane...

Fără a-l privi pe Dominick, adăugă:

- Şi Maggie a ta este probabil măritată! Sau logodită...

Şi-o închipui pe Maggie în braţele altuia şi gândul i se păru de nesuportat.

Dominick clătină din cap.

- Măritată? Nu. Dar logodită, este posibil... Uneori mi se pare foarte departe şi nu m-ar mira să se gândească atunci la un băiat...

Zâmbi.

- Dar atâta timp cât nu are inel pe deget, ai şanse!

Dar, după Dominick, Maggie se gândea la cineva... La el? Sau la un altul? Trebuia neapărat să ştie.

- Toate acestea sunt supoziţii, mormăi el. Supoziţii absolut

gratuite! Deoarece cred că Maggie Lawrence nu ţi-a făcut confidenţe.

- Nu, recunoscu Lawrence.

Râse puţin.

- Dacă ai cunoaşte-o, ai înţelege imediat că nu este genul să se încredinţeze primului venit! După părerea mea este interesată de un puşcaş din Guadalcanal... De fiecare dată când se difuzau ştiri despre insulă, uita tot restul!

- Un puşcaş marin din Guadalcanal? exclamă Anthony care începea să se liniştească. îmi sugerezi s-o seduc pe iubita unui camarad?

Dominick ridică din umeri.

- Se spune că în dragoste, ca şi în război, totul este permis!

- Şi dacă nu-i plac?

- Tot ce este posibil. Totuşi, adesea v-am închipuit împreună. Aţi face o pereche frumoasă! Trebuie neapărat să faceţi cunoştinţă amândoi!

Ridică privirea şi-i dădu un cot fratelui său.

- Când vorbeşti de lup... Uite-o. Priveşte, bruneta cea drăguţă...

încet, Anthony se întoarse. Femeia care-i bântuise visurile, zi şi noapte îşi făcea intrarea în sala B.

"N-a luat multe kilograme de la Corregidor!" îşi zise el.

Fu primul gând care îi veni în minte. Maggie părea incredibil de vulnerabilă şi el simţi un nod în gât.

Ce dreaptă se ţinea! Părea atât de mândră, de sigură de ea în uniforma impecabilă... O şuviţă de păr, scăpată de sub bonetă, strălucea ca mătasea. Ochii mari şi albaştri sclipeau pe faţa uşor

bronzată.

Ea dădu câteva instrucţiuni unei asistente. Anthony profită pentru a o studia cu lăcomie. Oh, ce frumoasă era, Maggie a lui... Mai frumoasă decât în amintirile lui.

Se întoarse şi înghiţi în sec. încerca disperat să-şi reia controlul asupra sa. Fără prea mult succes...

Era foarte subţire, da, dar cu rotunjimi acolo unde trebuia... închise ochii, visând s-o ţină în braţe, s-o mângâie, s-o...

- Anthony! se miră Dominick.

Cu ochii măriţi, îşi privea fratele fără să înţeleagă. Acesta din urmă părea pradă unei emoţii fără limite.

Maggie, care terminase de dat instrucţiuni asistentei, se întoarse către Dominick, zâmbind. Merse câţiva paşi şi, zărindu-l pe Anthony, încremeni brusc.

Dintr-o dată, era foarte palidă. Se clătină uşor şi-şi încleştă mâinile pe dosarele medicale pe care le ducea, atât de tare încât încheieturile i se albiră.

Fără să clipească, îl privea pe Anthony. Şi se întreba dacă nu visează.

Stupefiat, Dominick observa scena. Privirea îi mergea de la Anthony la Maggie... Aceştia din urmă, uitând tot ce-i înconjura, păreau să fie singuri pe lume.

Un val de bucurie o copleşise pe Maggie când îl recunoscu pe Anthony. Deci, se întorsese! Era viu!

Bucuria îi mai scăzu când văzu în ce hal se afla. Niciodată nu-l văzuse atât de slab, atât de palid, atât de vizibil epuizat.

Totuşi, în ochii ei, rămânea bărbatul cel mai seducător din lume.

Anthony o sorbea din ochi. Ceea ce citi în ochii ei de culoarea levănţichii îl tulbură. Nu, nu regreta nimic, aşa cum se temuse...

încet, se ridică şi se îndreptă spre ea. Acum, era conştient că era urmărit de zeci de ochi curioşi: soldaţi răniţi, asistente şi infirmiere.

Curând, sosi în dreptul lui Maggie, care nu se mişca. Părea transformată în statuie...

El îi întinse mâna foarte ceremonios şi, cu jumătate de voce, îi declară:

- Ce dor mi-a fost de tine, Maggie!

Capitolul 11

Maggie îşi termină serviciul pe la orele optsprezece în acea seară. Anthony venise s-o aştepte în holul spitalului.

- Mâncăm împreună? propuse el.

Ea îi zâmbi.

- La "Digger Sam's", bineînţeles!

O chelneriţă îi recunoscu şi-i conduse la o masă relativ izolată.

- Nimic nu s-a schimbat aici! se miră Anthony.

- într-adevăr, este la fel de multă lume ca înainte! Amândoi se simţeau stingheriţi. Nu avuseseră încă timp să se regăsească realmente. Cele câteva cuvinte pe care le schimbaseră în sala B, sub privirile tuturor acelor curioşi, fuseseră groaznic de banale.

Şi asta continua...

- Munca la spital îţi place în continuare? întrebă Anthony. Chelneriţa puse două halbe de bere pe masă si luă comanda. Apoi dispăru.

- Da, munca mea îmi place în continuare, răspunse ea. Am multe de făcut, dar am timp să fac totul! Nu este ca pe Corregidor, unde... unde trebuia să faci o alegere.

Vocea îi tremură.

- Să dea Domnul să dureze! oftă Anthony.

Ea îşi muşcă buza inferioară.

- Traversăm o perioadă de calm relativ, remarcă ea.

- Dominick pretinde că vom rămâne o vreme în Australia. Este vorba de antrenamente în vederea unei noi operaţii militare. Dacă ar fi

adevărat, ce noroc. Imaginează-ţi... câteva luni la Brisbane.

Ea îl privi drept în ochi. Foarte încet - atât de încet încât el abia o auzi, întrebă:

- A fost cu adevărat dur?

El se încordă.

- Inutil să mai vorbim. Acum s-a terminat...

La fel ca Dominick, înţelese din frânturi de cuvinte. Dar era rănită fiindcă nu considera util să-i povestească tot ce suferise. Asta mărea distanţa dintre ei...

- Nu vreau să fiu indiscretă, murmură ea.

Anthony se încruntă.

- Nu este vorba despre asta! Ai şi tu necazuri, Maggie. Nu vreau să le adaug şi pe ale mele.

- De ce să nu le împărţim?

Chelneriţa le aduse friptură însoţită de piureu, împiedicându-l pe Anthony să răspundă. începură să mănânce în tăcere.

Carnea era excelentă, dar Anthony abia era atent la conţinutul farfuriei sale. Se întreba care erau sentimentele lui Maggie faţă de el. îi părea atât de rece, atât de îndepărtată.

"Şi trebuie să recunosc că n-am nimic dintr-un Don Juan în acest moment" gândi el.

Strânse din dinţi.

- N-ai nevoie să-mi plângi de milă! se auzi el spunând.

Ea se îndreptă.

- Nu-ţi plâng de milă! exclamă ea. Cel puţin eşti viu! Şi întreg! Alţii au avut mai puţin noroc...

Un oftat de uşurare ieşi din pieptul lui Anthony. îşi puse mâna peste cea a lui Maggie.

- Te regăsesc! murmură el. Cu franchețea, vioiciunea ta... Maggie reuşi să zâmbească. în realitate, fusese dureros impresionată văzând în ce stare revenea Anthony. Probabil fusese rănit: mergea cu o rigiditate neobişnuită şi avea precis nevoie de îngrijiri.

Dar nu era momentul să-i vorbească despre asta... Cu nici un preţ nu trebuia ca el să-şi imagineze că avea milă de el. Era prea orgolios ca să-i accepte compătimirea.

Conversaţia era acum mai destinsă. Maggie vorbea despre Dominick.

- Fratele tău este uneori dificil! Dar poate fi adus la raţiune...

Zâmbi.

- Ştii de cine îmi amintea? De tine.

- Ce? strigă Anthony, prefăcându-se jignit. Dar fratele meu este încă un puşti!

Maggie scutură din cap.

- Nu! Nu mai există puşti pe front. Gloanţele şi bombele îi fac să se maturizeze repede.

Anthony clătină din cap. Faţa i se întunecă. Se gândea la toţi tinerii puşcaşi pe care trebuise să-i îngroape la Guadalcanal...

Se îndreptă şi-şi înăbuşi un strigăt de durere mişcându-şi uşor piciorul.

Maggie îl văzu pălind. îl privi cu un aer întrebător.

- Anthony?

Jenat, el ridică din umeri.

- Oh, îmbătrânesc... pretinse el. Jungla era atât de umedă încât trebuie să fi făcut reumatism.

Vru să-şi ia halba de bere, dar nu putu, într-atât îi tremura mâna.

- Anthony! se nelinişti Maggie. Te-a văzut un doctor?

- De ce aş fi avut nevoie să mă vadă un doctor? bombăni el. Eu...

- Ascultă, nu-mi spune poveşti i-o tăie ea. Sunt asistentă medicală şi-mi dau seama că suferi! Ai fost rănit?

- Oh, o poveste veche...

Maggie consideră mai înţelept să nu insiste. Va avea ocazia mai apoi, să verifice dacă Anthony îi spunea sau nu adevărul.

- în Statele Unite, oamenii nu-şi dau seama ce se întâmplă, rosti ea. Am primit o scrisoare de la mama mea. îmi spune că prietenele ei se plâng că nu găsesc stofe suficient de drăguţe ca să-şi facă rochii noi!

- Dar este îngrozitor! ironiză Anthony.

- Nu-i aşa? făcu ea pe acelaşi ton. Şi se pare că tatăl meu a fost cât pe ce să se bată cu un vecin. Acesta din urmă cumpărase benzină de pe piaţa neagră şi se lăuda. Când taic'-meu i-a spus că este nevoie de benzină pe front, el a răspuns că puţin îi pasă!

- Habar n-au ce se petrece aici şi în Europa. Este atât de departe... Continuă să-şi ducă mica lor existenţă liniştită fără să aibă habar de dramele pe care le trăiesc alţii. Poţi să-i învinuieşti? Sunt neştiutori, asta-i tot!

Maggie se încruntă.

- Crezi că japonezii vor ataca Australia? Se vorbeşte despre

această eventualitate...

- Nu cred. După înfrângerea de la Guadalcanal, se vor gândi de două ori înainte de a se lansa într-o altă aventură!

- Guadalcanal... murmură Maggie. Majoritatea ştirilor erau cenzurate. Nimeni nu a ştiut cu adevărat ce se petrecea acolo.

- Nu a fost o partidă de plăcere, crede-mă, spuse el cu amărăciune.

El era din ce în ce mai palid. Maggie se temea să nu-l vadă leşinând.

"Ar trebui să fie la spital! gândi ea. Dar la ce bun să-i vorbesc despre asta? N-ar vrea să audă".

- Ar trebui să plecăm, sugeră ea.

Platiră nota. Anthony se ridică greu de pe scaun.

- Unde eşti cazat? întrebă ea.

îl luă de mână şi, fără ca el să-şi dea seama, îi verifică pulsul. Bătea neregulat, slab...

La uşa restaurantului, el se împiedică şi ar fi căzut dacă n-ar fi fost rezemat de umărul lui Maggie care reuşi să suporte această greutate neaşteptată.

- Nu sunt încă obişnuit cu pământul, pretinse el. Mi se pare că sunt încă la bordul navei! Traversarea a fost interminabilă.

- Unde stai? îl întrebă ea din nou.

- La cazarma de lângă port...

- La peste doi kilometri de aici! exclamă ea.

- Mă conduci acasă? sugeră ea. Am un bungalou în grădina spitalului. Este foarte aproape.

Când ajunseră la uşă, Anthony gâfâia. Respiraţia îi devenise şuierătoare şi nu mai era palid, ci cenuşiu.

Tremura în aşa hal, încât dinţii îi clănţăneau.

- Mulţumesc... mulţumesc că ai cinat cu mine, Maggie. Te-aş putea vedea mâine? reuşi el să întrebe.

- Da, sigur. Ascultă...

Se întrerupse, gândindu-se cum să-l convingă să se uite la ea. Nu vroia să-l lase să plece în această stare!

Avea nevoie de îngrijire, era clar. Dar blestemata lui de mândrie îl împiedica să recunoască.

- Anthony, vrei să-mi faci un serviciu?

- în limita posibilului, bineînţeles.

- Aici, ne temem mereu de spioni japonezi. Vrei să arunci o privire înăuntru şi să te asiguri că nu e nimeni?

El râse uşor.

- Ah! Femeile!

Ea aprinse lumina şi Anthony inspectă minusculul bungalou.

- Nici un japonez aici! conchise el. Poţi dormi liniştită.

- Anthony, nu pleca! îl imploră ea. Mi-e frică singură! Mai ales noaptea...

El îşi înălţă sprâncenele.

- Chiar? De ce nu ceri altei asistente să locuiască împreună cu tine?

Ea se înroşi.

- Fiindcă... fiindcă sunt asistentă şefă. Dacă aş mărturisi că mi-e frică de întuneric, n-aş părea prea serioasă. Nu trebuie să dau

exemplu?

El se uită în jur. După atâtea nopţi neplăcute în tranşeele săpate în mijlocul "infernului verde", ce primitoare păreau aceste două cămăruţe!

- Nu te deranjează să rămâi? întrebă ea.

- Dacă îţi pot face un serviciu...

îşi limpezi vocea.

- Nu are de ce să-ţi fie teamă de mine, Maggie. Am fost despărţiţi un timp şi... şi nu sunt aşa de naiv să cred că m-ai aşteptat, că... totul mi se cuvine, că...

Se întrerupse, din ce în ce mai încurcat. Când încerca să se explice, se încurca şi mai tare...

Dar Maggie nu-l mai asculta. Pregătea un aşternut pe canapeaua camerei de zi.

Anthony era atât de obosit, încât se prăbuşi imediat. într-o clipă, dormea dus...

Maggie îl privi câteva clipe. Apoi, în vârful picioarelor, se duse în camera ei şi-şi puse cămaşa de noapte.

Se lungi pe pat, dar nu reuşi să adoarmă. Cu urechile ciulite, asculta cele mai mici sunete provenind din camera de zi. Anthony părea să doarmă liniştit.

Maggie adormi în cele din urmă, ca să fie trezită tresărind de un geamăt. Imediat, alergă spre Anthony. Acesta se agita între cearşafurile mototolite, pradă vizibil unui coşmar îngrozitor.

- Uite-i că vin! urla el. Oh, nu, nu... Nu am adevăraţi soldaţi aici!

Doar ţânci...

Ridică braţele, strângând convulsiv mâinile peste o armă imaginară.

- Sunt atât de numeroşi! Trebuie să le ţinem piept...

Deschise ochii mari. Dar, fără îndoială, nu vedea nimic. Visa în continuare...

- Baionetele la puşti! ordonă el. Să ne apărăm până la ultima suflare.

Se ridică brusc în şezut. Cu obrajii şiroind de lacrimi, Maggie îl luă în braţe.

Deci, toate poveştile care se şuşoteau apropo de Guadalcanal erau adevărate... Oamenii trebuiseră să lupte corp la corp cu japonezii. Luptele se terminaseră prin măcelărire la baionetă.

Se cutremură.

"Ce oroare! gândi ea. Nu este deloc de mirare că supravieţuitorii au acum coşmaruri teribile".

încercă să-l trezească.

- Anthony! îl strigă ea. Anthony!

El o privi cu stupoare.

- Maggie? Oh, iartă-mă...

- Aveai un vis urât. Scoală-te, vreau să-ţi aranjez patul.

El ascultă. Incapabil să se ţină pe picioare, se clătină.

- Sunt mort de oboseală... murmură el.

- Până când îţi fac patul, întinde-te în patul meu.

- Nu!

- Termină cu discuţiile! Eşti într-o stare de slăbiciune incredibilă. Aş putea să te dobor cu un bobârnac! Aici, eu comand! Ai înţeles?

Vorbea cu atâta autoritate, încât el nu mai protestă. Cu greu, făcu câţiva paşi. Ea trebui să-l susţină fiindcă se clătina, tremurând tot de febră şi de epuizare. Se trânti pe pat, trăgând-o pe Maggie care, cu ochii închişi se ghemui lângă el.

Visase atât de mult această clipă...

Dar Anthony era bolnav. înaintea femeii îndrăgostite se afla asistenta medicală. După ce se asigură că draperiile erau trase, aprinse veioza.

- Oh! făcu ea.

O rană prost cicatrizată se afla pe umărul lui Anthony.

- Nici măcar nu te-au pansat! exclamă ea. Şi se infectează...

Se încruntă.

- De ce n-ai fost îngrijit cum trebuie?

- Am fost îngrijit la... Guadalcanal. Dar... doctorul de bord s-a.... S-a ocupat de asta...

- Şi nu te-a putut expedia în spatele frontului, cu răniţii?

- Nu am vrut să plec.

- Ce prostie! Nu te joci astfel cu sănătatea ta...

Ea începu să bombăne printre dinţii strânşi. Anthony nu înţelegea ce spune, dar acest ordin îi ajunse clar la urechi:

- Scoate-ţi pantalonii!

- Ce?

- Ai înţeles bine. Am impresia că eşti rănit şi la picior. Vreau să văd.

- Piciorul meu este foarte bine.

Maggie se îndreptă şi-şi încrucişă braţele.

- Gargano, vorbesc foarte serios. Ţi se oferă două alternative: ori te îngrijesc aici, ori te expediez la spital. Ce alegi?

Stupefiat, Anthony o privea pe dulcea sa Maggie transformată în asistentă-scorpie.

- înţeleg acum de ce ţi s-a dat gradul de căpitan, bâigui el. Data viitoare, vei ajunge general! Ascultă, Maggie, nu... nu este grav. Nu face o dramă din nimic. Când o să mă întorc la cazarmă, o să mă duc la infirmerie şi...

- Nici vorbă! Dacă îţi închipui că te voi lăsa să pleci în starea aceasta, îţi faci iluzii! Lasă-mă să-ţi văd rana!

Fără a-i aştepta răspunsul, începu să-i deschidă cureaua de la pantaloni. Prea extenuat pentru a se lupta, Anthony o lăsă s-o facă.

Maggie petrecea o bună parte din zi îngrijind soldaţi răniţi. îi trata matern, ca pe nişte copii sau asexuaţi. Nici măcar o singură dată nu fusese jenată...

Ori, în această noapte, dezbrăcându-l pe Anthony, se simţea teribil de tulburată...

Emoţia ei nu dură prea mult. Descoperea rana pe care o baionetă japoneză i-o provocase lui Anthony. Aceasta nu era mai bine cicatrizată ca rana de la umăr, şi la fel de infectată.

- Dumnezeule! exclamă ea. Şi totuşi, reuşeşti să mergi? Cu asta?

- Nu este grav.

- Sunt asistentă medicală, dragul meu! Şi am o oarecare experienţă privind rănile, ia aminte! Am văzut mii. De la prima

vedere îmi dau seama ce este serios şi ce nu!

O copleşea furia. De ce medicii militari nu-l îngrijiseră mai bine pe Anthony? De ce îl lăsaseră să continue să lupte?

- Te rog, Maggie, spuse el cu o voce obosită. Nu dramatiza o mică zgârietură... Uite, este cicatrizată aproape în întregime.

- Şi infecţia?

- Oh, o tamponez din când în când cu sulfamidă...

- Dar trebuie curăţat totul! Tu...

- O să mă ocup, acum când sunt înapoi în Australia. Nu am nevoie să mă duc la spital pentru atâta lucru.

Perplexă, Maggie se aşeză pe marginea patului.

- Ce ai contra spitalului?

- Nimic. Când eram la Guadalcanal, ţineam să rămân cu oamenii mei. Şi aici la fel! Să ştii că ei au nevoie de mine. Sunt într-o stare de slăbiciune şi de nervozitate greu de descris. Dacă sunt închis în spital, nu voi fi în stare să le aduc îmbărbătarea de care au nevoie.

Maggie reflectă o clipă.

- înţeleg punctul tău de vedere, recunoscu ea. Nu o să cer spitalizarea ta... Dar te voi îngriji eu. S-a înţeles?

El ezită. Propunerea lui Maggie îl tenta, cu siguranţă. Dar dacă s-ar afla prea des lângă ea, risca să-şi piardă capul...

- Nu este soluţia ideală, mormăi el, sunt cazat departe de aici. Pentru tine, nu ar fi comod şi...

- O să locuieşti aici, hotărî ea.

- Ce... ce spui?

- Ai auzit bine.

- Dar...

- Nu se pune problema să merg să te îngrijesc la cazarmă, Anthony. Nu am timp să fac curse de mai multe ori pe zi între spital şi port. Pansamentele tale trebuie schimbate la trei sau patru ore.

- Dar...

- Putem foarte bine locui amândoi în acest bungalou.

- Maggie, eu...

- Nu protesta, altfel te duc la spital, îl ameninţă ea.

- Dar ăsta este şantaj...

- Numeşte-l cum vrei. O să-ţi fac mai întâi o injecţie calmantă. înainte de toate, trebuie să te odihneşti!

Ea îşi luă trusa de prim-ajutor. Anthony făcu o mică grimasă când ea luă seringa.

- Se pare că nu am de ales...

- Nu, nu ai de ales!

îi zâmbi.

- Dacă mă laşi să te îngrijesc, te vei pune pe picioare foarte repede.

Efectul injecţiei nu întârzie să se simtă.

De cum adormi Anthony, Maggie începu s'-i cureţe rănile, să le badijoneze cu antiseptic şi în cele din urmă să le panseze.

Odată această treabă terminată, nu avea chef să se ducă să doarmă în camera de zi... Prefera să se întindă lângă Anthony.

încet, se lungi lângă el, având grijă să nu-l deranjeze. Trupurile

lor se atinseră puţin şi această proximitate o umplea de o linişte plăcută. Cu un uşor zâmbet pe buze, adormi.

Un pic înainte de zori, Anthony se trezi. Sedativele îl făcuseră să doarmă buştean, dar efectul lor se risipea rapid.

Cu uimire, constată că Maggie dormea, cuibărită lângă el.

"Visez!" gândi el.

închise ochii, dar când îi deschise, trebui să admită că prezenţa lui Maggie lângă el era foarte reală!

Părul ei brun îi acoperea umărul în valuri mătăsoase şi, în somn, îşi pusese braţul peste pieptul lui într-un gest aproape posesiv...

Cu vârful arătătorului, Anthony îi mângâie obrazul. Un obraz de catifea, călduţ... Cu un zâmbet plin de tandreţe ea se lipi şi mai mult de el.

"Ce trebuie să fac?" se întrebă Anthony.

Nu îndrăznea să se mişte, de teamă să n-o trezească. Dar se temea că nu se poate stăpâni dacă rămânea mai mult în această poziţie.

"Ciudat! îşi spuse el. Pe un câmp de luptă, ştiu imediat ce decizie să iau. Cu Maggie, sunt complet dezorientat..."

Cuprinse din nou cu braţele trupul tinerei. Ea purta o cămaşă de noapte din bumbac subţire sub care era goală...

Cu o blândeţe nemărginită, începu să-i mângâie spatele. O privea cu atenţie, de teamă să n-o trezească.

Maggie îşi ţinea respiraţia. Nu mai dormea, dar instinctul îi spunea să se prefacă în continuare că doarme. Obrazul îi era pus pe pieptul lui Anthony şi-i auzea bătăile inimii...

Continuă să se prefacă adormită şi Anthony îşi reluă mângâierile. Era atât de plăcut să-şi lase mâinile să rătăcească pe spatele şi umerii lui Maggie...

Oftă.

Imediat, Maggie îşi ridică faţa.

- Anthony? Eşti bine?

- Da, sunt bine. Dormi...

în loc de asta, ea se strânse în el, încă şi mai mult.

- Dormi, Maggie! insistă el.

Cu vârful degetelor, ea îi mângâie pieptul.

- S-ar spune că nu mai ai febră... murmură ea. Ce răcoroasă este pielea ta...

Totuşi, el ardea în interior! Nu de febră, ci de dorinţă.

- Maggie, noi nu ar trebui...

- De ce nu?

- Am aparţinut deja unul altuia. Nu este un motiv pentru... pentru...

Ea se ridică în capul oaselor.

- Anthony, cred că ar fi timpul să punem lucrurile la punct o dată pentru totdeauna! Nu regret nimic... Dimpotrivă, sunt mândră de ce s-a petrecut între noi.

- Trebuie să te protejez...

- Şi pentru ce?

- Pentru că eu sunt bărbatul, bineînţeles!

Ea se sprijini de pernă. Scoase un râs uşor.

- Se pare că nu ai o părere prea bună despre femei! spuse

ea.

- Nu spune prostii!

- Mă consideri o fetiţă incapabilă să se descurce în viaţă! Nu este cazul.

- O ştiu bine. Asta nu-i împiedică pe bărbaţi să aibă datoria să le protejeze pe femei. Nu... nu să profite de ele.

Un pic iritată, ea se ridică din nou.

- Ascultă, toate acestea sunt foarte frumoase, dar suntem adulţi! Adulţi suficient de mari ca să se comporte cum au chef! Şi eu, ştiu ce vreau...

- Tu... tu ştii...

El se întrerupse, nefiind în stare să spună mai mult. Maggie îl surprindea întotdeauna.

Se aplecă deasupra lui şi părul îi căzu peste pieptul lui. El fremătă.

- Maggie...

- Ştii că suntem în război? întrebă ea.

- Posibil. Toţi acei soldaţi care trag asupra ta...

- Periculos, nu-i aşa?

- Foarte periculos, admise el.

- Atunci, nu este momentul să pierdem timpul. înţelegi ce vreau să spun?

- Cred.

Ea zâmbi şi-şi puse buzele pe gâtul lui.

- Anthony, eşti un băiat foarte bine.

- Ah?

- Nu face pe surprinsul. Sunt sigur că multă lume ţi-a spus acest lucru!

- Nimeni, în afara mamei mele...

- Şi profesorii tăi?

- Oh! Ei pretindeau că sunt imposibil...

Se încordă.

- Maggie.

Ea tocmai îşi scotea cămaşa de noapte. în cursul orelor când aparţinuseră unul celuilalt, Maggie îl lăsase pe Anthony să preia toate iniţiativele. Acum, simţea că este rândul ei să-i devanseze dorinţele.

Pentru Anthony, era vorba de o nouă experienţă. întotdeauna el avusese rolul tradiţional de asaltator. Nu bărbatul trebuia să fie agresorul?

Nu trecu mult până să recunoască faptul că era plăcut să fie uneori inversate rolurile.

Sub mâmgâierile lui Maggie, gemea de plăcere.

- Scumpa mea... murmură el strângând-o.

- Vreau să fiu a ta, spuse ea simplu.

- Maggie! Oh, Maggie...

Arcuită spre el, se oferea. Ochii lor se întâlniră. Se citea aceeaşi pasiune, aceeaşi fervoare, aceeaşi dorinţă.

- Anthony?

Câteva clipe mai târziu, ea se cufunda într-un val imens. Un val de plăcere care mătura totul în trecere...

De pe buzele ei scăpă un vaiet surd. Un vaiet care se transformă în ţipăt.

- Anthony! oftă ea în culmea extazului.

Curând, căzu la loc, cu ochii închişi şi respiraţia gâfâitoare.

Anthony se ridică într-un cot şi o contemplă cu o tandreţe amestecată cu uimire. Ceea ce se petrecuse între ei depăşea limita posesiunii fizice. Nu înţelegea.

- Maggie?

- Da?

- A fost... minunat.

Ea îşi ridică pleoapele.

- Da, a fost minunat, recunoscu ea cu o voce obosită.

Un pic timidă îl întrebă:

- Aşa este des?

El scutură din cap.

- Crezi sau nu, dar este prima oară când ating un astfel de paroxism.

Oftă.

- Am impresia că... renasc!

Şi foarte încet, dintr-o răsuflare, mărturisi:

- Te iubesc, Maggie.

- Şi eu te iubesc, Anthony.

Capitolul 12

- Totul pare că merge mai bine! declară Dominick însoţindu-şi fratele sub veranda spitalului. Ai o mină mai bună! Aproape la fel de bună ca a mea.

Anthony zâmbi. Umărul şi piciorul îi erau practic vindecate,

graţie îngrijirilor lui Maggie. Timp de săptămâni şi săptămâni, îi pansase rănile cu regularitate. Niciodată o asistentă medicală nu se arătase atât de devotată.

- Şi tu, Dominick?

- Eu, merge! O să ies în curând de aici!

- Nu?

- Din fericire! Ai idee cum este să obligi pe unul ca mine să stea doar în cameră? strigă Dominick.

El clătină din cap.

- Dacă va trebui să mai stau o săptămână în plus, voi înnebuni. Oh, de-abia aştept să-mi regăsesc regimentul!

- Nu te bucura prea repede. Odată ajuns la antrenament, rişti să-ţi regreţi patul de la spital!

- M-ar mira. Crezi că mă distrez aici?

îşi frecă mâinile.

- îmi trebuie un pic de acţiune!

Şi, făcându-i complice cu ochiul fratelui său mai mare, adăugă:

- Şi nu numai pe câmpul de luptă! începe să mă apese viaţa de celibat forţat. Dacă aş găsi o australiancă drăguţă...

- Fereşte-te! Australienii încep să revină din Africa de Nord. S-ar putea să nu aprecieze concurenţa.

Dominick ridică din umeri.

- Un pic de concurenţă nu a făcut niciodată rău.

Şi, încruntându-se:

- Ai veşti de la prietenul tău Jake?

Puşcaşul marin fusese trimis în Noua Guinee. Acum, de luni întregi se lupta în infernul verde. Şi acolo pierderile fuseseră numeroase. Anthony se întreba adesea dacă prietenul său supravieţuise.

înaintea plecării, Jake organizare o mare petrecere la Madame Rosa. Anthony refuzase invitaţia şi camarazii australieni nu insistaseră. Ei îl văzuseră în mai multe rânduri cu Maggie şi înţeleseseră că era ceva serios...

Cei doi fraţi mai flecăriră un timp. Apoi, Anthony se uită la ceas şi se ridică.

- Trebuie să plec: Callahan vrea să mă vadă.

Dominick izbucni în râs.

- Atenţie! îţi aminteşti ce s-a întâmplat la ultima întrevedere cu el?

Anthony făcu o mică grimasă. Când Callahan îl convocase la Guadalcanal, fusese pentru a-i anunţa promovarea... De această dată era puţin probabil să-i mai adauge trese!

Comandantul ocupa un birou situat în clădirea care adăpostea cartierul general al lui MacArthur.

- Comandantul Callahan mă aşteaptă, spuse el santinelei.

- Comandantul Callahan este în şedinţă, locotenente. Puteţi aştepta aici?

îl introduse într-o cameră mică unde se aflau două rânduri de scaune de lemn. Pe o masă joasă era un vraf de reviste vechi. Anthony începu să le răsfoiască una după alta.

Callahan nu întârzie să apară.

- Ah! Gargano... Vrei să mă urmezi?

îl duse în biroul lui.

- Aşază-te!

Şi el se aşeză pe un fotoliu confortabil, rotitor. Se întinse şi, americăneşte, puse picioarele pe masa de lucru.

Părea îngrijorat.

- Tocmai am petrecut o oră în compania generalului MacArthur în persoană! Nu era prea satisfăcut...

- Ah?

Anthony se simţea în largul lui în compania lui Callahan. Nu se cunoşteau deloc, dar se simpatizau.

- De ce se plânge? se interesă el.

Callahan oftă. Deschise un dosar şi întinse un ziar vizitatorului său.

- De asta, răspunse el scurt.

Era vorba despre un exemplar din "New York Times". în prima pagină, figura un titlu mare:

LUPTELE DE LA GUADALCANAL

Cu litere mai mici, Anthony citi sub titlu: "prin trimisul nostru special John Haley".

- Haley? făcu Anthony.

Căută în memorie.

- L-am văzut pe acel ziarist! Am schimbat câteva vorbe la întoarcerea mea la Brisbane! îşi aminti el.

- Da? Citeşte ce scrie!

Anthony ascultă şi tresări când îşi văzu numele tipărit.

- De exemplu... mormăi el.

Haley vorbea despre el în termeni ditirambici: "unul din cei mai curajoşi dintre ofiţerii noştri. în ciuda tuturor obstacolelor, a reuşit să conducă trupele la victorie!"

- Nu este posibil! exclamă Anthony.

- Şi nu ai terminat! spuse Callahan. Continuă!

Haley descria apoi privaţiunile pe care le suferiseră miitarii.

Puşcaşii se găsiseră pe insulă fără nici un fel de aprovizionare:

"Câţiva saci de orez plini de viermi au constituit un adevărat festin pentru aceşti oameni înfometaţi. Când am debarcat la Brisbane îţi făcea rău să-i vezi - nu erau decât piele şi os şi tremurau de febră. Paludismul îi învinsese pe cei care scăpaseră de gloanţele şi baionetele japoneze... "

Ziarul nu preciza de unde avea informaţiile, dar fotografia lui Anthony figura la loc de cinste în mijlocul articolului...

- De-abia i-am vorbit! exclamă el. Ce nevoie a avut să scrie toate acestea?

- Este meseria lui. Odată ce pune mâna pe o poveste bună, să nu crezi că o va ţine pentru el!

Anthony clătină din cap.

- Mă mir că cenzura a lăsat să treacă asta!

- Şi eu. MacArthur este furios. Astfel de dezvăluiri nu-i îmbunătăţesc imaginea.

- Asta a spus?

- Nu de o manieră aşa directă. S-a mulţumit să vorbească despre

moralul trupelor şi despre cel al familiilor...

Un zâmbet destinse faţa crispată a lui Callahan.

- Mi-a făcut două sau trei sugestii în privinţa sorţii puşcaşului care a făcut astfel de revelaţii...

- Bineînţeles, murmură Anthony.

O să i se ia tresele. Şi, cu surprindere, constată că asta îl durea... Se obişnuise cu gradul lui de locotenent şi cu noile responsabilităţi pe care le purta pe umeri. Să redevină sergent? Sau poate pur si simplu soldat? Nu-l tenta deloc.

- Presupun că o să mă degradaţi? întrebă el.

- M-am gândit. Dar nu ar fi drept. Un general al armatei nu numeşte ofiţerii la puşcaşii marini. Şi nici nu-i degradează! Până în prezent, ai făcut treabă bună. Sper că vei continua.

- Va fi greu, dacă am devenit oaia neagră a lui MacArthur!

- Am găsit mijlocul de a trece peste obstacol. Din fericire, înainte să se pună problema, pusesem deja câteva jaloane!

Anthony îl privi încreţindu-şi sprâncenele. Callahan se ridică şi căută prin sertare.

- Ah, iată ce căutam...

îi întinse lui Anthony un document cu aspect foarte oficial.

- Ai primit crucea marinei de război americane!

- Dar...

- Şi cu asta o promovare: de aici înainte, iată-te căpitan!

Anthony tresări, de parcă l-ar fi înţepat o viespe.

Nevenindu-i să creadă, făcu ochii mari.

- Ce? Crucea marinei de război americane? Şi trese de căpitan? Glumiţi, comandante!

- Deloc! La Guadalcanal ai oprit înaintarea japoneză, trupele noastre au putut datorită acestui fapt să păstreze terenul de aviaţie. în acel moment te-am propus pentru cruce şi promovare. Chiar ţi-am spus!

- Nu mi-aţi spus nimic!

- Ba da! Te aduceau în spatele frontului pe o targă. Erai rănit la umăr şi primiseşi o lovitură serioasă de baionetă în coapsă...

Zâmbi.

- Mărturisesc că nu prea mă ascultai. Nu te gândeai decât să te întorci cu oamenii dumitale!

Anthony îşi trecu mâna peste frunte cu un aer năucit. îşi amintea foarte vag de vizita lui Callahan... Acesta îi spunea că făcuse dovada unui curaj extraordinar.

Ridică din umeri.

- Ascultaţi, nu mi-am făcut decât datoria! Nu trebuie să fiu luat drept un erou...

- în aceşti termeni i te-am descris lui MacArthur!

- Comandante...

- L-am făcut să înţeleagă că degradând eroul din Guadalcanal, nu va reuşi decât să creeze agitaţie în rândurile puşcaşilor marini.

- Făcându-mă căpitan şi dându-mi o medalie, mă faceţi aproape de neatins.

- Aproape.

Callahan ridică mâna.

- Şi nu uita, căpitane! Poimâine este prevăzut un dineu în cinstea câtorva ofiţeri proaspăt promovaţi. Faci parte dintre invitaţi, desigur.

- Acest gen de ceremonie nu...

Callahan nu-i lăsă timp să spună mai mult.

- Suficient Gargano! îl întrerupse el sec. în cursul acestui dineu ţi se va pune medalia pe piept. Sa fii prezent - este un ordin!

- Bine, comandante.

Callahan se ridica.

- Vei vedea, nu va fi prea penibil. Odată discursurile terminate, vei mânca bine.

Zâmbi.

- Poţi veni însoţit. Va fi acolo chiar si doamna MacArthur, iar majoritatea ofiţerilor vor veni cu soţiile, logodnicele... sau pur si simplu cu iubitele lor.

- Un dineu? repetă Maggie fără a-i veni să creadă. Un adevărat dineu elegant?

Tocmai îl regăsea pe Anthony în bungaloul spitalului pe care acum îl împărţeau amândoi. După ce o înştiinţase de promovarea lui, noul căpitan o invitase să-l însoţească la ceremonia de decernare a medaliilor.

- Un dineu elegant? întrebă din nou Maggie.

- Cred că o rochie lungă ar fi indicată pentru acest gen de împrejurări.

- Dar n-am nimic mai de soi.

Anthony izbucni în râs.

- Sunt sigur că te vei descurca să găseşti ceva elegant!

O trase spre el.

- Şi vei fi cea mai frumoasă!

- Anthony...

El schiţă câţiva paşi de dans.

- Datorită îngrijirilor tale, voi fi în stare să fac o figură bună pe ringul de dans! Cine ar fi crezut asta în ziua când am debarcat de la Guadalcanal? Eşti într-adevăr o asistentă fără pereche!

- Ştiu! Mi se repetă mereu.

- Cine?

- Soldaţii pe care-i îngrijesc. Nu încetează să mă laude...

- Grozav!

- Anthony? Eşti cumva gelos?

- Ca un tigru!

O îmbrăţişă cu pasiune. Maggie îi întinse buzele şi uită tot restul... Chiar şi noua problemă care şi-o punea: unde şi cum să găsească o rochie lungă?

De fapt, soluţia se dovedi mult mai simplă decât şi-o închipuia. Când vorbi asistentelor la o pauză de cafea, ele îi săriră în ajutor.

- îţi pot împrumuta mănuşi din piele de căprioară! îi spuse Lucy Iacobs, o mică roşcată din New York, întotdeauna bine dispusă.

- Şi eu cerceii mei cu perle! propuse Carrie Ludlow.

Luă cuvântul o a treia:

- Avem în spital două asistente australience, care înainte de război lucrau într-un salon de coafură. Vor fi încântată să te coafeze, Maggie.

- Dar trebuie să găsim şi pantofi! spuse Lucy.

- Şi poşetă de seară!

- Ciorapi de mătase...

- Parfum!

Maggie începu să râdă.

- Este vorba doar de un dineu!

- Mergi în compania acelui puşcaş care vine adesea să te caute la spital? se interesă o tânără asistentă mai curioasă ca celelalte.

Maggie se înroşi uşor.

- Da, recunoscu ea. Este vorba de locotenentul Gargano. A fost promovat căpitan.

Adăugă cu mândrie:

- Va primi crucea marinei de război! Cu ocazia acestei ceremonii, trebuie să mă pun la patru ace!

Comentă cu voce joasă:

- Ceea ce nu este uşor, dat fiind condiţiile în care trăim!

- O ceremonie de acordare de medalie! făcu Lucy clătinând din cap. Trebuie să fii foarte, foarte frumoasă!

Carrie îşi frecă mâinile.

- Nu-ţi face griji, Maggie. O să ne ocupăm noi de toate!

Tânăra ştia că putea avea încredere în ele - toate asistentele, fără nici o excepţie, o adorau pe cea pe care o numeau cu afecţiune: "Căpitanul Maggie".

Anthony trebuia să se fi dus să-şi caute noua uniformă. Maggie putu deci să se pregătească pe îndelete pentru serată.

Făcu mai întâi o baie interminabilă, parfumată cu ulei de iasomie. Având grijă să nu-şi ude coafura pe care două infirmiere australiene i-o făcuseră mai devreme - un coc minunat. Era suficient de bronzată ca să renunţe la machiaj şi-şi trecu doar puţin ruj peste buze.

Apoi începu să se îmbrace. Mai întâi ciorapii. Preţioşii ciorapi de mătase, calitate de dinainte de război, care dădeau picioarelor ei lungi o linie impecabilă. îşi puse apoi sandalele negre cu tocuri înalte.

O tânără asistentă descoperise în camera din spate a unui croitor o rochie de tafta de culoarea safirului. Sub o bustieră fără bretele se porneau metri şi metri de volane foşnitoare...

- Nu pot purta acest sutien cu asta, murmură tânăra.

Şi ridicând din umeri:

- Cu atât mai rău!

învârtindu-se, făcu o reverenţă în faţa oglinzii. Uimită, încremeni. Abia dacă se recunoştea.

De luni întregi nu purta decât uniforma. Această rochie lungă o transforma total.

- Se... semăn cu o prinţesă din poveştile cu zâne!

Cu ochii măriţi, nu se mai sătura să-şi privească imaginea. Bustiera făcea ca talia să-i pară şi mai fină, iar volanele se învârteau în jurul gleznelor, foşnind...

Niciodată nu se simţise atât de feminină. De-abia aştepta să-l vadă pe Anthony sosind.

Reacţia acestuia depăşi orice aşteptări. Deschise gura, o închise, o deschise din nou.

- Ai amuţit? îl întrebă ea în zeflemea.

- Ma... Maggie... Chiar tu eşti?

Ea se roti.

- Ce rochie minunată, nu-i aşa? N-am mai purtat ceva asemănător de când... de când...

Ea reflectă o clipă.

- La drept vorbind, n-am avut ceva atât de drăguţ niciodată în viaţa mea! îţi place?

- Ăă... da.

El zâmbi şi, după ce-şi limpezi vocea:

- Tu, mai ales, eşti frumoasă Maggie!

Apoi, încruntându-se:

- Ce decolteu! Nu este puţin cam exagerat?

- Nu!

- Nu lasă prea mult loc imaginaţiei!

- Anthony! Nu... nu-ţi place rochia mea?

Faţa delicată a tinerei se înnegură.

- Ba da! o asigură el. Semeni cu o... zână.

Nu era încântat la perspectiva de a vedea alţi ochi punându-se pe sânii pe jumătate descoperiţi ai lui Maggie. Dar nu avea curajul s-o învinuiască. Părea atât de fericită...

Oare de ce se temea? Toată lumea va vedea că Maggie era cu el. Nimeni nu-şi va permite să-şi ia nasul la purtare cu prietena unui puşcaş. Căpitan, acum! Decorat, în plus! Un erou, spusese Callahan...

- Oh! exclamă el. Ai reuşit să mă vrăjeşti atât de tare încât uitam

să-ţi ofer asta...

îi întinse o cutiuţă lunguiaţă.

- Uite cu ce să-ţi ascunzi acest decolteu îndrăzneţ!

Maggie deschise cutia şi descoperi o orhidee.

- Ce frumoasă este! Vrei să mi-o fixezi pe rochie, Anthony, te rog?

El se execută.

- Aici? întrebă el. în scobitura sânilor?

- Nu, dragă, florile se poartă la talie.

- Păcat.

Cinci minute mai târziu, părăseau bungaloul mână în mână. Pe cerul fără nori strălucea luna plină.

Maggie scoase un mic oftat fericit. Avea impresia că este o "debutantă" mergând la primul ei bal.

- Păcat că jeepul tău nu este o caleaşcă! exclamă ea râzând.

Ceremonia de decernare a medaliilor trebuia să se ţină la Grand Hotel din Brisbane. De cum intră în hol, Maggie fu încântată că nu-l ascultase pe Anthony să-şi ascundă decolteul. Majoritatea femeilor care-i însoţeau pe militari purtau rochii lungi, la fel de îndrăzneţe ca a sa - dacă nu şi mai şi!

Mai mulţi ofiţeri îl recunoscură pe Anthony şi-l felicitară. Foarte dreaptă lângă el, Maggie asculta atentă. Ce mândră era de bărbatul pe care îl iubea!

îl observa cu coada ochiului. Era mai seducător ca niciodată în noua lui uniformă perfect croită. Cu părul lui des şi negru, tenul bronzat şi ochi scânteietori, avea un farmec nebun. Un farmec foarte

viril, care nu le lăsa insensibile pe femeile prezente...

Dar Anthony nu remarca nimic din toate acestea. Ceea ce îl deranja era atenţia al cărei obiect era Maggie. De fiecare dată când un bărbat îşi oprea privirea asupra tinerei, strângea din pumni.

Când un colonel îl felicită fără s-o slăbească pe Maggie din ochi, izbucni:

- Data viitoare, colonele, va trebui să veniţi cu noi!

- Cum... cum asta?

- Următoarea dată când vom lua o insulă! Nu vă tentează un pic de acţiune?

- Sigur, băiatul meu, sigur! Dar trebuie ca cineva să organizeze totul în spate...

- Ca să nu uite să aprovizioneze trupele, ca la Guadalcanal?

Maggie se încorda. îi adresa ofiţerului un zâmbet larg, apoi îl trase pe Anthony.

- Sa încercam să-l găsim pe comandantul Callahan, spuse ea. Nu uita că mâncăm la masa lui...

La adresa gradatului care nu stia să răspundă exploziei lui Anthony, ea adăugă:

- Scuzaţi-ne, colonele. Ne aşteaptă comandantul Calahan... Am fost încântaţi să schimbăm câteva vorbe cu dumneavoastră.

Când rămase singură cu Anthony, zâmbetul îi dispăru.

- Eşti nebun? Ai deja destule griji. Ce nevoie aveai să-l provoci pe acel biet om?

- Nu avea decât să nu te privească aşa! încep să mă satur să-i văd pe toţi aceşti tipi care te poftesc, cu limba atârnând...

- Nu cumva este comandantul Callahan cel pe care îl văd acolo?

- Inutil să schimbi subiectul, Maggie!

îşi încrucişă braţele.

- Pe cuvântul meu, îţi place să te joci cu farmecele tale.

Tânăra se îndreptă direct spre Callahan şi-i întinse mâna.

- Bună seara, comandante. Am avut ocazia să vă văd de mai multe ori la spital, dar n-au fost făcute prezentări în toată regula.

Zâmbi.

- Mă numesc Maggie Lawrence.

Ofiţerul îi strânse mâna cu căldură.

- Ei bine! Iată ce ne ascundea Gargano! Toată lumea spune că are mare noroc. Acest zvon a ajuns până la popota ofiţerilor.

Maggie continua să zâmbească. James Callahan îi fusese simpatic de la bun început. Sub aparenţa puţin grosolană, bănuia o personalitate foarte subtilă.

O tânără roşcată se afla lângă el. Purta o rochie din mătase crem care îi venea ca o a doua piele.

- Delia Follett, spuse James. Este... ăă... una dintre prietenele mele.

Delia se lipi de James. Genele lungi fâlfâiră peste magnificii ei ochi verzi.

- De ce nu spui "prietena mea" pur şi simplu, James? murmură ea.

El râse uşor.

- Delia nu ţine cont de principii. Spune ce gândeşte...

- De ce nu? spuse ea râzând la rândul ei. Viaţa este prea scurtă

pentru a-ţi învârti limba în gură de şapte ori înainte de a vorbi, cum mă învăţa pe vremuri bunica mea...

Ridicând ochii spre James, întrebă:

- Dacă am merge să bem un pic de şampanie? Se pare că avem destulă şampanie adevărată! Repede la bufet, înainte ca ceilalţi să golească toate sticlele!

- Bună idee, aprobă Maggie.

Delia era simpatică, la fel ca James.

- Mor de sete, declară ea. Am avut o zi extenuantă azi la spital.

- Eşti asistentă medicală? întrebă Delia.

Şi la răspunsul afirmativ al tinerei, ea explică:

- Fac parte din trupa de music-hall însărcinată să distreze soldaţii. Dăm mai multe spectacole în fiecare săptămână...

- Oh! Eşti...

- Nici cântăreaţă, nici dansatoare, o întrerupse ea. Cânt fals şi nu sunt în stare să-mi amintesc un pas de dans. Povestesc monologuri... şi am micul meu succes!

în faţa unei cupe de şampanie, le spuse noilor săi prieteni câteva anecdote amuzante. Avea un antren enorm, mult umor.

"James şi cu ea se completează de minune" gândi Maggie.

în mulţime se produse o agitaţie: soseau generalul MacArthur şi soţia lui. Celebrul ofiţer îşi sărbătorise recent cea de-a şaizeci şi treia aniversare, dar i-ai fi dat cu uşurinţă cu douăzeci de ani mai puţin, având o înfăţişare suplă şi sportivă. Ochii îi străluceau vioi pe faţă abia ridată.

Imediat începură discursurile. Maggie îşi înăbuşi un căscat.

James şi Anthony ascultau fără ca pe faţa lor să se citească ceva.

Când fu rândul generalului MacArthur să ia cuvântul, Maggie îşi reţinu un oftat. Asta n-o să se mai termine o dată? Delia îi făcu cu ochiul şi amândouă fură cât pe ce să izbucnească în râs.

Dar spre marea surprindere a lui Maggie, discursul generalului fu mai puţin plictisitor decât credea. Şi foarte scurt!

Aplauzele se opriră. Clipa acordării medaliilor sosise...

Când fu strigat, Anthony, el urcă la rândul lui pe estradă. Chiar generalul MacArthur îi înfipse la piept crucea marinei de război americane. Apoi, orchestra începu să cânte imnul naţional.

Mişcată până la lacrimi, Maggie îşi strânse mâinile cu putere. Anthony nu întârzie să i se alăture.

- Ce comedie! murmură el. M-am simţit chiar ridicol pe acel soi de scenă!

înalţă din umeri.

- Exact ca la împărţirea premiilor! Numai că nu mai sunt copil!

Delia izbucni în râs şi-şi ridică paharul de şampanie.

- Pentru noul nostru medaliat! lansă ea.

Se deschiseră draperiile care separau salonul de partea unde erau aranjate mesele. Generalul MacArthur luă loc primul la masa centrală, apoi se aşeză toată lumea.

Era un dineu dansant. Orchestra cânta fără să se oprească şi, nemaiputându-se abţine, Anthony se ridică şi-i întinse mâna lui Maggie. Ea nu se lăsă rugată! Şi ea visa să se lase dusă de ritmul muzicii în braţele lui Anthony.

El o înlănţui pentru un slow languros. Ea se lăsă la pieptul lui, cu

ochii închişi.

- Este prima oară când dansăm împreună, murmură ea.

Serata nu se prelungi. Generalul Mac Arthur plecă puţin după terminarea dineului. Anthony şi Maggie dansau în continuare când aceasta din urmă remarcă faptul că James şi Delia dispăruseră şi ei.

- Şi dacă ne-am întoarce... acasă? sugeră Anthony.

- Bună idee.

Abia ajuns în jeep, Anthony îşi desfăcu cravata şi-o azvârli pe scaunul din spate.

- Uf! strigă el. S-a terminat! în fine!

- Ascultă, am petrecut o seară excelentă, protestă ea.

- Adevărat...

- Comandantul Callahan este foarte simpatic şi o plac mult pe Delia!

- Par să se înţeleagă bine amândoi. Cu atât mai bine pentru el!

- De ce?

- Se pare că s-a însurat cu o adevărată nimfomană, dublată de o beţivă, ca să fie tacâmul complet!

- Oh! Este căsătorit? exclamă Maggie, deja întristată pentru Delia.

- Divorţat, o corectă Anthony. De mai mulţi ani. Dar există o problemă: copilul! El stă cu mama lui, ceea ce este departe de a fi ideal. Callahan vrea să obţină tutela, dar pe moment, cui să-l încredinţeze?

- Ce dramă! Este îngrozitor...

- Da, este îngrozitor. Deoarece Callahan este un om bun!

După o clipă de gândire, adăugă:

- Chiar dacă m-a făcut căpitan!

Maggie izbucni în râs:

- Chiar dacă a insistat să asişti la ceremonia de decernare a medaliilor! spuse ea tachinându-l.

- Nu-mi mai spune! Te asigur că de aici încolo mă voi aranja să nu mai câştig!

Maggie deveni imediat serioasă.

- Să mai câştigi medalii şi trese? murmură ea. Sper din toată inima să nu mai ai ocazia!

Anthony încetini jeepul. încet, îşi puse mâna peste cea a lui Maggie.

- Fără pesimism! Până acum am avut amândoi noroc.

- Până în prezent, da..

Vocea i se frânse. Brusc, era în pragul lacrimilor.

Anthony nu întârzie să parcheze maşina în faţa bungaloului. Odată ajuns singur cu Maggie în interior, o luă în braţe.

- Scumpa mea, nu fi tristă... Ştiu, trăim un război teribil! Nimeni nu ştie ce se va întâmpla mâine.

Ea se ghemui lângă el.

- Nu, nimeni nu ştie! spuse ea foarte încet.

- Dar pe moment, suntem împreună. Nu este cel mai important?

Ea clătină din cap.

- Atâtea cupluri se află separate, este adevărat! recunoscu

ea.

Atâtea femei se tem să deschidă uşa de groază să nu vadă în prag mesagerul venit să le înştiinţeze că soţul sau logodnicul lor a fost ucis pe front...

- Cel puţin ele se află în siguranţă în America! Ceea ce nu se poate spune despre tine...

Ea ridică faţa spre el.

- Ce?

El oftă.

- Aş prefera să fii mai puţin expusă!

- Sunt cadru medical! Mă duc acolo unde este nevoie de mine!

- Nu eşti suficient de prudentă.

- Nici tu.

Zâmbi.

- De altfel, pentru asta ai fost decorat.

- Pentru mine este complet diferit! Sunt bărbat...

- Ştiu! râse ea. Şi eu sunt femeie. Am o misiune de îndeplinit aici, la fel ca şi tine.

- Te-ai putea întoarce în Statele Unite. Există şi acolo spitale militare...

Ea îl privi stupefiată.

- Regreţi că sunt aici?

- Nu, bineînţeles că nu! exclamă el strângând-o mai tare. Ceea ce vreau să spun...

Se întrerupse. La ce bun să prelungească această discuţie? Riscau, atât unul cât şi altul, să fie trimişi din nou pe front... dacă se

va întâmpla asta, vor trebui să facă faţă.

- Să nu ne gândim la ziua de mâine, iubita mea, şopti în părul ei. Să ne gândim la clipa prezentă.

începu să desfacă acele din părul strâns în coc. Imediat, şuviţele mătăsoase căzură pe umerii ei.

- Maggie...

Ea îi întinse buzele. El o strânse cu pasiune, iar Maggie se lipi de el cu ochii închişi, oferindu-i-se în întregime.

El îşi înălţă capul şi o contemplă cu ardoare.

- Iubita mea, seara aceasta a fost o tortură! Toţi acei bărbaţi care te sorbeau din ochi.

- Ah, erai gelos! exclamă ea. Ei bine, şi eu!

- Tu?

- Da! Toate acele femei care te priveau... Nu te preface că nu ai observat!

- Nu aveam ochi decât pentru tine, scumpa mea.

- Te iubesc...

Fremătă toată.

- Şi vreau să fiu a ta! spuse ea cu o voce foarte joasă.

El o ridică fără pic de efort.

- Un puşcaş marin nu se sustrage niciodată de la datorie! o asigură el, ducând-o în cameră.

- O lungi încet pe pat, şi cu îndemânare, începu s-o dezbrace.

- Ce frumoasă eşti! murmură el răguşit.

Ea îi întinse braţele şi în curând deveniră un singur trup.

Capitolul 13

- Totul pare să meargă minunat pentru Maggie... Elizabeth Lawrence ridică faţa, părăsind o clipă lectura
scrisorii fiicei sale, pe care tocmai o primise.

- Spune că australienii sunt într-adevăr foarte simpatici. Şi-a făcut numeroşi prieteni şi se simte la Brisbane ca acasă!

- Cu atât mai bine, murmură colonelul Lawrence.

El stătea în faţa ferestrei. Pe iarba îngălbenită a peluzei, ultimele urme de zăpadă nu se topiseră încă.

Factorul poştal le adusese în această dimineaţă, în plus faţă de scrisoarea lui Maggie, o scurtă misivă de la Tad. Acesta, care se afla la bordul portavionului "Hornet", supravieţuise naufragiului care făcuse atâtea victime. Acum, se afla în Noua Guinee.

Brusc, Wilson se întoarse.

- Maggie mai vorbeşte de acel "cap de lemn?"

- Vrei sa spui Anthony? Da, îi menţionează numele o dată sau de două ori... De ce spui întotdeauna "cap de lemn" în loc de puşcaş marin?

- Pentru că toţi puşcaşii sunt "capete de lemn"!

- Chiar tu spui că se bat ca nişte lei!

- Nu este un motiv ca fiica mea să iasă cu unul dintre ei! Cum îl cheamă?

- Anthony...

- Numele de familie! Gorgonzola sau ceva de genul acesta?

- Gorgonzola este o brânză, Wilson! O brânză excelentă, de altfel... Prietenul lui Maggie se numeşte Gargano.

- Un italian.

- Un italian de origine americană, îl corectă Elizabeth. Wilson oftă adânc şi-şi reaprinse pipa.

- Ah! De ce nu mai are opt ani? Era aşa de simplu, la vremea aceea...

Elizabeth se ridică şi puse mâna pe umărul soţului său.

- Pare fericită. Nu asta-i principalul? întrebă ea încet.

- Ba da, fireşte...

Scutură din cap.

- Dar un puşcaş marin!

Şi, încruntându-se:

- Sper că nu este ceva serios!

- Am impresia că da!

El ridică din umeri.

- O idilă de adolescenţi.

Soţia sa râse uşor.

- Maggie are aproape douăzeci şi cinci de ani, Wilson! Nu mai este o adolescentă!

- Dar este prea tânără pentru a se gândi la căsătorie! se încăpăţână colonelul.

Fără a răspunde, Elizabeth puse scrisoarea pe o măsuţă şi-şi reluă treaba de croitorie: o fustă din lână fină căreia îi scurta tivul. Cu restricţii de orice fel, se simţea obligată să-şi modernizeze ea însăşi garderoba.

Muzica difuzată la radioul din bucătărie ajunse până la ei.

- "Vocea..." murmură ea.

"Vocea"... Astfel era numit un tânăr cântăreţ foarte slăbuţ al cărui renume creştea de la o zi la alta: Frank Sinatra.

Elizabeth rezistă dorinţei de a-i reaminti soţului ei că ea era deja măritată şi mamă de familie la vârsta de douăzeci şi cinci de ani. La ce bun să isce o discuţie?

- Hai, un pic de calm!

Anthony se simţea obligat să-şi admonesteze mezinul. Dominick primise până la urmă permisiunea de a părăsi spitalul. în zilele următoare, va ajunge în Statele Unite.

- Ce idee să mă repatrieze! se văicări el. Aş fi în stare să mut munţi din loc - niciodată nu m-am simţit aşa de în formă.

- Aminteşte-ţi ce ţi-a spus Maggie.

- Da, căpitane! îl zeflemisi Dominick.

Luându-şi un aer comic virtuos, recită:

- încearcă să dormi la maximum, odihneşte-te, mănâncă bine, nu bea prea mult...

Părăsiseră grădina spitalului şi se îndreptau către oraş. Soarele era în înaltul cerului de un albastru intens. Camioanele şi jeepurile rulau într-un nor de praf.

- Toate astea îmi fac sete! declară Dominick. îmi dai o bere?

- Cu plăcere.

Pătrunseră într-un bar întunecos şi răcoros. Cu excepţia a patru sau cinci soldaţi cu coatele pe bar, locul era gol.

Anthony şi fratele lui se instalară la o masă şi dădură comanda chelnerului. Apoi, se instaură tăcerea. Dominick fu primul care o rupse.

- Ce mai e nou?

- Totul merge bine... Oamenii au recuperat şi lustruit noul material pe care l-au primit recent. Un material bun! preciză Anthony. Modern şi în bună stare. Nici o legătură cu ce aveam la Guadalcanal.

- Şi noii puşcaşi?

- Tineri care nu ştiu mai mult decât tine şi camarazii tăi când aţi debarcat...

- Nu fac multe parale?

Cei doi fraţi izbucniră în râs. în acel moment, chelnerul reveni cu două beri şi o farfurie cu alune.

Berea era caldă... Americanii încă nu reuşiseră să-i convingă pe australieni de superioritatea berii reci.

- Ieşi foarte des cu Maggie, aşa mi se pare, remarcă Dominick pe un ton neutru.

Faţa lui Anthony se lumină. O revedea pe Maggie, aşa cum o ţinuse în braţe, chiar în noaptea aceea.

- Da, destul de des, recunoscu el.

- Aveam dreptate! triumfă Dominick. Ştiam că eraţi făcuţi să vă înţelegeţi!

- Ai avut şi tu dreptate o dată, admise fratele lui mai mare.

- Viaţa este prea scurtă pentru a ţi-o petrece singur, făcu Dominick cu un aer convins.

- Cândva ieşeai cu o fată. Cred că Stella...

Ochii lui Dominick scânteiară.

- Stella! Ah, ce fată! Toată lumea se întorcea după ea! O siluetă să bage în păcat şi un sfânt...

- Te gândeai să te însori, nu? Mi se pare că mi-ai scris în acest sens...

- Mi-a trecut această idee prin cap.

Dominick ronţăi câteva alune.

- Şi? întrebă fratele lui.

- Nu o iubeam cu adevărat. După câţiva ani de căsătorie - sau chiar câteva luni - m-ar fi cuprins plictiseala.

Făcu o grimasă jenată.

- Şi apoi, nu mă puteam împiedica să n-o compar cu maică-sa... Aceasta cântărea cel puţin o sută de kilograme! Şi Stella avea tendinţa să se îngraşe.

- Eşti prea tânăr ca să te însori, decretă Anthony. Dominick nu se supără. Reflectă câteva clipe înainte de a
răspunde cu grijă:

- Acest argument nu ţine, dată fiind epoca în care trăim. Războiul a dat totul peste cap...

- Să te căsătoreşti este frumos. Dar să rămâi căsătorit este cu totul altceva!

în bar intră un grup de soldaţi. Izbucniră un val de voci şi râsete. De-abia intrară că şi plecară. Sala îşi regăsi atmosfera ei liniştită.

- Corespondez destul de regulat cu Stella, spuse Dominick. Şi mă miră că nu mi-a trimis încă o scrisoare de ruptură...

Pe fruntea lui Anthony apăru o cută.

- Trei dintre oamenii mei au primit deja...

- Oh! Şi cum au luat-o?

- Foarte rău, pentru unul dintre ei. Ceilalţi doi au fost mai curând

uşuraţi.

- Normal... Războiul îl schimbă pe un bărbat. Şi presupun că femeile rămase în Statele Unite se schimbă şi ele. Condiţiile de viaţă nu sunt aceleaşi acolo.

Dominick îşi termină berea dintr-o înghiţitură.

- Tu, Anthony, nu te-ai gândit niciodată la căsătorie? întrebă el.

- Câteodată.

- Un pic mai des decât înainte în ultimul timp, nu?

- Poate... Dar nu te duce să spui asta pe toate drumurile!

Dominick izbucni în râs.

- Voi fi un model de discreţie. Dar dacă va avea loc căsătoria, aş vrea să fiu prezent!

- Mai întâi ai de făcut o călătorie...

Dominick îşi luă o mutră demnă de milă.

- Eu care mă gândeam să văd Tokyo înainte de întoarcerea la New York.

- Joseph! Vino repede!

Gâfâind, Maria se grăbi să-şi întâmpine soţul. Flutura scrisoarea pe care tocmai o primise.

- Se întoarce Dominick!

- Se întoarce Dominick? repetă soţul ei cu neîncredere. Este în Australia şi nu văd de ce...

- Are o permisie lungă! Revine acasă! în ochii ei străluceau lacrimi.

- Oh, Joseph, este minunat! Gândeşte-te puţin! O să-l revedem

pe Dominick!

îi întinse scrisoarea. Joseph Gargano îşi scoase ochelarii şi începu să citească:

"Dragă mamă, dragă tată, dragilor,

Când veţi primi această scrisoare, eu voi fi deja pe drum. De-abia aştept să umblu încoace şi încolo pe pavajul din Brooklyn, credeţi-mă!

Nu uita să pui spaghetele la cuptor, mamă! A trecut mult timp de când n-am mai mâncat mâncare italienească bună.

Tată, anunţă întoarcerea mea tuturor prietenilor din gaşcă. Abia aştept să fac o partidă de fotbal... "

Lui Joseph i se strânse gâtul. Ştia că permisiile sunt rare. Dominick avusese mult noroc!

Soţia i se aplecă deasupra umărului.

- Nu mi-am terminat lectura. Vorbeşte despre Anthony?

- Aşteaptă... Lasă-mă să citesc.

"Anthony trebuie să rămână în Australia. Are o grămadă de făcut de când a devenit căpitan."

încreţindu-şi sprâncenele, Joseph comentă:

- Căpitan? Anthony este acum căpitan? Dominick trebuie să se fi înşelat...

Citi câteva rânduri în plus şi clătină din cap.

- Chiar aşa este! Anthony este acum căpitan. A primit crucea marinei de război! Chiar generalul MacArthur l-a decorat în timpul unei mari ceremonii!

Maria îşi împreună mâinile.

- Ce mândră sunt de fiul meu! Mai întâi poza lui în ziar...

Dintr-o dată, faţa i se înnegură.

- Mă întreb ce a făcut pentru a obţine acele trese şi crucea! Precis şi-a riscat viaţa... Este în stare!

- Se pare că totul a trecut cu bine! Aşteaptă... nu am terminat. Dominick vorbeşte despre o fată...

Plesni din limbă, iritat.

- Nu reuşesc să citesc. Ce a scris aici? Acest paragraf...

Maria se aplecă peste scrisoare.

- Se numeşte Martha... Nu, Maggie! Este o asistentă medicală şi Anthony este îndrăgostit de ea.

- Ce? Dă-mi mie scrisoarea!

Cercetă şi el misiva.

- A tăiat cu o linie! Poţi reuşi să vezi ce se află sub mâzgălitură?

- Anthony se gândeşte serios s-o ia de nevastă...

- Cum se numeşte ea?

- Martha. Nu, Maggie Lawrence.

- Lawrence? repetă Joseph. De unde or veni aceşti Lawrence?

- Este un nume foarte american.

- Aşa s-ar spune. Ce nevoie are să fie interesat de o Maggie Lawrence? Sunt atâtea fete de imigranţi italieni în cartier!

Joseph îşi încrucişă braţele.

- Ce nevoie are să se amorezeze de o asistentă! Şi mai mult, în plin război!

Şi, ridicând din umeri:

- Poate nu este decât o mică aventură fără urmare...

- Anthony este îndrăgostit, îi reaminti soţia lui. Dominick în persoană ne spune!

- A avut mare noroc să găsească un băiat ca fiul meu, această Maggie.

Maggie deschise scrisoarea şi începu să citească:

"Dragă Maggie, dragă Anthony

Mai bine vă scriu la amândoi, fiindcă sunteţi tot timpul împreună! Aşa, nu am de scris decât o singură scrisoare... Ştiţi că n-am prea avut-o cu scrisul!"

Maggie se întrerupse şi izbucni în râs.

- Chiar aşa este! exclamă ea.

Ea plecase pe plajă cu Anthony. Curierul sosise tocmai în momentul când plecau şi doar acum desfăceau plicul.

Dunele erau acoperite cu sârmă ghimpată şi panouri de toate soiurile: "Pericol", "Atenţie"... Dar ei erau atât de obişnuiţi, încât nu le mai dădeau nici o atenţie. Totul făcea parte acum din peisaj...

Maggie îşi continuă lectura:

"A fost cu adevărat bine să-mi revăd familia! Dacă erai şi tu acasă, Anthony, fericirea tatei şi a mamei ar fi fost completă. Mie îmi place ca tu să fii departe - pot curta astfel toate fetele din New York fără a mă teme că mă vor da la o parte pentru a întoarce capul după tine..."

- Ce Don Juan! exclamă Anthony.

- Ca şi fratele lui mai mare, glumi Maggie.

- Ce mai spune?

"Efectele războiului se simt până aici. Mamei îi este greu să-şi

pregătească bucatele cu cartelă! Trebuie cartele pentru toate: carne, unt, zahăr... Dar se descurcă şi eu mă răsfăţ cu bazzagnia, spaghetti şi alte bunătăţi... Deja am luat cel puţin şase kilograme!

Aici, toţi sunt bine. Simon a fost decorat de englezi - a salvat viaţa unui ofiţer britanic. Cât despre Paulo, vrea să se însoare... "

- Paulo vrea să se însoare! repetă Anthony surprins.

- Ce găseşti aşa surprinzător?

- Fetele îl intimidau întotdeauna!

- Ca să vezi! Nu seamănă cu tine?

- Maggie, mă intimidezi!

- Eu?

- Uneori...

Ea îl privi printre gene, provocatoare fără să-şi dea seama. El o cuprinse de talie.

- Acum am chef să ne întoarcem în bungalou! Puţin îmi pasă de plajă, mare, soare...

- Căpitane Gargano, eşti un nesătul.

James Callahan îşi trecu mâna peste frunte cu un gest obosit. Şi el primise poşta... O scrisoare de la avocatul lui. Dar veştile nu erau dintre cele mai bune.

Omul legii încercase să obţină tutela pentru micul Mattew. Din păcate, mama copilului făcuse să eşueze această tentativă...

"Pentru a ajunge la un rezultat, scria avocatul, ar trebui convins judecătorul de iresponsabilitatea fostei dumneavoastră soţii".

"Nu ar trebui să fie atât de greu! gândi James. Dacă, măcar aş fi acolo".

Era destul de complicat să rezolvi o astfel de afacere de la distanţă! Mai ales în timp de război, fiindcă nu se putea conta pe regularitatea comunicaţiilor.

James strânse din pumni. Visa să-şi apere fiul, să se ocupe de el... Când izbucnise războiul, Mattew abia începea să meargă. Maică-sa nu era în stare să-l educe corect. Şi nimeni nu se putea ocupa pe moment... Nici bunici, nici unchi sau mătuşi...

"Şi dacă aş cere o permisie, să merg să văd la faţa locului?" se gândi el.

Oftă din rărunchi.

"De ce am făcut prostia să mă însor cu Charlotte? se întrebă el. M-am lăsat orbit... Nu mi-am dat seama că era o slăbiciune. Acum, ea şi-a găsit refugiul în alcool. Mattew nu poate trăi cu o astfel de mamă!"

Petrecuse o noapte albă. Aceste veşti proaste ajunseră să-l copleşească. Reuşi în cele din urmă să adoarmă. Căzu într-un somn greu, cu scrisoarea avocatului în mână.

Aşa îl găsi Anthony puţin mai târziu. Nu fu nevoie să citească scrisoarea pe care o primise James ca să înţeleagă ce se întâmplă. în cursul săptămânilor precedente, cei doi bărbaţi se legaseră unul de celălalt şi nu mai aveau secrete unul faţă de altul.

"Ce pot face? îşi spuse Anthony, perplex. Nimic, din păcate... Cel puţin să-l las să se odihnească".

Abia la sfârşitul zilei de spital, găsi Maggie timp să deschidă scrisoarea pe care o primise mai devreme.

"Toată lumea este bine, îi spunea tatăl său. Mama, Tad, care ne scrie regulat - şi eu la fel.

în ultima scrisoare, mă întrebai dacă aş putea afla ceva în legătură cu Sheila Kilpatrick. Se pare că este prizonieră într-un lagăr aproape de Manila. Cât despre logodnicul ei, Charlie Fletcher, ar fi în continuare la bordul lui Nashville."

Tatăl ei continua să-i dea veşti despre unii şi alţii.

"Rusty Osborne este mort," citi ea.

Tresări şi cu ochii măriţi, reluă acest rând.

"A fost ucis la începutul lui mai. Se afla la bordul unui avion, în drum spre Australia. Ce-am putea noi spune? Doar că este genul de moarte pe care şi l-ar fi dorit.

Se face târziu. Dacă vreau ca scrisoarea să plece azi, trebuie s-o trimit imediat.

Fii prudentă, mica mea Maggie. Gândeşte-te la părinţii tăi care te iubesc.

Tatăl tău"

Maggie îşi muşcă buza inferioară, privind ţintă în gol.

Rusty Osborne murise! Colonelul Osborne care părea întotdeauna plin de viaţă şi antren.

Cu dinţii strânşi, îşi lăsă privirea să rătăcească peste şirurile de paturi albe. Oamenii aflaţi acolo se vor vindeca toţi. Grav răniţi în majoritate, de acum înainte erau salvaţi. Pentru câţi alţii care pieriseră în junglă!

în fiecare zi, la spital erau aduşi noi răniţi. Când nu erau atinşi de

schije, tremurau de febră. Dizenteria şi malaria făceau ravagii.

Atâtea familii, primiseră deja teribila telegramă începând invariabil cu aceste cuvinte: "Comandantul şef al Forţelor Armate vă anunţă cu regret că...

Un fiu căzuse. Un frate, un soţ, un logodnic. Sau chiar un tată...

Maggie trecea zilnic pe lângă moarte. Dar nu reuşea să se obişnuiască.

Oftă adânc.

- Acest război... pentru ce? se întreba ea. A înnebunit lumea?

O clipă, închise ochii. Ce n-ar fi dat să vadă lupta sfârşindu-se. Pentru a duce o viaţă simplă, aproape banală... Ce-şi dorea în fond? Nu mare lucru... O casă liniştită, un soţ care se întorcea acasă în fiecare seară, copii...

Copii cu ochi negri şi...

Tresări. Reveria ei luă o formă precisă! Deoarece în rolul soţului şi-l imaginase pe Anthony. Şi copiii visurilor ei erau imaginea bărbatului pe care-l iubea.

"Revino pe pământ, fată! se certă ea. Nu este timpul castelelor în Spania... "

Cu un zâmbet amuzat, Anthony reciti biletul trimis de tatăl său:

"Cum este Maggie a ta? întreba el. Oricum, băiete, nu te grăbi! N-ai niciodată interes să iei decizii care-ţi angajează viaţa într-o clipită."

Zâmbetul lui Anthony se lărgi.

"Tata a uitat deja că s-a căsătorit cu mama la câteva luni de când

a cunoscut-o? gândi el. Nu mi se pare că s-au înşelat... Par mereu atât de fericiţi împreună".

James Callahan i se alătură la intrarea în bază.

- Veşti bune de la celălalt capăt al lumii? se interesă el.

- Excelente. Tata mă sfătuieşte să nu grăbesc nimic...

James ridică sprâncenele şi, cu ironie:

- Iată un sfat de dat unui puşcaş marin! Noi ceilalţi suntem nişte năvălitori!

- Nu vorbea despre bătălie.

James înţelese imediat.

- Ah, înţeleg... în acest caz, are dreptate. Nu trebuie s-o iei prea repede. Dar Maggie este o femeie extraordinară!

Privirea lui Anthony se însenină.

- Da? Chiar aşa?

- Da, chiar aşa! îl asigură Callahan.

Anthony nu insistă. îl cunoştea suficient de bine pe comandant ca să ştie că acesta, zgârcit în complimente, nu vorbea niciodată fără sens.

- Ia te uită! exclamă James. Când vorbeşti de lup...

în faţa intrării parca un jeep. Maggie era la volan şi Delia se afla pe scaunul pasagerului. Ambele femei veneau să-i găsească pe James şi Anthony: toţi patru trebuia să petreacă seara împreună.

Contrastul dintre cele nou-sosite era remarcabil. Maggie, bruneta zveltă şi rezervată... şi Delia, roşcata durdulie şi exuberantă... Asta nu le împiedica să se înţeleagă de minune.

Anthony se apropie şi o sărută uşor pe obraz pe Maggie.

- O zi bună, draga mea?

- Foarte bună. Dar tu?

Ea zâmbea. Dar ochii îi erau încercănaţi şi era epuizată. Cu mai puţin de o oră în urmă, un tânăr pilot murise pe masa de operaţie...

Se gândise atunci la fratele ei, Tad, la fel ca acel tânăr pilot de avioane uşoare de vânătoare. De-abia se abţinuse să nu plângă...

Anthony o examină vreme de câteva clipe fără să spună un cuvânt. Apoi o luă de umeri şi o trase înspre el.

Ea închise ochii.

- Tu înţelegi totul, murmură ea.

Delia vorbea cu antren, sărind de la un subiect la altul. Şi ea înţelesese că atmosfera era tensionată şi se străduia să aducă un zâmbet pe buzele prietenei sale.

Curând, plecară toţi patru spre centrul oraşului. Trecând pe lângă port, Maggie observă că domnea o activitate febrilă. Vapoarele acostate de-a lungul cheiului păreau mai numeroase ca oricând.

"Se pregăteşte ceva" gândi ea.

îşi păstră reflecţiile pentru sine. Probabil că James şi Anthony gândeau şi ei la fel. Şi se părea că şi Delia! Fiindcă deşi flecărea cu voioşie, prea puţine detalii îi scăpau.

James preluă volanul şi Delia se aşeză lângă el. Anthony şi Maggie se aflau deci în spate. Ea se sprijini de umărul lui cu ochii închişi. Briza făcea să-i zboare părul.

Brusc, îşi ridică pleoapele şi-l contemplă pe Anthony cu nelinişte. Ce puternic părea... Aproape invulnerabil.

Dar şi colonelul Rusty Osborne părea invulnerabil. Şi era mort.

La fel şi tânărul pilot care-şi dăduse ultima suflare la spital...

"Destinul este orb!" gândi ea.

Care va fi viitoarea sa victimă?

Octombrie 1943 - Iunie 1944 Ploaia

Capitolul 14

Soneria telefonului îl trezi pe James Callahan în plină noapte. Desprinzându-se din braţele Deliei, ridică plasa de ţânţari pentru a răspunde la telefon.

- Alo?

- Comandantul Callahan? se interesă o voce masculină la celălalt capăt al firului.

- Cine vreţi să fie? mormăi el.

- Aici locotenentul Evans, comandante. Generalul Rupertus vrea să vă vadă imediat.

- Imediat?

James îşi consultă ceasul pe care-l pusese pe noptieră. Nu era surprins de acest telefon...

în realitate, îl aştepta de mai multe zile.

- Este ora patru dimineaţă, Evans! Dă-mi timp să mă îmbrac.

- Bine, comandante. Anunţ sosirea dumneavoastră generalului.

Delia întredeschise ochii. Deja, James era în picioare după ce închisese telefonul.

- Cine a sunat? întrebă ea somnoroasă.

- Nu-i nimic. Dormi...

El se îmbrăcă rapid. Delia se aşeză în pat. Părul ei somptuos îi cădea peste umerii goi. Ridică cearşaful până la bărbie.

- James! Pleci?

- Da. Ascultă... nu ştiu când mă voi întoarce.

Ea se încruntă, făcând un efort vizibil pentru a înţelege.

- James, dar...

El oftă.

- Ştiai la fel de bine ca şi mine că nu voi rămâne la nesfârşit la Brisbane.

Se aplecă şi depuse un sărut pe buzele pline ale tinerei.

- O să-mi fie dor de tine...

Ea îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui.

- Şi mie o să-mi fie dor de tine, murmură ea. Fii prudent!

Vocea i se frânse. James reuşi să zâmbească.

- Nu-ţi face griji pentru mine!

Se îndreptă. Clipa era plină de emoţie şi amândoi aveau prea multă decenţă ca să facă paradă de sentimentele lor.

în ochii Deliei străluceau lacrimi. Blând, James îi mângâie obrazul.

- Pe... curând.

Ea îşi întoarse capul.

- Pe curând...

El plecă fără altă demonstraţie. Cu ochii larg deschişi, Delia fixa uşor uşa pe care el dispărea.

O să-l mai vadă?

La câţiva kilometri de acolo, într-unul din bungalourile construite în mijlocul grădinii spitalului, Anthony şi Maggie dormeau unul în braţele celuilalt.

Ţipătul monoton şi strident al pescăruşilor se auzea fără încetare.

în fiecare noapte îşi începeau concertul care nu înceta decât în zori.

Se auzi o bătaie la uşă. Maggie, care dormea, sări repede din pat. Imediat fu în stare de alarmă... într-atât era de obişnuită să fie deranjată la orice oră din zi şi noapte. Cum apărea un caz dificil la spital, pe ea o doreau chirurgii lângă ei.

După ce-şi puse un capot, se îndreptă spre uşă.

în prag era un tânăr caporal.

- Ăă... scuzaţi-mă, doamnă. Căpitanul Gargano este aici?

- Da. O clipă, vă rog.

Nu simţea nici o jenă. Relaţia ei cu Anthony nu mai era un secret... Dimpotrivă, era mândră. în aceste vremuri tulburi, sub ameninţarea constantă a războiului, se năşteau atâtea poveşti de dragoste între acei bărbaţi şi femei pe care hazardul luptelor îi reunise...

Anthony apăru. îşi trăsese nişte pantaloni, dar era cu bustul gol. îşi trecu mâna prin părul zburlit.

- Ce se întâmplă? întrebă el.

- Comandantul Callahan vă cheamă, căpitane.

Maggie simţi cum i se strânge stomacul. Momentul de care se temea sosise... Simţea că este aproape. O activitate neobişnuită domnea de o zi sau două în port, în cazarme şi în toate bazele militare din oraş.

- Lasă-mi două minute să mă pregătesc, făcu Anthony.

- Vă aştept în jeep, căpitane.

El dispăru. Imediat, Anthony o trase pe Maggie la pieptul său.

Mângâindu-i părul cu blândeţe, murmură:

- Statul major a hotărât că un pic de exerciţiu nu ne-ar prinde rău.

- Un pic de exerciţiu! repetă Maggie cu gâtul strâns.

- Da, pur şi simplu antrenament în junglă.

O strânse mai tare.

- Sper să fiu înapoi de Crăciun!

Cu ochii închişi, Maggie se ghemui la pieptul lui. Deci, se terminase deja... Va începe din nou aşteptarea. La această perspectivă, îi venea să urle de disperare.

în mai puţin de cinci minute, Anthony îşi făcuse valiza. Puse deasupra hainelor împăturite cu grijă o carte pe care i-o dăruise Maggie. Era vorba despre o lucrare privind puşcaşii marini şi comportamentul lor în timpul primului război mondial.

- Iau şi fotografia ta... spuse el încet.

Era o poză pe care o făcuse chiar el pe plaja unde el şi Maggie petrecuseră atâtea ore lipsite de griji.

- Te iubesc, îi mărturisi el. Să nu uiţi, scumpa mea...

- Niciodată nu voi uita.

Ea inspiră adânc.

- Anthony... fii prudent, te implor!

- Da, dragostea mea.

- Te voi aştepta...

Vreme de o clipă, buzele lor se împreunară. Apoi, Anthony se îndreptă spre jeep. Ea rămase în pragul bungaloului. Inima îi bătea cu putere şi îi era greu să-şi reţină lacrimile.

Ochii lor se întâlniră o ultimă oară. Deja, motorul vehiculului

zumzăia. Maggie reuşi să ridice mâna într-un gest de adio. Anthony făcu la fel. Câteva secunde mai târziu, jeepul dispărea la cotitura aleii.

Vapoarele se îndreptau spre Noua Guinee. Dar trupele nu vor face probabil decât o scurtă escală înainte de a pleca la asaltul insulelor vecine.

Japonezii se părea că se aşteaptă la atac. Luptele vor fi foarte dure. Anthony nu-şi făcea nici un fel de iluzii în această privinţă.

Dar de această dată, va avea sub comanda lui puşcaşi antrenaţi. Mulţi veterani. Nu tineri recruţi ca la Guadalcanal... Şi forţele aeriene vor fi acolo pentru a-i susţine.

în momentul debarcării, se apropie de el un soldat tânăr şi, un pic timid, întrebă:

- Cât timp credeţi că vom rămâne aici, căpitane?

Anthony îşi duse mâna streaşină la ochi. Vaporul mergea şi se clătina pe valuri. Mirosul fetid al junglei ajungea deja la nările militarilor, înainte chiar de a fi pus piciorul pe pământ...

- Greu de spus, mormăi el. Cu puţin noroc, nu prea mult...

în realitate, se simţea încă o dată prins în capcană. Exact ca la Guadalcanal...

"Jungla este la fel peste tot" gândi el. "încă un pământ neospitalier... "

încruntat, examină infernul verde cu care se găsea a doua oară confruntat. Lianele se înşirau de la cocotieri la bananieri. Ferigi gigantice creşteau în toate sensurile.

Sub colibele de paie cu acoperişuri ţuguiate ale unui sat părăsit se

instalaseră statul major, intendenţa şi serviciile de sănătate.

Sezonul ploilor era în toi. Totuşi, o rază de soare apăruse în momentul debarcării trupelor. Apoi începu potopul, udându-i pe soldaţi până la piele.

Apa făcea ca materialul şi veştmintele să atârne mai greu. Fiecare pas cerea un efort. Trebuia să-ţi smulgi tălpile bocancilor din acel noroi vâscos şi lipicios în care oamenii se înfundau până la glezne.

Nu se vedea la zece metri. Torentele de ploaie tropicală formau o adevărată perdea opacă şi cenuşie. Aerul era de nepătruns. Emana o duhoare grea de vegetaţie în descompunere, umiditate, mucegai... în toate părţile zburau insecte.

- Din nou infernul verde, declară James Callahan.

în compania lui Anthony, el se îndrepta spre cortul destinat ofiţerilor.

- Când o să mă întorc în America, cred că o să mă instalez în deşert...

- Bună idee. Nimic în afară de nisip... Nisip uscat sub un cer senin!

- Anthony! Ia te uită!

El se întoarse şi ochii i se măriră.

- Jake! Jake Dylan! Nu mă aşteptam să te găsesc aici!

Puşcaşul australian cu care se cunoscuse la Brisbane îi strânse mâna cu căldură.

- Ai venit aici într-o excursie? întrebă acesta cu ironie. Te previn că nu este nostim în toate zilele...

Stupefiat, Anthony îşi examină prietenul. Solidul australian

pierduse pe puţin cincisprezece kilograme faţă de ultima dată când îl văzuse. Pe faţa lui cenuşie, scânteiau ochi febrili.

Avea o sticlă de whisky în mână. Bău un gât, apoi îi întinse sticla lui Anthony care nu avu inima să-l refuze.

- Eşti bolnav, Jake? murmură el. Crezi că alcoolul este recomandat în starea ta?

Australianul ridică din umeri.

- A trecut mult timp de când n-am avut o sticlă bună de whisky Unul dintre puşcaşii tăi mi-a dat-o.

Examină eticheta.

- Doisprezece ani vechime! Nu-i rău...

- Noi avem alcool mai bun ca în Statele Unite! Se pare că alcoolul este contrafăcut. Fratele meu Dominick a revenit dintr-o permisie... La New York este foarte greu să găseşti o sticlă bună.

îşi muşcă buza inferioară. Dominick probabil se găsea şi el în infernul verde... Dar unde? într-unul din acele corturi, poate... Unul din acele sute de corturi sub care puşcaşii marini căutau un adăpost precar.

- Bieţii civili americani! ironiză Jake. Deci, nici nu mai au whisky de calitate?

Anthony mai luă o înghiţitură de alcool.

- Nu m-aş supăra să devin iar civil. Chiar dacă ar trebui să mă mulţumesc cu alcool contrafăcut... Mărturisesc că jungla nu mă atrage.

Ploaia continua să cadă. Ea ţârâia peste pânza corturilor şi frunzele cocotierilor vecini.

- Forţele aeriene americane fac treabă bună în regiune, declară Jake luând iarăşi sticla.

Anthony clătină din cap şi, ca pentru sine:

- Mă întreb dacă fratele lui Maggie se află aici...

- Cine este Maggie? întrebă Jake curios.

- Păi... o prietenă.

James izbucni în râs.

- O prietenă foarte dragă, preciză el.

Anthony roşi uşor sub bronzul feţei.

- Pe când nunta? se interesă Jake.

- Nu ştiu nimic. Nu am vorbit niciodată despre asta...

James întoarse capul.

- Uneori te trezeşti foarte repede cu laţul de gât! spuse el cu amărăciune. După aceea, poţi doar să regreţi...

- Este adevărat! zise Jake! Nu am reuşit încă să înţeleg cum într-o bună zi, m-am aflat în faţa primarului. A trebuit să mă angajez la bine şi la rău................................

Izbucni în râs.

- Din fericire, căsătoria nu a durat! Nevastă-mea m-a schimbat pentru un colonel... şi am divorţat la fel de repede cum m-am însurat!

Anthony îl studie cu mirare.

- Nu pari deloc traumatizat!

- Pentru nimic în lume. L-aş fi îmbrăţişat pe succesorul meu.

Râse din toată inima.

- Oricum, a doua căsătorie nu a durat mai mult de un an. Scumpa mea fostă soţie a divorţat din nou. De această dată am auzit

spunându-se că a prins în mreje un general.

- Te invidiez, spuse James. Căsătoria mea nu a fost nostimă şi nici divorţul care a urmat. Trebuie să plătesc o sumă mare fostei neveste care are tutela fiului nostru...

Oftă.

- Rupturile sunt uneori dramatice. Mai ales când există copii...

- Dar există căsătorii reuşite! exclamă Anthony cu vehemenţă. Cea a părinţilor mei, de exemplu... Dacă mă căsătoresc, vreau să fie pe viaţă!

James Callahan înghiţi la rândul lui o gură de whisky.

- Fiul meu va împlini patru ani. Aş vrea să trăiască într-o lume mai bună. Fără războaie, fără violenţe...

Anthony îşi plecă ochii. Şi el visa la un viitor roz. Dacă va avea copii, refuza să-i vadă confruntaţi cu experienţe de genul celor pe care le trăia el acum.

"Copii..." gândi el.

Nu mai asculta conversaţia. îşi imagina băieţii şi fetele pe care i le-ar da Maggie, dacă se însura.

îl cuprinse disperarea. Cum se putea gândi la viitor - un viitor vesel şi plin de promisiuni - când moartea te pândea în fiecare clipă?

***

Maggie se aşeză în faţa biroului ei şi începu să le scrie părinţilor, ca în fiecare săptămână.

"Dragă tată, dragă mamă,

Sper că scrisoarea mea va ajunge înainte de Crăciun. Aici, totul este relativ calm... dar de un calm care anunţă furtuna!

Anthony a fost trimis în Noua Guinee de mai multe săptămâni. După scrisorile lui, totul merge bine.

Mi-a scris şi Tad. Nici un fel de probleme nici în partea lui. Cel puţin pe moment!

Roase vârful stiloului înainte de a-şi continua misiva:

Cred că armata americană pregăteşte o ofensivă vastă. Măcar de s-ar termina acest război. De-abia aştept să vă revăd şi să regăsesc Statele Unite. Dar mi-e greu să-mi imaginez viaţa în timp de pace. Vom fi obişnuiţi numai cu război?"

***

Elizabeth Lawrence îşi sprijini fruntea de fereastra salonului.

O vrabie ciugulea firimiturile care-i fuseseră aruncate în zăpadă. în spatele ei, pomul de Crăciun scânteia cu mii de lumini care se reflectau în geam.

Oftă. La drept vorbind, împodobise acest brad fără cel mai mic entuziasm. Pur şi simplu pentru a-i face plăcere soţului ei care primise mobilizarea în Pacific. La începutul lui ianuarie, va pleca şi el...

Se va găsi singură în această casă mare. Fără soţ, fără copii...

"Va fi pentru mine ocazia să consacru de aici înainte mai mult timp pentru Crucea Roşie" îşi spuse ea.

De fapt, mergea acolo în fiecare zi, ca voluntară. Şi ea ţinea să participe la acest război interminabil în măsura posibilităţilor sale.

în ultima sa scrisoare, Maggie vorbea de o probabilă "ofensivă

americană" împotriva japonezilor. De aceea soţul ei trebuia să se ducă şi el acolo?

Din nou oftă. Vrabia luă o ultimă firimitură înainte de a zbura. Deja se lăsa noaptea...

Joseph şi Maria Gargano participară la mesa de la miezul nopţii la biserica Sfântul Ignatio, împreună cu Vita şi copiii acesteia.

Se întoarseră acasă pe jos, oprindu-se din când în când să vorbească şi cu vecinii.

Cerul întunecat era noros, dar nu era chiar frig. înainte de a se întoarce, cumpărară un ziar de la chioşcul din colţul străzii.

După ce aţâţă focul în cămin şi lumină pomul de Crăciun, Joseph Gargano puse un disc la fonograf. Din pâlnia acestuia se auzi vocea lui Bing Crosby. Cânta o colindă de Crăciun...

- A venit momentul să deschidem cadourile, hotărî Maria arătând pachetele care se îngrămădeau sub brad.

După ce îl ascultase pe Bing Crosby cântând de patru ori acelaşi cântec, Joseph declară că era deja prea târziu.

- Mă duc să mă culc!

Era pe cale să citească "Times" în pat când veni soţia lui.

- Care sunt ultimele ştiri despre război? întrebă ea agăţându-şi cu grijă rochia de lână neagră în dulap.

- Preşedintele l-a numit pe generalul Eisenhower în fruntea trupelor americane masate în Europa.

- Generalul Eisenhower?

- Priveşte: este fotografiat pe prima pagină a lui "Times".

Maria se aplecă deasupra umărului soţului său.

- Pare simpatic.

- Este un bun militar! o asigură Joseph.

El întoarse o pagină.

- Aviaţia noastră a bombardat Berlinul...

- Piloţii ar trebui să-şi lase toate bombele asupra lui Hitler!

Ea îşi încrucişă braţele.

- Se spune ceva despre Italia?

- Aşteaptă... Ah da! încearcă în continuare să preia Ortona. Au descoperit un cimitir german foarte aproape de acolo. Cu mai mult de o sută de noi morminte...

Maria scutură din cap.

- Bieţii băieţi!

- Nemţii sunt duşmani, Maria!

- {tiu. Asta nu mă împiedică să le plâng familiile! Ca toată lumea, au părinţi, logodnice, soţii şi copii...

Joseph îşi ridică sprâncenele.

- Cine a început războiul? Nu cumva ai uitat?

- Oamenii politici: Hitler, Mussolini... Bieţii soldaţi care sunt trimişi pe front nu împărtăşesc în mod obligatoriu ideile lor. Dar trebuie să se supună!

De câte ori nu discutaseră ei această chestiune... Joseph se arăta mai puţin tolerant şi înţelegător ca soţia lui. După el, doar bătrânii, femeile şi copiii naţiunilor duşmane meritau să le plângă de milă.

îi întinse braţele.

- Să nu ne mai gândim la război! Vino, Maria...

O lucire pe care ea i-o cunoştea bine sclipea în ochii lui.

- Joseph Gargano! exclamă ea, făcând pe şocata. Eşti aşa de nepotolit?

- Niciodată nu mă voi sătura de tine, Maria. Niciodată...

Capitolul 15

Ultimele note ale unei colinde de Crăciun se stinseră.

"Cine a avut ideea să cânte?" se întrebă Anthony.

Soldaţii se pregăteau de bătălie. în rândurile lor domnea o ambianţă puţin potrivită cu cântecele de blândeţe şi pace.

Era ziua de Crăciun. Zorile se ridicaseră deja. Oamenii se îndreptau spre o plajă situată la câţiva kilometri est de Cap Gloucester. Şi japonezii ştiau că ei se apropiau.

Radio Tokyo dăduse acelaşi mesaj pe toate lungimile de undă: "jungla urma să devină roşie. Roşie de sângele măcelarilor de la Guadalcanal".

Auzind asta, Anthony se mulţumi să ridice din umeri şi puşcaşii vroiau să se încaiere...

După un marş lung prin junglă, trebuia să se îmbarce. Din fericire, marea era calmă!

Oamenii nu sufereau prea tare de rău de mare.

"S-au săturat deja de malarie, dizenterie şi acele boli tropicale ciudate pe care medicii noştri nu ştiu cum să le îngrijească" gândi Anthony.

Se aplecă asupra hărţii, studiind-o cu atenţie.

"Poţi să te încrezi"? se nelinişti el.

Evita să-şi împărtăşească necazurile oamenilor săi. Dar îşi amintea de experienţa din Guadalcanal. Hărţile pe care le avuseseră atunci erau dintre cele mai fanteziste...

"Acestea vor fi mai bune?" se întrebă el cu neîncredere.

- Ce este acolo, după părerea dumneavoastră, căpitane? întrebă

un tânăr locotenent.

Arătă cu degetul în direcţia unei întinderi acoperite cu haşuri, situată în spatele plajei unde nu vor întârzia să debarce.

- Poate mlaştini?

- Vom vedea atunci...

- Da, vom afla destul de curând! oftă Anthony.

După indicaţiile date de cercetaşi, această zonă nu era practic apărată. Poate deoarece condiţiile geografice reprezentau cel mai bun baraj?

Evită să împărtăşească temerile locotenenţilor săi. La ce bun să-i îngrijoreze dinainte?

Zona haşurată se dovedi a fi o mlaştină pestilenţială. Primii oameni care se aventurară se înfundară până la brâu într-un noroi puturos.

Anthony lăsă să-i scape un şir de înjurături printre dinţii strânşi.

Pentru ca totul să fie complet, vehiculele cu şenile se împotmoliră, aruncătoarele de flăcări refuzau să funcţioneze din cauza umidităţii ca şi toate automatele Bazooka.

Puşcaşii puteau utiliza doar grenadele şi pistoalele automate. Le trebuiră ore întregi pentru a-şi asigura perimetrul. Dar cel puţin erau aprovizionaţi convenabil cu hrană, apă potabilă şi muniţii.

"Este un pic mai bine ca la Guadalcanal!" se gândi Anthony cu o amărăciune umbrită de ironie.

Ridică ochii spre cer. Acesta devenise cenuşiu, aproape negru. începea vântul. în curând, suflă cu o violenţă groaznică, îndoind trunchiurile flexibile ale cocotierilor.

încruntându-se, studie cerul. Neliniştea lui sporea. îşi amintea că văzuse un taifun în China, cu câţiva ani în urmă. începuse exact în acelaşi fel...

"Nu lua în tragic o pală de vânt, îşi spuse el. Eşti obosit şi îţi închipui imediat ce este mai rău... "

îşi mâncă raţia, apoi se lungi şi reuşi să adoarmă.

Nu pentru mult timp! De-abia se lăsase noaptea că vântul îşi dublă violenţa. Anthony aruncă o privire afară din tranşeea pe care oamenii o săpaseră mai devreme.

Rafalele se succedau cu o asemenea forţă încât trebuia să-şi ţină casca strâns cu ambele mâini ca să nu i-o zboare vântul. Furtuna făcea ravagii.

Apoi, asupra mlaştinii se abătură torente de apă.

Tornada dură toată noaptea. Când se făcu ziuă, oamenii erau uzi leoarcă. Tremurau şi clănţăneau din dinţi.

O singură consolare în acest infern - japonezii nu îndrăzneau să atace. Ei aşteptau pentru asta condiţii meteorologice mai propice.

James Callahan veni la Anthony dis-de-dimineaţă. Uniforma îi era ţeapănă din cauza noroiului şi părea să nu se fi ras de câteva zile.

- Nu e prea amuzant, nu? spuse el sobru.

Nu era omul discursurilor lungi. Aşezându-se lângă Anthony în fundul tranşeei ude, acceptă cana de cafea pe care i-o aduse un puşcaş.

- {i iată ploaia care începe iarăşi! oftă el.

Anthony clătină din cap.

- Jake ne-a spus bine că nu este nostim pe aici... Mărturisesc că nu mă aşteptam ca oamenii mei să stea în astfel de condiţii!

{i, ridicând din umeri:

- Dar nu avem ce face, nu-i aşa? Ordinele sunt ordine... Ce mai e nou?

- Pe moment, totul se desfăşoară suficient de bine. Cel de-al douăzeci şi treilea segment de infanterie a suferit un atac japonez.

Strânse buzele:

- Bonzai... Câţi oameni au pierit, dar americanii au rămas stăpânii câmpului de bătaie. Necazul este că tancurile sunt înţepenite în noroi.

- Şi Target Hill?

Era unul dintre obiectivele trupelor americane.

- Am pus mâna pe el.

- Rămâne să luăm aeroportul..

- Exact. Dar după Guadalcanal, ştii cum se procedează...

- Nu cred că va fi atât de simplu. Japonezii nu au încredere. La Guadalcanal, au comis o greşeală de a-şi fi abandonat terenul de aviaţie. M-ar mira să facă la fel şi aici!

în cursul dimineţii, Anthony şi oamenii lui încercuiră aeroportul. încet, începură să se apropie şi tancurile. Avioanele bombardau clădirile şi, fără dificultate, Anthony ajunse stăpânul locurilor.

Puşcaşii făcură câţiva prizonieri. Unul dintre ei fu descoperit de către Anthony într-o groapă. Se afla îngropat în grohotiş. Doar capul i se vedea. Incapabil să facă vreo mişcare, îşi rotea ochii îngroziţi în

toate sensurile.

El nu putea nici să fugă, nici să-şi facă harakiri, cum îi cerea onoarea...

Americanii îl scoaseră. Părea absolut terorizat şi când i se oferi mâncare şi ţigări, teama lui fu înlocuită de stupefacţie.

Deci, urma să trăiască? Nu se aştepta să fie cruţat, era evident.

Se aduse un interpret şi, fără a se lăsa rugat, prizonierul spuse tot ce ştia despre intenţiile generalului Matsuda.

- Nu este posibil! exclamă Anthony când interpretul îi dezvălui revelaţiile japonezului. Ne povesteşte orice ca să ne inducă în eroare!

- Spune adevărul, spuse interpretul.

- De ce toate aceste informaţii? Fără ca măcar să fie ameninţat, fără...

- Nu i s-a spus niciodată cum să se comporte dacă este capturat.

- Dar...

- Când pierd o bătălie, dacă japonezii nu reuşesc să fugă, sunt obligaţi să se sinucidă pentru a nu cădea în mâinile duşmanului. Nimeni nu i-a spus acestui om: "Dacă eşti făcut prizonier, nu dezvălui nimic!"

Ridică din umeri.

- Simplul bun-simţ i-ar fi putut comanda să tacă. Dar el nu credea că posedă informaţii interesante.

- Ce greşeală!

- Da, ce greşeală....

Maggie află ştirile ieşind din sala de operaţii unde fusese operat

un soldat rănit în piept.

- Puşcaşii marini au luat aeroportul! îi spuse Lucy Jacobs.

- Oh... făcu ea.

Nu îndrăzni să ceară alte precizări.

- Ne-a parvenit deja lista victimelor, adăugă tânăra asistentă. Dar numele căpitanului Gargano nu figurează...

Maggie clătină din cap. I se strânse gâtul şi nu mai era în stare să scoată nici un cuvânt.

- Este o listă lungă, spuse Lucy cu tristeţe.

Un pic mai târziu, Maggie se duse s-o consulte ea însăşi. Numele lui Anthony nu figura printre victimele ultimei bătălii, într-adevăr... nici cel al lui Dominick.

Cei doi fraţi avuseseră noroc încă o dată.

"Dar data viitoare?" se întrebă ea cu groază.

Traversă unul din saloanele spitalului. Toate paturile erau ocupate... în fiecare zi, vapoarele aduceau noi răniţi. Majoritatea erau într-o stare de sănătate deplorabilă. Bolile tropicale îi slăbeau îngrozitor. Suportau greu căldura şi pierduseră toţi din greutate.

Războiul făcea ravagii printre oameni. Dintre cei care erau întinşi în aceste paturi albe, câţi vor rămâne orbi? Câţi şi-au pierdut un braţ sau un picior? Câţi vor trebui de aici încolo să facă faţă unei vieţi de infirm?

"Urăsc războiul" gândi Maggie.

Asistentele decoraseră pereţii saloanelor. Ce derizorii păreau aceste ghirlande roşii şi aurii care erau agăţate deasupra paturilor

unde sufereau victimele acestei nebunii ucigaşe care aţâţa naţiunile unele contra altora!

în ziua de Crăciun, asistentele cântaseră colinde în fiecare salon. Maggie ar fi vrut să le spună să tacă. Dacă şi-ar fi ascultat simţămintele, şi-ar fi astupat urechile.

Nu era în stare să-şi unească vocea cu a lor. Se gândea la părinţii ei care se aflau atât de departe. La fratele său, poate atât de aproape acum, dar pe care nu avusese ocazia să-l vadă.

Se temea mereu să nu fie adus la spital, grav rănit, poate muribund... şi la fel şi Dominick. Şi poate Anthony...

Anthony... Cât de mult suferea să fie despărţită astfel de el.

O oglindă îi reflecta imaginea. Aceea a unei femei cu faţă neliniştită, cu ochi mari, îngrijoraţi.

"Numai să nu clachez!" gândi ea.

Era ideea ei fixă. Nervii îi erau încordaţi la maximum şi se simţea sfârşită.

Anthony termină scrisoarea pe care o scria părinţilor unui puşcaş marin mort pe câmpul de luptă.

îşi reciti misiva oftând, apoi semnă şi o dădu unui caporal care se însărcină s-o expedieze.

De fiecare dată, îl mâhnea să trebuiască să redacteze astfel de scrisori... Considera asta ca datoria lui cea mai penibilă. Totuşi, cu rare excepţii, el scria întotdeauna acelaşi lucru.

Puşcaşul îşi servise patria cu devotament. Camarazii îl apreciau şi a murit fără să sufere. Niciodată nu descria teribilele agonii pe care

unii le trăiseră. La ce bun? Scrisoarea lui aducea deja destulă durere.

Cu capul plecat şi faţa îngrijorată, făcu apoi un tur printre tranşee. {tia că îl poate găsi pe fratele lui de cealaltă parte a bazei.

Nu întârzie să-l descopere. Dominick părea să profite de viaţă, în ciuda condiţiilor dure pentru majoritatea camarazilor săi.

El agăţase un hamac între doi cocotieri şi se legăna, cu o cutie de bere în mână, contemplând cerul pentru o dată fără nori.

Anthony nu se putu împiedica să nu râdă.

- Un puşcaş marin pe front! exclamă el.

Dominick întredeschise un ochi.

- Eşti cumva invidios?

Zâmbi.

- Merge, Anthony?

- Da. Ai cumva o bere din întâmplare?

- Bineînţeles.

Dominick pescui o a doua cutie de bere japoneză dintr-o băltoacă.

- O bere pentru căpitan! strigă el în gura mare. Una!

Anthony o deschise şi bău o înghiţitură.

- Nu este rea... recunoscu el.

- Nimic a face cu berea noastră americană bună.

Un câine veni să miroasă cizmele lui Anthony. Era un animal slab cu o privire rugătoare. îl mângâie. Câinele se îndepărtă apoi la repezeală.

- în Germania, se pare că se găseşte o bere foarte bună, zise Dominick.

- Poate că Simon o va gusta...

- Bietul Simon! El care spera să rămână liniştit în spatele frontului. Nu se aştepta să fie expediat în Europa! Luptele fac ravagii acolo...

- Ar fi trebuit să vină aici: este aşa de multă linişte! îl ironiză Anthony.

Câinele se întorsese. Dominick deschise o conservă de carne de vită şi i-o dădu. El nu se lăsă rugat şi devoră conţinutul din câteva hăpăituri.

- Cât timp o să rămânem în această mlaştină împuţită? întrebă Dominick. Ai vreo idee?

- Nici cea mai mică.

- Mă întreb de ce nu atacăm Rabaul.

Zeci de mii de japonezi se refugiaseră în acel port al arhipelagului Bismark. Făcuseră o adevărată fortăreaţă şi Anthony însuşi se întrebase adesea de ce americanii nu atacau.

- M-am uitat pe hartă ieri, declară el. {i mi-am dat seama că Rabaul este total încercuit. La ce bun să luăm oraşul dacă este deja neutralizat?

Dominick îi aruncă o privire surprinsă.

- Trebuie să punem mâna pe el, hai...

- Nu cu forţa. Mărturisesc că nu sunt un fan al lui MacArthur, dar recunosc că strategia sa este excelentă în acest caz!

Dominick îşi azvârli cutia de bere în apa stătută a băltoacei apropiate.

- Bieţii japonezi! Sunt acolo pe cale de a aştepta asaltul final... {i

moartea, oricum, fie prin armele americane, fie prin harakiri... Trebuie să se întrebe de ce nu sosim!

- După părerea mea, MacArthur nu va ordona niciodată atacul lui Rabaul. Ca să evite un măcel! Japonezii prinşi în capcană la Rabaul nu pot face nimic...

Dominick clătină din cap.

- Nu-i rău ca raţionament...

Anthony îşi consultă ceasul. Trebuia să-l întâlnească pe James Callahan peste o jumătate de oră.

- în realitate, nu cred că ne vom eterniza aici, spuse el fratelui său. Nu vom întârzia să revedem Noua Guinee.

Dominick îşi ridică ochii spre cer.

- Noua Guinee! Ce vis! strigă el cu o voce plină de sarcasm.

Anthony izbucni în râs şi, răsucindu-se pe călcâie, se îndreptă spre corturile statului major.

Nici el nu ţinea deloc să se întoarcă în Noua Guinee. Tot ce dorea era să fie trimis în Australia. La Brisbane, mai precis...

Maggie îşi făcea valiza. îşi ceruse transferul la Port Moresby, în Noua Guinee şi tocmai îl obţinuse până la urmă.

Nu uită să-şi ia în bagaje mai multe pachete de scrisori legate cu panglici. Cele ale părinţilor, cele ale fratelui său Tad, şi mai ales cele ale lui Anthony...

Ultima scrisoare pe care o primise de la tatăl ei fusese expediată de la Pearl Harbor. Din motive de securitate, nu-i dădea nici un detaliu privind misiunea sa. îl bănuia că acţionează ca agent de legătură între generalul MacArthur şi amiralul Nimitz.

Cât despre Tad, nu părea la fel de vesel ca de obicei... El care îi trimitea surorii sale scrisori pline de detalii amuzante, părea foarte sumbru acum!

Unul dintre tinerii piloţi care fusese adus pe o targă la spitalul din Brisbane îl cunoştea pe Tad. Vorbise despre camaradul lui cu antuziasm.

- Un as! răspunse el. Un veritabil as al aviaţiei. Japonezii au pus preţ pe capul lui, dar nu-l vor prinde niciodată!

Maggie era foarte mândră să audă atâtea laude despre fratele ei. Dar şi foarte neliniştită... Cât se mai înşela dacă se credea invulnerabil! Nimeni nu era - asta învăţase după o lungă experienţă.

în Noua Guinee va avea probabil ocazia să-l vadă. {i pe Anthony de asemenea...

Lucy, Jane şi Carrie, cele trei asistente medicale care ţinuseră s-o urmeze erau la bordul aceluiaşi vapor.

- Ni s-a vorbit atât de rău despre Noua Guinee! exclamă Carrie. Dar este un paradis...

Tocmai debarcau. După port se întindeau kilometri de plaje de nisip mărginite de cocotieri.

Port Moresby, un mic orăşel cu străzile aliniate, părea foarte curat şi primitor. {i spitalul militar era ţinut impecabil.

Fusese construit recent pe piloni, într-un teren cam mlăştinos. Câteodată se zărea lumina printre şipcile planşeului... Dar nu era decât un amănunt! Asistentele, care cunoscuseră condiţii şi mai rele, nu se formalizau pentru atât de puţin. La drept vorbind, se aşteptaseră să găsească spitalul într-o stare lamentabilă.

Confortul relativ al locuinţei lor le încântă. Dispuneau de paturi pliante din pânză şi noptiere meşterite din cutii de muniţii, la fel ca dulapurile.

Sigur, nu era un palat! Dar nu le lipseau plasele de ţânţari şi un covor ţesut manual decora podeaua spălată bine cu apă.

Maggie zâmbi.

- Am impresia că au depus mult efort pentru a ne primi.

- Ca şi cum nu am merita! exclamă Jane râzând.

Nu întârziară să se pună la treabă. Era relativ puţin de făcut. Dacă generalul MacArthur luase decizia de a ataca Rabaul, vor fi repede copleşite de muncă! Din fericire, nu era cazul - cel puţin pe moment.

Maggie îşi găsi timp în zilele următoare să meargă la plajă. Vroia să se bronzeze puţin... La fel ca Lucy, Jane şi Carrie, avea tenul galben din cauza comprimatelor de Atrabine pe care le lua zilnic ca preventiv împotriva malariei.

Uniforma asistentelor fusese special concepută pentru a le feri de ţânţari. Ele purtau la Port Moresby o bluză cu mâneci lungi, cu guler închis, pantaloni şi cizme înalte. Ţânţarii rezistau la tot! Chiar la DDT, acel nou produs miraculos...

Salariaţii spitalului plantaseră o mică grădină de legume lângă spital. Lui Maggie îi făcea plăcere să smulgă buruienile care creşteau printre rândurile de fasole, salată sau castraveţi. Era încântată să mănânce în fine legume proaspete. Fără această grădină, nu ai fi găsit la Port Moresby decât cutii de conserve sau pachete de hrană dehidratată.

Maggie traversă holul spitalului cu un pas vioi. îşi alungă un

zâmbet amuzat văzând un grup de asistente în jurul unui pilot de război în uniformă.

Acel băiat înalt şi blond avea mult succes. De obicei, bărbaţii le înconjurau pe fete. Ei se aflau în mare număr aici, în timp ce erau atât de puţine femei... Trebuie că pilotul era deosebit de seducător ca asistentele să se intereseze atâta de el!

Brusc, Maggie înţepeni.

Tad...

Visa! Acel Don Juan nu putea fi fratele ei... Cu patru ani în urmă, Tad era încă un adolescent timid şi prea slab... S-ar putea să fi devenit acest gigant musculos cu alură virilă? Părea imposibil.

- Tad? murmură ea.

El se întoarse. Nici el nu o recunoscu imediat. îi trebuiră câteva secunde înainte de a se precipita către ea.

- Maggie!

O luă în braţe şi o ridică fără efort, strângând-o cu o astfel de forţă încât ea scoase un mic ţipăt.

- Oh! Tad! exclamă ea.

O puse pe pământ.

- Dar ai crescut! se miră ea.

- {i tu... ripostă el râzând.

Prima clipă de emoţie trecută, ea îl bombardă cu întrebări.

- De unde vii? O să rămâi mai mult? Putem cina diseară?

îşi duse mâna la inimă.

- Oh, am atâtea lucruri să-ţi spun! {i tu la fel, precis... Trebuie să-mi povesteşti tot ce ai făcut!

- încet, încet...

El zâmbi.

- Primo, vin de la Cap Gloucester...

Prin ochi îi trecu o licărire.

- Dar înainte de toate, ar trebui să mă prezinţi acestor asistente drăguţe...

Micul grup care-l înconjura pe Tad cu câteva minute în urmă se dăduse înapoi discret. Maggie bănuia fără prea mare greutate ce gândeau prietenele ei... Erau geloase, pur şi simplu! Geloase fiindcă asistenta lor şefă atrăgea atenţia militarilor cei mai seducători. Mai întâi Anthony, acum Tad...

- Lucy, Jane, Carrie.... şi celelalte! Veniţi! Trebuie să faceţi cunoştinţă cu fratele meu!

- Fratele tău!

- Oh! Ce surpriză!

Se duseră să cineze toţi împreună în sala de mese rezervată personalului. Meniul nu era foarte elaborat: cartofi deshidrataţi, cotlete de porc şi piersici în sirop. Totul stropit cu limonadă preparată din praf...

Maggie nu înceta să-şi privească fratele. De-abia îl recunoştea! Ce mult se schimbase de câţiva ani!

După masă, Tad îşi ţinea sora de umeri. Adesea, ea ridica ochii spre el zâmbind.

Nu văzu în umbră, doar la câţiva paşi de acolo, un bărbat de talie înaltă cu păr brunet şi ochi întunecaţi... Un bărbat care strângea din pumni cu o violenţă neobişnuită.

Capitolul 16

Dintr-o privire, Tad îşi dădu seama de situaţie. Lăsând-o pe Maggie, se îndreptă spre Anthony cu un pas alert, cu mâna întinsă.

- Eşti Anthony?

Fără a-i lăsa acestuia timp să răspundă, adăugă:

- Sunt atât de fericit să te cunosc! Sora mea tocmai îmi vorbea despre dumneata.

Sora lui.

Anthony se încruntă. Nu ştia ce să mai creadă...

- Tad Lawrence, se prezentă tânărul pilot.

Anthony era acum roşu ca focul. încet îşi descleştă pumnii. Se simţea caraghios... Fusese aproape să comită o crimă. Şi asta, Tad o ştia...

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile în cele din urmă, măsurându-se din priviri.

Asemănarea dintre Maggie şi fratele ei nu te frapa imediat. Totuşi, aveau aceiaşi ochi, aceeaşi vivacitate a mişcării, acelaşi zâmbet...

Anthony lăsă să-i scape un oftat de uşurare. Deci, acest tânăr pilot nu era un Don Juan căruia Maggie nu ştiuse să-i reziste, cum crezuse el mai întâi.

în sinea lui, Tad trăsese deja câteva concluzii în privinţa bărbatului care părea să ocupe atâta loc în inima surorii sale.

"Un dur, acest Gargano!" gândi el.

îşi înăbuşi un zâmbet. Nu prea şi-o închipuia pe Maggie

îndrăgostindu-se de un nevolnic...

Prima clipă de surprindere trecută, Maggie se aruncă în braţele lui Anthony. El o înlănţui şi închise ochii.

Atât de des, în infernul verde, visase la momentul regăsirii. Ultimele zile fuseseră în mod deosebit dure. Americanii îi vânaseră pe japonezi până în pânzele albe. Acel faimos harakiri...

- Maggie, dacă ai şti ce dor mi-a fost de tine! murmură el.

Inhală parfumul ei atât de cunoscut. Săpun şi violete...

- Oh, Maggie...

- {i mie mi-a fost dor de tine, mărturisi ea. Teribil!

Ea se dădu un pas înapoi pentru a-l examina mai bine. Trebuie că alergase s-o caute, abia debarcat... Uniforma lui boţită era pătată de noroi şi praf.

Avea o barbă de trei zile şi ce înfundaţi îi părea ochii pe faţa trasă!

O scutură un suspin.

- Anthony! Te-ai întors! Eşti viu!

îl uitaseră pe Tad, care tuşi discret pentru a le aminti prezenţa lui.

- Trebuie să plec, Maggie, spuse el surorii sale. Pe curând!

Şi, strângând din nou mâna lui Anthony:

- Pe curând, căpitane!

După plecarea lui, Anthony o luă din nou în braţe pe Maggie.

- Deci, ţi-ai regăsit fratele! Trebuie să fii foarte fericită...

Ea zâmbi cu înduioşare.

- Ce a mai crescut în patru ani!

Anthony începu să râdă.

- îţi baţi joc de mine? întrebă ea, deja în defensivă.

- Nici gând, scumpa mea! Te înţeleg aşa de bine... Ştii că am avut exact aceeaşi reacţie când l-am revăzut pe Dominick?

O strânse gata s-o sufoce.

- De ce pari neliniştită? Totul este bine... Ne-am reunit în fine, şi...

- îmi fac griji pentru Tad. Trăieşte atât de periculos...

- Pentru că este pilot?

- Un pilot excepţional. Japonezii au pus preţ pe capul lui...

- Fratele tău ţi-a spus asta?

- Nu. El nu se laudă că ar fi un as al aviaţiei! {i nu vrea să mă îngrijoreze spunându-mi că vânătorii japonezi sunt pe urmele lui de fiecare dată când iese. Un pilot din escadronul lui m-a pus la curent.

Anthony ar fi vrut s-o liniştească pretinzând că acesta din urmă exagerase pericolele întâmpinate de Tad. Dar ştia bine că nu era cazul...

- Ascultă, până în prezent, Tad a reuşit să scape de japonezi. Asta dovedeşte că este foarte puternic! O să vezi, norocul îl va urma până la capăt!

Maggie îşi şterse ochii. îi părea rău pentru aceste lacrimi neaşteptate. {i asta, tocmai în clipa când îl regăsea pe Anthony!

Atât de des îşi imaginase acest moment! Ori, totul se petrecea diferit...

Mai întâi, nu era machiată. Părul ei avea nevoie de o bună spălare şi ar fi trebuit să-şi schimbe uniforma deja de mai multe ore!

în fine, în loc să vorbească despre dragoste, iată că se văicărea de

soarta lui Tad.

Muşcându-şi buzele, ea aruncă o privire în direcţia clădirii rezervată asistentelor medicale.

- Aş vrea să te pot invita la mine acasă. Din păcate...

O santinelă făcea de gardă în faţa spitalului. Anthony râse, uşor ironic.

- {tii cum numesc soldaţii asistentele din Port Moresby?

- Habar n-am...

- Călugăriţele...

Maggie pufni în râs.

- Foarte bine zis! exclamă ea. Regulamentele sunt draconice aici...

Anthony oftă.

- Cu atât mai rău! Se pare că abstinenţa este salutară...

- Abstinenta este salutară! repetă Maggie cu indignare. Grozav! Aş vrea să ştiu cine a spus o astfel de prostie!

El o contemplă cu ardoare. Buzele ei pline erau roz de la natură şi ochii ei mari de culoarea levănţichii sclipeau pe faţa ei încântătoare.

- Oh, Maggie... oftă el. Probabil un sfânt a pretins asta! Dar eu nu sunt un sfânt!

O trase sub un cocotier şi o sărută cu pasiune. Cu ochii închişi, ea îi înapoie sărutul la fel de fierbinte.

Când se îndepărtară în cele din urmă unul de celălalt, tremurau de dorinţă.

- Maggie, când ne vom putea vedea? Ai multe de făcut aici?

Ea scutură din cap.

- Pe moment, sunt departe de a fi copleşită de treabă. Dar tu?

- Nu este prevăzut nimic special. în afară de un antrenament, revizia armelor... Bref, rutina! Voi fi cu siguranţă liber o bună parte a zilei.

Oftă.

- Vom putea fi împreună. Asta este principalul! Cu vârful indexului, îi urmări buzele senzuale.

- {i dacă este imposibil să ne refugiem într-un colţişor unde să fim singuri... cu atât mai rău! Vom aştepta vremuri mai bune...

Strânse din dinţi.

- Va fi foarte greu!

De la plecarea soţului ei pe front, Elizabeth Lawrence ducea o existenţă foarte obişnuită.

în fiecare dimineaţă, se ducea la Crucea Roşie. Mânca apoi cu un grup de soţii de ofiţeri. Apoi mergea să susţină moralul tinerilor soldaţi, care peste puţin timp urmau să fie trimişi în Europa, unde generalul Eisenhover avea intenţia să ducă o vastă ofensivă.

Când ajunse acasă în acea seară, găsi o scrisoare de la soţul ei. Acesta din urmă îi scria cu regularitate, dar doar câteva rânduri. Scrisorile nu erau expediate din acelaşi loc şi nu dădea detalii despre viaţa pe care o ducea.

Elizabeth se instală în biroul ei şi începu să redacteze o misivă lungă destinată lui Wilson. Apoi le scrise lui Tad şi lui Maggie.

După o cină uşoară, se aşeză în pat. Dar somnul refuza să vină... Se cufundă în lectura unui roman. La miezul nopţii, citea.

Joseph Gargano se trezi tresărind. Dădu la o parte cuverturile şi

se aşeză pe pat, trecându-şi mâna peste frunte.

"Am avut un coşmar," gândi el.

încercă să se uite prin întuneric. în zadar...

"Ce a fost cu visul acesta urât?" se întrebă el.

Dar nu reuşea să-şi amintească.

Cu maximum de precauţie, pentru a nu-şi trezi soţia, coborî din pat. Şi, în vârful picioarelor, se îndreptă spre bucătărie.

Noaptea era călduţă. O briză uşoară ridica perdelele ferestrelor întredeschise.

Joseph îşi puse un pahar cu lapte şi se aşeză. Mânat de un impuls brusc, întoarse butonul aparatului de radio. Reuşi să găsească un post care difuza muzică lentă, pe care-l puse în surdină pentru a nu deranja pe nimeni.

Era pe punctul de a-şi umple din nou paharul când muzica se întrerupse brusc pentru un buletin de ştiri.

- în această clipă ne-a parvenit un comunicat, făcu spicherul cu o voce surescitată. Aliaţii, sub comanda generalului Eisenhower încep debarcarea pe coastele franceze.

Joseph se aşeză cu greutate. Ridică ochii spre pendula din perete. Era ora trei şi jumătate dimineaţa. Dar în Franţa era deja ziuă...

închise ochii. în depărtare, începu să sune un clopot. îi răspunse un altul. Apoi un al treilea...

Un zâmbet destinse buzele lui Joseph. Sus, nevastă-sa, trezită de vacarm, se plimba încoace şi încolo.

- Mă duc să mă îmbrac, hotărî Joseph. O să ies. Nu este

momentul să rămâi închis în casă într-o noapte ca aceasta!

- Dumnezeule atotputernic, spuse pastorul, apără-ne fii şi fraţii. Apără-i pe cei care se luptă pe tărâmuri îndepărtate. Dă-le suficientă forţă pentru a rezista duşmanului...

Maggie îşi plecă faţa. Mica biserică, ce fusese construită foarte aproape de spital, nu era suficient de încăpătoare, în acea dimineaţă, pentru a-i primi pe toţi fidelii.

Aliaţii tocmai debarcaseră în Franţa... Vestea ajunsese în Noua Guinee în cursul după-amiezii, când Maggie şi Anthony se lăsau bronzaţi de un soare tropical pe o plajă de nisip negru.

Beat de bucurie, un puşcaş marin traversase plaja în fugă, strigând vestea în gura mare să se audă peste tot.

încremeniţi, Maggie şi Anthony se uitară unul la celălalt.

- Va fi sfârşitul războiului? întrebase tânăra pe un ton ezitant.

Nu-i venea să creadă.

Mai târziu, mână în mână, vorbiră despre viitor.

- Mă voi întoarce la New York, decise Anthony.

O privi pe Maggie cu coada ochiului.

- Cunoşti cartierul meu?

- Brooklyn? Nu. Dar am auzit adesea vorbindu-se despre el.

- Este un loc formidabil.

Ea îi zâmbi cu timiditate.

- Sunt... sunt sigură.

în gât i se puse un nod. Deci, Anthony voia s-o facă să-i cunoască şi cartierul lui. Poate chiar şi casa lui? Poate şi pe părinţii săi?

Până în prezent, aceeaşi pudoare îi împiedicase să facă proiecte

de viitor. Dar nu venise clipa, acum când zvonurile despre pace se făceau în fine auzite?

- Nu ştiu dacă mi-ar plăcea să-mi petrec toată viaţa într-un oraş mare, continuă Anthony.

Pe frunte îi apăru o cută.

- Cred că aş prefera să locuiesc la periferie.

închise ochii.

- îmi imaginez o frumoasă casă modernă în mijlocul unei grădini.

îşi limpezi vocea.

- Co... ăă... copiii sunt mai fericiţi dacă au o grădină.

- Adevărat! îl asigură Maggie cu căldură.

Privirea îi fugi.

- Visul tău trebuie să fie cel al tuturor care au participat la acest război interminabil, murmură ea. O grădină, o casă, copii... Pacea! Bucurii foarte simple...

- Da, bucurii foarte simple, spuse el ca un ecou.

Se lăsă o tăcere îndelungă.

- Maggie... ăă... începu Anthony.

- Da?

- După război o să lucrezi în continuare ca asistentă medicală?

Ea se gândi o clipă.

- Dacă o să am copii, mă voi opri să mai lucrez, bineînţeles. Dar îmi place munca mea. Odată ce copiii mei vor fi crescut, am intenţia să reiau drumul spitalului!

Vorbise cu francheţea ei obişnuită. Anthony clătină din cap zâmbind.

- {i tu? îl întrebă ea. Care îţi sunt proiectele?

- Mi se oferă mai multe posibilităţi, răspunse el. Dar am totuşi o preferinţă netă...

- Spune-o...

- Am fost întotdeauna pasionat de radio.

- Ah... făcu ea, foarte dezamăgită.

Se aştepta ca el să facă planuri de viitor pentru amândoi. Şi el vorbea despre obiectivele lui profesionale!

- Viitorul, continuă el fără a-i remarca decepţia, este televiziunea!

- Televiziunea? repetă ea.

Şi, clătinând din cap:

- Ah, da! Am auzit vorbindu-se vag... Crezi că această invenţie are un oarecare viitor?

- Sunt convins! strigă el cu entuziasm. Şi sper să fiu printre primii care comercializează această idee. O să vezi, Maggie, voi face avere!

Ea zâmbi.

- Mult noroc...

Pasionat de subiectul lui, Anthony continuă cu înflăcărare:

- Am deja ceva capital. Sunt sigur că tatăl meu ar vrea să participe financiar la această întreprindere. Şi am reuşit să-l conving pe James.

- James?

-James Callahan, fireşte! Odată înapoi în America, ne vom asocia pentru a pune pe picioare o afacere!

Maggie îşi înălţă sprâncenele.

- Ai organizat deja totul?

- Viitorul este al întreprinzătorilor!

- Nu te ştiam atât de ambiţios...

- Sunt, scumpa mea.

O înlănţui.

- Mai ales pentru tine, draga mea...

Nu spuse mai mult. Dar deja Maggie era liniştită. Anthony nu concepea viitorul fără ea. Era tot ce vroia să ştie!

Un pic mai târziu în cursul zilei, Maggie şi Anthony îl întâlniră pe James, care-i invitase la o cafea.

- Vin de la cartierul general, îi înştiinţă el.

- Ce mai e nou? se interesă imediat Anthony.

- Ne-au parvenit câteva veşti. Trupele noastre au debarcat în masă pe pământul francez. Nemţii nu vor putea rezista!

- {i noi ce o să facem aici? întrebă Anthony. Să invadăm Japonia? Trebuie să se termine pe toate fronturile!

- Japonezii nu se vor preda niciodată, oftă James. Mă întreb cum se vor întoarce lucrurile...

îşi examină vârful unghiilor cu un aer îngrijorat.

- De-abia aştept să mă întorc în Statele Unite...

- Ca să punem pe picioare viitoarea noastră afacere de televiziune? întrebă Anthony.

- Da, bineînţeles. {i mai ales pentru a obţine tutela fiului meu. O dată ce voi fi acolo, nu-mi va fi deloc greu să-mi valorific drepturile.

Maggie îşi dădu părul pe spate cu un gest al mâinii care-i era

familiar.

- Noi nu o să rămânem probabil mult timp în Noua Guinee, spuse ea.

James ridică ochii spre cer.

- Tocmai mi-am obţinut repartizarea...

- Da? făcu Anthony.

- De acum înainte, sunt plasat direct sub ordinele generalului MacArthur!

Anthony izbucni în râs.

- Tu care îl adori pe general! Amuzant...

- Foarte nostim, da, spuse James pe un ton sec.

Şi întorcându-se către Maggie, adăugă:

- Cât despre voi, este probabil că o să vă întoarceţi curând în Filipine. Acolo vor fi mutate curând majoritatea infirmierelor.

Ea se strădui să zâmbească.

- Ştiu că nu sunt aici decât cu titlu temporar...

- Vom avea ocazia să ne vedem în Filipine, mai spuse James. Nu voi întârzia să merg şi eu acolo.

- în acest caz, interveni Anthony, pot să-ţi cer să veghezi asupra lui Maggie? Cel puţin, dacă este transferată acolo?

- Nu am nevoie să se vegheze asupra mea! protestă ea cu tărie.

- Am o idee mai bună, declară James, care părea să se distreze mult. Gargano, te tentează Filipinele?

- Dacă Maggie merge şi ea... începu el.

Sări în picioare.

- Oh, nu! Nu-mi spune că...

James Callahan izbucni în râs.

- Am nevoie de un adjunct. De un om în care pot avea toată încrederea. Tu, Gargano!

Anthony îşi puse mâinile în şolduri şi, cu indignare:

- Eu? Cu tine... şi MacArthur? Niciodată! Nu, James, nu-mi poţi face asta.

- S-a făcut deja.

Martie 1945 - August 1945 întoarcerea

Capitolul 17

în picioare pe puntea navei-spital, Maggie contempla golful Manilei.

Puţin mai târziu, vaporul mersese de-a lungul lui Corregidor. Sau mai exact ce mai rămăsese...

Bombardamentele modificaseră complet aspectul "Stâncii". Dar pavilionul american flutura în continuare pe punctul cel mai înalt al insulei si căpitanul navei ordonase un fluier de sirenă lung când treceau pe lângă.

Maggie se întoarse atunci ca să-şi ascundă lacrimile.

Corregidor... Petrecuse atâta timp în tunelurile "Stâncii"! Lăsase atâtea amintiri în acest loc acum răscolit de obuze...

Pe furiş, îşi şterse ochii. Recunoştea cheiul unde - cu mult timp în urmă, aşa i se părea - se îmbarcase împreună cu Sheila la bordul lui "Don Esteban".

Prietena ei vroia neapărat să expedieze poştă pentru Charlie, logodnicul ei. Din cauza asta, amândouă fuseseră cât pe ce să piardă

vaporul.

în momentul în care sărea la bord, un bărbat o prinsese de talie pentru a o ajuta să-şi menţină echilibrul. Un bărbat cu păr de abanos şi ochi negri ca smoala.

Anthony...

Ce tânără era atunci!

"O adolescentă!" gândi ea cu dispreţ. "Aproape o puştoaică".

Anii trecuseră. încercările teribile prin care trecuse îi dăduseră o maturitate excepţională.

Puţin mai devreme, studiase liste interminabile de nume: acele ale prizonierilor americani recent eliberaţi.

Din păcate, numele Sheilei nu figura. Dar Maggie refuza să-şi piardă speranţa. Spera din toată inima ca prietena ei să fie încă în viaţă.

Vaporul sosi la chei. Maggie le adună pe asistente.

- O să debarcăm, le spuse ea. Luaţi-vă fiecare bagajul de mână. Restul va urma...

Le aştepta un camion. Veni să ia loc şi un grup de medici. Maggie schimbă câteva cuvinte cu ei şi se miră să vadă atâţia specialişti. Obstetricieni, pediatri...

Se părea că autorităţile militare aveau şi alte planuri în afară de îngrijirea răniţilor.

Camionul hurducăia pe străzile în stare proastă, ridicând un nor de praf. Când se apropiară de periferiile Manilei, în interior se făcu tăcere.

Oraşul fusese distrus în întregime. Nu rămăsese în picioare nici o

piatră. Japonezii răseseră totul.

Maggie, singura din tot camionul care cunoscuse Manila înainte de război, nu ar fi fost deloc în stare să spună unde se afla. De acum înainte era imposibil să te orientezi în acest oraş care nu mai era decât un câmp de ruine.

{i totuşi, trăiau în continuare oameni aici! Din când în când se zărea câte o umbră fugitivă - cea a unui bărbat, a unei femei sau a unui copil. Filipinezii din Manila cruţaţi de japonezi.

Câte unii, împingând un cărucior sau o roabă pe care se îngrămădeau mizerabilele lor bunuri, se îndreptau spre lagărele de refugiaţi.

Dintr-o dată, Maggie recunoscu o clădire rămasă intactă ca prin minune. {coala Saint-Thomas...

Camionul pătrunse în curte şi se opri. Toată lumea coborî. Maggie clipi din ochi, soarele fiind foarte intens.

Schijele de obuze şi gloanţele săpaseră în pereţi o multitudine de găuri de toate mărimile. Dar clădirea ţinuse! {i va ţine probabil încă mult timp, în ciuda crăpăturilor adânci care apăreau ici şi colo.

Maggie înghiţi în sec văzând mai multe rânduri de cruci albe.

Se înfioră.

"Ce tăcere!" gândi ea cu inima strânsă.

Nici o pasăre nu cânta. Nici o frunză nu mişca. Şi nimeni nu îndrăznea să ridice vocea...

Se deschise o uşă şi apăru o femeie urmată de alte câteva. Toate erau incredibil de slabe. Prima, cu părul ei gri şi faţa cadavreică, i se

părea vag familiară lui Maggie. Cu efort, aceasta din urmă se obligă să pronunţe fraza de rutină:

- Căpitane Lawrence. Sunt însărcinată să vă numesc în acest port, comandant...

Făcu o pauză înainte de a adăuga cu o voce piţigăiată:

- Comandant Kay Broderick!

Un zâmbet însufleţi expresia femeii cu părul sur.

- Maggie Lawrence! exclamă ea.

Maggie se întoarse spre asistente.

- Instalaţi-vă fără a pierde timpul. Până la noi ordine, sunteţi de serviciu douăsprezece ore.

Nimeni nu protestă. Cu ochii măriţi, tinerele fete care tocmai debarcaseră, priveau pe aceste femei care suportaseră aproape trei ani de captivitate primind raţii de înfometare, ameninţate fără încetare de umbra morţii.

în ciuda a toate, ele supravieţuiseră. în ciuda a toate, îşi păstraseră mândria.

Kay Broderick o conduse pe Maggie într-un birou sărăcăcios mobilat.

- Ce s-a întâmplat cu Jane Davies? întrebă imediat tânăra.

- A fost răpusă de malarie. A trecut un an de atunci... Maggie îşi coborî faţa, înţelegând că de acum înainte
trebuia să le numere pe degete pe supravieţuitoarele de la Manila şi Corregidor.

- Şi Sheila? întrebă ea cu jumătate de voce. Sheila Kilpatrick?

- Este aici. Nu ai recunoscut-o?

- Nu...

- Mă duc să o caut, hotărî Kay Broderick.

Dispăru şi reveni peste câteva minute însoţită de Sheila. O Sheila de nerecunoscut... Dacă slăbise mult la Corregidor, acum nu mai era decât umbra ei. Şi totuşi, ochii îi rămâneau strălucitori şi plini de viaţă.

Cu lacrimi în ochi, Maggie făcu un pas înainte şi întinse braţele prietenei sale.

- Ţi-am spus că o să ne revedem, spuse Sheila cu o voce tremurătoare.

Puse arătătorul pe galoanele lui Maggie.

- Iată-te căpitan! Felicitări!

- Şi eu te felicit, Sheila. Toate asistentele făcute prizoniere la Manila şi Corregidor vor fi avansate în grad.

Apoi zâmbi.

- Era să uit... Am o veste mare pentru tine! Charlie nu va întârzia să sosească la Manila. Se găseşte la bordul lui "Nashville".

Sheila îşi împreună mâinile.

- Charlie trăieşte!

Peste faţă îi trecu o umbră.

- Nu pot să-l văd! strigă ea brusc.

Maggie o privi uluită.

- De ce? o întrebă ea.

Prietena ei suspină.

- Priveşte-mă! Sunt un... schelet umblător! Ar trebui luni de zile ca să-mi revin. Dacă mă vede aşa, Charlie...

- El te iubeşte, doar!

- Cine ştie dacă mă mai iubeşte! Am stat atâta timp fără veşti unul de la celălalt. îl credeam mort şi el, probabil, nu credea să mă mai vadă vie...

Continua să plângă.

- Fie, mă iubea! Când eram drăguţă şi sănătoasă. Dar acum...

Maggie îşi muşcă buza inferioară. Cum să-i redea Sheilei un pic de încredere în ea?

Cu un aer îngrijorat, se întoarse spre fereastră. Un ofiţer traversa curtea cu pas grăbit. Lui Maggie nu-i trebui nici măcar o fracţiune de secundă pentru a-l cunoaşte.

- Charlie te iubeşte în continuare, Sheila! Iată-l... "Nashville" de-abia a acostat şi Charlie se află deja aici. Pentru tine!

***

Munca nu lipsea la şcoala Saint-Thomas, transformată în spital improvizat.

Patru mii de prizonieri fuseseră eliberaţi. Soldaţi americani, dar şi civili constituiau populaţia străină a Filipinelor - cei care nu putuseră scăpa la timp înainte de sosirea japonezilor.

Toţi aceşti prizonieri trebuia trataţi medical. Sufereau de tulburări grave de malnutriţie şi erau devastaţi de bolile tropicale.

Refugiaţii filipinezi nu întârziară să vină să se prezinte la porţile spitalului. Populaţia civilă suferise la fel de mult în timpul ocupaţiei japoneze. Fiecare zi îşi aducea cortegiul de nefericiţi în stare de plâns.

Maggie, care nu avea veşti de la Anthony, se îngrijora din ce în ce mai mult în privinţa lui. Până în prezent, el reuşise să treacă prin toate încercările fără prea multă greutate. Şi dacă acest noroc chior îl părăsea?

- Domnişoara Lawrence? Sunteţi chemată jos.

- Vin.

Inima i se opri în loc când îl zări pe Anthony în holul spitalului improvizat. Se opri uşor înainte de a se azvârli în braţele lui.

- Oh! îmi făceam atâtea griji pentru tine! exclamă ea.

- Suntem sosiţi de mai multe zile la Manila şi n-am putut până azi să-mi găsesc timp pentru a veni la spital.

Zâmbi.

- Este enorm de făcut... îi ajutăm pe civili să redea puţină viaţă oraşului lor.

- Ai veşti despre Dominick?

El clătină afirmativ din cap.

- A participat la teribilele bătălii de la Okinawa.

- Oh... făcu doar Maggie.

Ştia că lupte sângeroase făceau ravagii pe această insulă care reprezenta o miză importantă pentru japonezi, ca şi pentru americani. Dacă aceştia din urmă reuşeau să devină stăpâni, nu le-ar fi fost prea greu să invadeze Japonia.

- Şi tu, scumpa mea, ai veşti de la fratele tău?

- Şi el era la Okinowa. Ceea ce el găseşte mai penibil în acest război este să trebuiască să bombardeze oraşe. De ce să te iei de civili?

Anthony îşi întări strângerea.

- Nu te gândi la asta, scumpa mea. La ce bun? Ce putem noi schimba? Nu suntem decât nişte pioni în acest joc crud.

Ea se înfioră.

- Urăsc războiul!

- Maggie, aş vrea să-ţi vorbesc serios.

Ceva în tonul vocii lui o alarmă pe tânăra femeie. Imediat îngrijorată, ridică ochii spre el.

- Da? murmură ea.

- M-am gândit în ultimul timp şi... ăă... şi...

- Şi ce?

Se întreba unde vroia el să ajungă. De unde atâtea reţineri? Nu era deloc în firea lui!

- Cred că o să rămânem un timp la Manila, declară el dintr-o răsuflare.

- Asta-i şi părerea mea.

- Atunci... ăăă... vrei să te măriţi cu mine?

Ea aproape tresări. Se aştepta atât de puţin la o astfel de propunere. Inima i se umflă de emoţie. Dintr-o dată, era extrem de fericită. Şi în acelaşi timp amuzată... Felul în care Anthony o cerea în căsătorie nu avea nimic romantic!

Dar îi era greu să şi-l închipuie cu mănuşi albe, un genunchi la pământ şi mâna pe inimă...

- Anthony... începu ea cu o voce nesigură.

Se întrerupse. Se lăsă o tăcere apăsătoare.

- Nu... nu vrei? întrebă el.

Expresia i se schimbase. Se dădu înapoi cu un pas.

- Ba da, vreau, bineînţeles! exclamă ea.

îşi puse capul în scobitura umărului lui Anthony.

- Să devin soţia ta.... nu am o dorinţă mai dragă!

- Oh, scumpa mea... făcu el emoţionat.

- Când vrei să ne căsătorim? Lasă-mă să mă gândesc. Mai întâi trebuie să reunim toate documentele administrative, să găsim o biserică, un preot, să invităm câţiva prieteni...

El se gândi o clipa.

- Şi apoi, ţi-ar trebui o rochie!

Clătinând din cap, conchise:

- Să zicem peste o săptămână?

- O săptămână, repetă ea. Sheila va fi înapoi în acel moment.

- Ţi-ai regăsit prietena?

Anthony îşi amintea bine de Sheila. Nu fusese ea la Corregidor în acelaşi timp cu Maggie?

- Sigur că da. Tocmai s-a căsătorit cu Charlie al ei! Au plecat amândoi să petreacă opt zile de calm...

- Un voiaj de nuntă? întrebă Anthony râzând.

- Pe cuvântul meu, da! într-un sat de vis pe care ororile războiului l-au ocolit ca prin minune. în acest moment, trebuie că se plimbă de-a lungul unei plaje străjuite de cocotieri. De vis!

- De vis... făcu Anthony ca un ecou.

în ochii lui Maggie se aprinse o scânteie.

- Şi într-o săptămână, tatăl meu va fi aici! Am primit azi-dimineaţă o scrisoare în care îmi anunţă imediata lui sosire! Va putea

să mă conducă la altar!

Lui Anthony îi fu greu să-şi ascundă lipsa de entuziasm.

- Tatăl tău? Co... colonelul?

- Colonelul, da! preciză Maggie râzând.

- Ce veste bună! Trebuie să fii mulţumită... spuse Anthony cu un aer demn de milă.

Maggie începu să râdă mai tare.

- Ţi-e frică să faci cunoştinţă cu tatăl meu?

- Mie? Frică? exclamă Anthony, atins în orgoliu.

Şi, luând o atitudine mândră:

- Un puşcaş marin nu are teamă de nimic, categoric! Şi precis, nu de un colonel!

Regăsindu-şi simţul umorului caracteristic, spuse:

- Probabil o să-mi mulţumească!

- Să-ţi mulţumească? Nu-mi dau seama ce...

- Pentru că îl descotorosesc de o povară numită Maggie.

- Oh!

Niciodată asistentele care trecură în acea zi prin hol nu înţeleseră de ce căpitanul lor se arunca plin de mânie asupra unui puşcaş marin. Un ofiţer care râdea cu gura până la urechi.

După ce bătuse de două ori, ordonanţa pătrunse în biroul unde se afla tatăl lui Maggie.

- Domnule colonel, fiica dumneavoastră şi căpitanul Gargano tocmai au sosit.

Wilson îşi ridică faţa şi închise dosarul pe care îl studia.

- Bine. Vin.

El se ridică şi ieşi în lungul culoar animat.

în toate sensurile veneau şi plecau militari cu un aer aferat. Gradaţi şi negradaţi alergau ca o adevărată armată de furnici.

Wilson Lawrence o zări aproape imediat pe fiica lui.

"Cinci ani!" gândi colonelul. "Iată, deja cinci ani de când n-am mai văzut-o..."

îşi încleştă maxilarele. Când, împreună cu soţia sa Elizabeth, o condusese pe Maggie la bordul vaporului care trebuia s-o ducă în Filipine, era departe de a se gândi că despărţirea lor va fi atât de lungă!

Maggie avea douăzeci şi doi de ani la vremea aceea. Era o fată tânără plină de viaţă, încântată să-şi facă primul ei voiaj, încântată să plece în aventură.

"Ciudată aventură... îşi spuse el cu amărăciune. Biata Maggie! Tot ce a trăit, tot ce a suferit..."

Cum se mai schimbase! Asta se observa de la prima vedere. în cinci ani, din drăguţă devenise frumoasă. Foarte frumoasă.

Tânăra fată se transformase într-o femeie strălucitoare care părea luminată din interior.

Ochii ei mari şi albaştri scânteiară când îi ridică spre bărbatul care se afla lângă ea.

Wilson Lawrence se încruntă. Deci, era vorba despre acel Gargano... Tad îi scrisese despre acest bărbat. Un băiat foarte bine, după fiul său...

Colonelul prefera să-şi rezerve părerea. Se pricepea la oameni. Acest "cap de lemn" era demn de Maggie a lui? Asta rămânea de

văzut!

Cu neîncredere, îl examină pe puşcaşul care stătea cu spatele la el. Cel puţin era înalt şi bine clădit. Maggie abia îi ajungea la umeri. Umeri laţi, musculoşi...

Oftând, făcu un pas înainte şi-şi limpezi vocea.

- Maggie...

Ea se răsuci imediat pe călcâie.

- Tată!

Se aruncă în braţele lui. Emoţia fu motivul pentru care colonelului i se umeziră ochii. Dar asta nu dură.

- Te-ai schimbat, mica mea Maggie, murmură el. Ultima oară când te-am văzut, erai încă o fetiţă...

- O fetiţă! protestă ea. Aveam deja douăzeci şi doi de ani, tată!

- O fetiţă de douăzeci şi doi de ani! se încăpăţână el. Anthony, care rămăsese discret în spate, se hotărî să se apropie.

- Tu, tată, nu te-ai schimbat! îl asigură tânăra femeie.

Nu era întru totul adevărat. Cu tristeţe, notase câteva riduri noi pe faţa severă a tatălui său.

- Trebuie să ţi-l prezint pe Anthony Gargano, tată.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile.

- Sunt fericit să vă cunosc, domnule colonel, declară Anthony cu căldură.

Wilson îl studie câteva minute fără a spune un cuvânt. Apoi un zâmbet îi lumină faţa.

- Şi eu la fel, Gargano. Din vremea de când Maggie vorbea despre tine în scrisorile ei! Veniţi deci în biroul meu amândoi... Pe aici!

Anthony nu se lăsă rugat. Niciodată n-ar fi crezut că s-ar înţelege cu viitorul său socru. Cu plăcere şi uşurare, îşi dădu seama că Wilson Lawrence era foarte simpatic.

"Simpatic şi inteligent!" gândi el. Maggie are cui semăna...

Cum să abordeze subiectul? Asta i se părea dintr-o dată foarte greu...

Colonelul Lawrence îşi încrucişă picioarele, după ce luase loc în spatele biroului său.

- Foarte bine... făcu el. Pe când nunta?

Toate frazele pe care Anthony le pregătise şi pe care nu îndrăznea să le pronunţe se găsiră dintr-o dată fără obiect.

"Dacă aş fi putut bănui că va fi atât de simplu! îşi spuse el. Ah, ce idiot am fost! Am petrecut o noapte albă recapitulându-mi toate argumentele... "

Era atât de convins că tatăl lui Maggie va ridica nenumărate obiecţii împotriva acestei căsătorii...

Cu un zâmbet, Anthony luă mâna lui Maggie.

- în două zile, domnule colonel. Dacă nu vedeţi vreun inconvenient......

Maggie rămânea tăcută. Tatăl ei îi aruncă o privire surprinsă. Altădată, Maggie era o adevărată morişcă! Trebuia să te rogi de ea să tacă... Se schimbase foarte tare!

Se părea că nu vorbeşte decât dacă se dovedea necesar. Terminate, flecărelile nesfârşite!

- Peste două zile? repetă el cu o voce neutră. Tu eşti de acord, Maggie?

Ea zâmbi.

- Şi încă cum! Mai mult, consider că am mult noroc.

- Ah, da?

- Ai sosit la timp pentru a mă conduce la altar, tată! Wilson se ridică.

- Foarte bine, copiii mei! Spuneţi-mi unde şi când?

Zâmbi la rândul lui.

- Mama ta ar fi preferat cu siguranţă o nuntă frumoasă. Dar, date fiind împrejurările, cred că o ceremonie mare ar fi caraghioasă...

Oftă.

- La război, ca la război, nu-i aşa?

Cele patruzeci şi opt de ore care îi despărţeau pe tineri de ziua căsătoriei trecură într-o viteză nebună.

Anthony alerga în toată părţile, complet depăşit. James Callahan râdea de el:

- Tu care rămâi atât de calm în momentul atacurilor japoneze cele mai periculoase - Bonzai! - te găsesc prea nervos pentru o simplă căsătorie.

- O simplă căsătorie! exclamă Anthony, şocat. Dar este vorba despre un angajament pe viaţă!

James îşi ridică sprâncenele.

- Bineînţeles... făcu el cu amărăciune.

Foarte repede, îşi regăsi zâmbetul.

- Pentru voi doi va fi precis pe viaţă! declară el cu tărie. Maggie este o femeie extraordinară. Ai mult noroc, Gargano!

- Ştiu...

Privirea îi evadă. Nu vedea ce îl înconjura, ci pe Maggie. O Maggie strălucitoare, a cărei frumuseţe nu va dispărea cu timpul. întotdeauna va păstra acest soi de flacără interioară.

O văzuse confruntându-se cu cele mai groaznice orori ale războiului, în împrejurări când toate măştile cădeau. Dar reuşise să rămână calmă şi senină.

"O voi iubi întotdeauna, gândi el. Chiar dacă mă va decepţiona".

Ştia bine, în sinea lui, că Maggie nu va ajunge niciodată să-l decepţioneze.

în ajunul nunţii, prietenii lui Anthony îl târâră într-un bar recent deschis pentru "a-şi îngropa viaţa de celibatar". James Callahan era şi el acolo, bineînţeles. El reuşise chiar să-l facă să vină şi pe colonelul Lawrence.

Seara nu se prelungi prea târziu. în curând, Anthony îşi regăsi cuşeta lui strâmtă de holtei.

în tot acest timp, Maggie dormea profund... Pe noptiera ei erau puse două statuete de jad pe care i le oferise Sheila. Aceste sculpturi străvechi simbolizau dragostea eternă...

Asistentele strânseseră bani pentru a-i face un cadou - un neglijeu încântător numai mătase şi dantelă. Când deschisese pachetul,

rămăsese cu gura căscată...

Cea mai mare problemă fusese să găsească o rochie de mireasă convenabilă.

Toate micile magazine care existau altădată la Manila dispăruseră. Nu se găsea absolut nimic în oraş.

Din întâmplare, o filipineză căreia îi îngrijea ultimul născut o auzi vorbind despre dificultăţile ei.

- Te pot ajuta! exclamă ea imediat. Vrei să-ţi împrumut rochia mea de mireasă? Este o toaletă străveche, care a aparţinut străbunicii mele. Sper că fiicele mele nu vor încălca tradiţia! Dar mai trebuie aşteptat câţiva ani până vor atinge vârsta de măritiş. Dacă rochia îţi place şi îţi vine, ţi-o voi încredinţa cu mare plăcere!

- Dar este vorba de o amintire de familie! protestă Maggie. Nu vreau ca...

- Pentru mine, ar fi o mare onoare! o asigură tânăra femeie.

în acea zi, ea aduse o rochie minunată din mătase albă datând de la sfârşitul secolului trecut. O adevărată piesă de muzeu..............

în dimineaţa măreţei zile, Maggie, în pijama, îşi admira rochia de mireasă.

"Niciodată n-aş fi putut găsi o toaletă aşa de frumoasă în Statele Unite!" îşi spuse ea. Chiar căutând ani de zile...

Se duse să facă un duş. Apoi se înfăşură într-un vechi halat de baie şi se întinse leneşă. Aşa o găsi Sheila puţin mai târziu.

- Nici machiată, nici coafată! exclamă prietena ei râzând.

- Tocmai m-am sculat... Am dormit buştean!

- Ai noroc! Eu nu am reuşit să închid un ochi în noaptea dinaintea

nunţii mele.

- Şi totuşi, erai foarte drăguţă când ai sosit la biserică!

Fericirea, mai bună decât toate medicamentele din lume, reuşise s-o transforme pe Sheila în câteva săptămâni. Ochii îi sclipeau, obrajii îi redeveniseră roz, şi dacă nu ajunsese încă la o greutate onorabilă, nu mai avea nimic în comun cu prizoniera lividă şi descărnată care apăruse în ochii increduli ai lui Maggie, în ziua sosirii ei la Manila.

- Ţi-am adus un termos de cafea! declară Sheila deschizându-şi sacoşa.

- Ce idee bună!

- Vei vedea, totul se va petrece cu bine! Vei fi încântătoare în această rochie străveche...

- Crezi? întrebă Maggie.

Până în prezent, reuşise să rămână calmă. Şi brusc, o cuprinse neliniştea.

- Relaxează-te! îi ordonă Sheila.

- Uşor de zis! Crezi că te măriţi în fiecare zi?

- Ascultă, te măriţi cu un bărbat excepţional...

- Este adevărat... îl iubesc! Dacă ai şti cât de mult îl iubesc!

Sheila râse, înduioşată.

- Lasă-mă să te coafez. Vrei?

- Sigur că da. Eşti aşa de expertă...

Prietena ei îi făcu un coc de bucle prins cu agrafe de os. Părul ei, tras astfel spre spate, îi degaja ovalul pur al feţei.

- Ce părere ai? spuse Sheila împingând-o în faţa oglinzii.

- Bravo!

- Acum, o să te machiez.

- Foarte uşor! Nu vreau să semăn cu o sorcovă.

- Ai încredere în mine.

Un nor de pudră, o umbră de rimel şi puţin ruj de culoare corai fură suficiente să reîmprospăteze strălucirea naturală a tinerei femei.

- Acum, te poţi îmbrăca, hotărî Sheila. Dar atenţie la machiaj şi la coc! N-aş vrea s-o iau de la capăt!

- Nu-ţi face griji! râse Maggie.

Se închise în baie pentru a-şi pune portjartierul din dantelă asortat cu chiloţii şi sutienul. Apoi îşi încălţă ciorapii de mătase - cei pe care îi purtase în ziua când Anthony primise crucea marinei de război şi pe care nu mai avusese ocazia să-i pună de atunci.

între timp, Sheila mai dădu cu fierul de călcat peste rochia de mireasă.

Când prietena ei ieşi din baie, o ajută să îmbrace preţioasa toaletă.

- Ce frumoasă eşti! exclamă Sheila, uluită.

- Nu mă recunosc, murmură Maggie privindu-şi imaginea în oglindă.

Râse, emoţionată.

- Când erai mică, te gândeai la ziua nunţii? întrebă ea.

- Sigur că da! o asigură Sheila. în clasă era unul dintre subiectele noastre favorite de conversaţie.

- Şi la mine la şcoală la fel! Bărbatul visurilor noastre era întotdeauna înalt, brunet şi foarte frumos...

- Avea o maşină mare şi mulţi bani...

- Mai târziu, când am hotărât să mă fac asistentă medicală, Făt-Frumos era cu siguranţă chirurg...

Sheila izbucni în râs.

- Anthony al tău este înalt, brunet şi foarte frumos! recapitulă ea numărând pe degete. Fie, nu este chirurg, dar cred că a ales să se lanseze într-o întreprindere ce va avea un mare viitor.

- Televiziunea este de viitor? întrebă Maggie cu un aer îndoielnic.

Şi, ridicând din umeri:

- Oh, vom vedea!

Revenindu-şi din visele de copilă, adăugă:

- După căsătorie, am vrea să ne instalăm într-o casă confortabilă înconjurată de peluze.

Şi să avem patru copii! Doi băieţi şi două fete!

-îţi vei avea casa ta drăguţă, o asigură Sheila. Cât despre copii...

Bătu din gene cu un aer fals nevinovat.

- Am încredere în amândoi în această privinţă.

Maggie se mulţumi să zâmbească.

- Sper să devin naşă odată ce se va termina acest război! mai spuse Sheila.

- Şi eu!

Maggie înghiţi în sec. Era nerăbdătoare să fie în cele din urmă singură cu Anthony. în cursul ultimelor luni, nu avuseseră nici un moment de intimitate...

Ceremonia religioasă trebuia să aibă loc într-una din rarele capele

care nu fusese distrusă. Era în întregime decorată cu crini albi şi orhidee.

Când Maggie înaintă pe aleea centrală la braţul tatălui său, o cuprinse o emoţie ciudată. Inima îi bătea nebuneşte...

Mica biserică era plină. Maggie şi Anthony aveau mulţi prieteni... Trimiseseră numeroase invitaţii şi cei care nu primiseră, auzind vorbindu-se despre nuntă, ţinuseră cu toţii să asiste.

Unul dintre puşcaşii aflat sub comanda lui Anthony era la armonium. în viaţa civilă era muzician profesionist... Sub degetele lui răsunară primele note ale marşului nupţial.

De cum se găsi lângă Anthony în faţa altarului, Maggie îşi regăsi calmul obişnuit. Acum nu era încercată decât de sentimente de bucurie, seninătate şi plenitudine.

Când ieşi din capelă, la braţul bărbatului care devenise soţul ei, radia de fericire.

în faţa scărilor erau aliniate două şiruri de puşcaşi marini. Ei prezentau armele...

Anthony luă mâna lui Maggie. Ochii lor se întâlniră... Nu schimbară nici un cuvânt, dar privirile lor erau suficient de elocvente.

Capitolul 18

Era sfârşitul după-amiezii când Elizabeth Lawrence primi telegrama prin care soţul ei îi anunţa căsătoria lui Maggie cu Anthony.

Ceremonia se desfăşurase în ajun, dar mesajul făcuse peste patruzeci şi opt de ore ca să ajungă la destinaţie.

Când factorul poştal îi întinsese hârtia albastră, Elizabeth simţise

că-i îngheaţă sângele în vene. Funcţionarul o privi cu compasiune. Avea - din păcate - obiceiul de a aduce telegrame de pe front. Telegrame aducând veşti rele.

Elizabeth, cu mâini tremurătoare, reuşi să deschidă plicul. Rândurile dansau în faţa ochilor ei.

- Oh! făcu ea doar.

Nu ştia dacă să râdă sau să plângă.

- Doamnă? întrebă poştaşul cu un aer îngrijorat.

Ea îi zâmbi.

- Totul este în regulă... bâigui ea. Totul este foarte, foarte bine.

- Ah bine! exclamă el luându-şi bicicleta.

Elizabeth se întoarse în salon. Ştirea căsătoriei fiicei sale îi venea în momentul când toată America era în doliu: Frank Roosevelt tocmai murise. La preşedenţia Statelor Unite urma să-i succeadă Harry Truman.

Imediat, Elizabeth se instală la biroul ei. Nu vroia să întârzie nici o clipă pentru a ura tinerilor căsătoriţi toată fericirea.

Apoi începu să-i scrie soţului ei. Acesta din urmă trebuie să fi aprobat deplic alegerea lui Maggie ca să accepte s-o conducă la altar la o ceremonie hotărâtă în grabă.

"Şi de ce nu? gândi ea. Se iubesc, se cunosc de mulţi ani. Au trăit împreună încercări dure... De ce ar mai fi aşteptat acum pentru a deveni soţ şi soţie?"

La New York, Joseph Gargano învârti butonul de la radio. De ore întregi de acum, asculta ştirile.

Nu-i venea să creadă în moartea Preşedintelui. Cum, Franklin

Rossvelt nu mai există în această lume? Părea neverosimil...

Omul care ştiuse să conducă America atât de plin de hotărâre în timpul anilor sumbri ai Marii Crize, apoi în cei ai războiului dispăruse? Se stinsese uşor în somn?

- Nu este posibil! mormăi el.

Maria îşi privi soţul şi-şi încreţi sprâncenele.

- Joseph, n-ai mâncat nimic toată ziua.

Tocmai amesteca într-o cratiţă plină cu sos de roşii aromat cu ierburi.

- Ia cel puţin o bucată de pâine! insistă ea.

Dar el nu părea s-o audă.

- Nu este posibil! repetă el scuturând din cap. Ne-a părăsit Dumnezeu?

îşi luă capul în mâini.

- Ţţ, ţţ, făcu Maria, din ce în ce mai neliniştită.

Ştia că soţul ei purta o adevărată consideraţie lui Franklin Roosevelt. Dar niciodată nu ar fi presupus că dispariţia Preşedintelui îl va lovi aşa de tare!

Părăsindu-şi oalele, se apropie de el şi-l luă în braţe. Legănându-l ca şi cum ar fi legănat un copil, îi murmură:

- Nu-ţi face griji, Joseph. Ţara noastră o să iasă din această situaţie dificilă.

- încep să mă îndoiesc, oftă el. Am suferit atâtea pierderi... Gândeşte-te la acele sute de mii de tineri care dorm de acum înainte în pământ străin. Şi pentru a ajunge la ce rezultat? Suntem în continuare în război. Pacea nu o să vină niciodată?

- Cine ştie? Se poate produce o minune...

- O minune! repetă el cu ironie. Mai crezi încă în minuni, tu?

Clopotele tuturor bisericilor din vecinătate se auziră bătând a mort. Roosevelt era mort. Pentru America se deschidea o altă era.

Anthony şi Maggie aflară vestea a doua zi după nunta lor. Nişte prieteni le împrumutaseră un bungalou pe plajă.

Se instalaseră în ajun şi toată noaptea se iubiseră. Dis-de-dimineaţă, Anthony ţinuse să asculte ştirile.

- Nu se ştie niciodată... murmurase el învârtind butonul de la radio.

Maggie se cuibări lângă el.

- Dacă trebuia să te întorci pe front, ar fi venit deja să te caute!

Lui Anthony îi era greu să găsească un post care să emită clar. Dădu peste un post japonez care transmitea ştirile în limba engleză. De obicei, nu asculta informaţiile date de japonezi. Aceştia se străduiau să distrugă moralul trupelor americane cu actualităţi deformate.

De această dată, însă, el nu schimbă imediat postul.

Se traducea discursul amiralului Kantaro Suzuki:

"Trebuie să recunosc", spunea acesta din urmă, că "Preşedintele Roosevelt era un om de mare valoare. înţeleg durerea americanilor... "

Se înălţă o muzică funebră. Anthony se întoarse către Maggie.

- Ai auzit?

Foarte palidă, ea clătină afirmativ din cap.

- Poate este vorba de o informaţie falsă? murmură ea.

- De această dată, nu cred.

Maggie se încruntă.

- Dacă Roosevelt era mort cu adevărat, japonezii s-ar bucura, desigur! exclamă ea.

- Nu este sigur! Ei sunt oameni cu reacţii imprevizibile. Au tradiţia onoarei şi datoriei... şi sunt întotdeauna politicoşi!

Strânse din dinţi. Războiul încă mai continua... Ororile din aceşti ultimi ani nu erau suficiente pentru a calma nebunia oamenilor? Cu câteva săptămâni în urmă, aliaţii bombardaseră Tokyo. Se spunea că peste o sută de mii de civili au pierit în oraşul în flăcări.

"Oare trebuie să distrugem complet Japonia pentru a ajunge la pace?" se întrebă el.

- Este îngrozitor, suspină Maggie. Dacă nu este vorba de o glumă proastă a japonezilor, ce o să se întâmple cu noi?

Anthony se ridică şi o luă în braţe.

- Nu plânge, te rog.

Maggie nu era singura care vărsa lacrimi pentru dispariţia Preşedintelui. în Statele Unite toată lumea îl plângea pe marele om care făcuse atâtea pentru patria lui.

Funeraliile, desfăşurate la Washington, fură urmate de reculegerea a mii şi mii de americani.

Corpul defunctului Preşedinte trebuia să fie apoi îngropat în Hyde Park, la New York.

Joseph ţinu să-şi ducă nepoţii la gara unde urma să vină trenul mortuar.

- Iată-l pe Preşedinte! le spuse el.

- Unde?

Copiii văzură doar de departe un sicriu acoperit cu drapelul american. Soldaţi opreau mulţimea tăcută.

- Unde este? întrebă micuţa Philomena.

- Sub drapel, îi explică fratele ei cu un aer important.

- Când o să fiţi mari, o să povestiţi copiilor voştri, le spuse Joseph luându-i de mână. S-a înţeles?

- Da.

- Lawrence, te cheamă colonelul.

Tad avu un gest iritat. De-abia aterizase după o misiune deosebit de lungă. Escortase bombardierele care, ore întregi, aruncaseră bombe asupra oraşelor japoneze.

Acum, visa un pic de odihnă şi o masă caldă. Se pare că nu trebuia să conteze pe asta.

"Ce viaţă!" gândi el.

îl stima şi-l respecta pe colonelul Reeves. Acesta nu era întru totul responsabil de ordinele pe care le transmitea. Ca şi Tad, ca majoritatea altor piloţi, ofiţerul superior se săturase poate de acest război care nu se mai sfârşea.

Fără pic de entuziasm, Tad se îndreptă către cartierul genetral. Ce vroia colonelul de la el? Să-l trimită să efectueze o altă misiune?

"Să bombardeze fără încetare oraşe. Să facă să piară nevinovaţi. Este prea nedrept! Mai ales prea stupid..." gândi Tad.

Dezbrăcându-se de vesta de piele, se îndreptă către biroul colonelului Reeves. O santinelă îl introduse imediat.

Colonelul ridică privirea, de cum intră tânărul pilot în încăpere.

- Ei, Lawrence? întrebă el. Totul a mers bine?

- Da, colonele. Nici o problemă.

- Perfect...

Tad aşteptă.

- încearcă să te odihneşti în noaptea aceasta. Mâine dimineaţă, vei escorta încă un bombardier.

Tad se încruntă.

- Credeam că nici un bombardier nu era prevăzut pentru mâine!

- Va pleca un avion.

- Un singur avion? se miră Tad.

- Va lansa o singură bombă.

De această dată, Tad nu mai înţelegea.

- Un singur avion? O singură bombă? repetă el fără să creadă.

- Chiar aşa, i-o tăie colonelul. Vei avea planul de zbor înainte de plecare.

Tad nu protestă. Ordinele erau ordine, chiar dacă acestea păreau de neînţeles.

Reeves deschise un sertar.

- Aşteaptă...

Luă o pereche de ochelari protectori cu lentile groase, montate în cauciuc.

- Vei pune asta înainte de a se arunca bomba.

Tad îi luă.

- Bine, colonele, doar spuse el.

întoarse ochelarii pe toate părţile.

- O încercare? întrebă el. Un soi de test?

Inginerii căutau întotdeauna să amelioreze condiţiile de zbor. Inventau fără încetare tot felul de chestii. Majoritatea se dovedeau nefolositoare...

"Aceşti soi de ochelari.... caraghios!" gândi el.

Păstră însă pentru el comentariile.

- Nu uita să-i pui! insistă Reeves.

- Contaţi pe mine, colonele.

Tad se pregătea să facă stânga-mprejur.

- Altceva, colonele?

Reeves ezită o clipă. Tânărul îşi dădu seama atunci că superiorul lui nu era la fel de calm ca de obicei...

- Nu, nimic altceva, răspunse el în cele din urmă.

- Fii atent, fiule, murmură el. Fii prudent!

Astfel de recomandări erau neobişnuite. După ce efectuase salutul regulamentar, Tad părăsi biroul superiorului său punându-şi mii de întrebări.

Ce însemnau toate acestea? Atâtea mistere... Mai întâi trebuia să escorteze un singur bombardier. Care nu trebuia să lase decât o singură bombă! S-a mai văzut vreodată aşa ceva?

Apoi, aceşti ochelari protectori ciudaţi. Apoi, recomandările stranii ale colonelului...

Tad se încruntă. Niciodată până atunci, Reeves nu-l sfătuise să fie prudent!

Era un ofiţer serios şi responsabil, care nu se juca deloc cu vieţile oamenilor lui. Dar de aici şi până a le spune să fie atenţi...

- Bizar... mormăi el printre dinţi. Bizar...

Apoi ridică din umeri.

"în fond, puţin îmi pasă! gândi el. Efectuez ordinele şi cu asta basta".

Se duse să mănânce, făcu un duş, se urcă în pat şi nu-i fu greu să adoarmă.

Maggie şi Anthony erau şi ei culcaţi. Dar nu se gândeau deloc să doarmă.

Locuiau într-un mic bungalou situat la doi paşi de spitalul unde Maggie lucrase la prima ei şedere în Manila.

Această vecinătate trezea în ea numeroase amintiri. Avea impresia că trăieştwe în acelaşi timp în trecut ca şi în prezent.

Viitorul? Nu îndrăznea să se gândească prea mult. După debarcarea Aliaţilor în Franţa, toată lumea crezuse că războiul urma să se termine foarte repede. Dar pe acest front, el făcea ravagii în continuare. Japonezii se vor bate până la ultimul dintre oamenii lor.

Foarte încet, foarte tandru, Anthony îi mângâie umerii. Cu ochii închişi, ea se abandona. Era goală şi în lumina pală a zorilor, trupul ei avea culoarea mierii.

în mai multe rânduri în timpul nopţii, făcuseră dragoste. Se părea că niciodată nu se puteau sătura unul de celălalt.

Se temeau să nu fie din nou despărţiţi. Şi dacă destinul care se arătase atât de îndurător cu ei, lovea brusc?

Dintr-un moment în altul, Anthony risca să fie rechemat pe front. Dacă începea invazia Japoniei, pierderile de oameni vor fi mai grele ca niciodată.

- Anthony... murmură ea.

- Scumpa mea...

Violenţa dorinţei lor reciproce îi răvăşi.

Când Anthony întinse mâna spre cutiuţa plasată pe noptieră, Maggie îl împiedică.

- Nu, spuse ea cu o voce răguşită.

El ţinuse întotdeauna s-o ferească de o sarcină nedorită. De această dată, din toată inima, ea vroia un copil. Un copil de la el, bărbatul pe care-l iubea. Bărbatul pe care războiul i-l putea lua...

Dacă era ucis, acest copil va fi tot ce-i va rămâne.

Ea îi zâmbi. Ochii ei străluceau de pasiune stăpânită.

- Te iubesc, spuse ea foarte încet.

- Şi eu, te iubesc.

Curând, trupurile lor nu fură decât unul. Şi împreună, atinseră extazul. Un extaz împărtăşit care-i lăsă pe amândoi gâfâind şi plini de uimire.

Tad se trezi înaintea zorilor şi sări din pat.

După ce făcu un duş, se bărbieri. Apoi îşi puse combinezonul kaki, peste care îşi aruncă vesta grea din piele şi se îndreptă spre popotă pentru a lua micul dejun.

Totul era liniştit la această oră matinală. Doar câteva camioane rulau pe pista de aviaţie. Tad îşi înghiţi cafeaua în grabă.

Se gândea la misiunea care-l aştepta...

în buzunarul de la bluzon îşi pusese ochelarii pe care îi încredinţase colonelul Reeves. Cu vârful degetelor, îi pipăi şi o indispoziţie ciudată îl cuprinse.

Pentru a zecea oară, poate, se întreba ce însemnau toate acestea...

Spre marea lui surprindere, îl văzu pe colonel apărând în sala de mese, unde îşi termina micul dejun.

Niciodată nu se vedea un ofiţer atât de dimineaţă. De-abia se lumina de ziuă...

Colonelul se servi cu o ceaşcă de cafea şi veni lângă Tad.

- Ai dormit bine?

- Da, domnule. Misiunea este în continuare prevăzută?

- Fireşte. Mai ales că vremea este bună...

- Perfect, domnule.

- O să mergi la Hiroşima.

Tad reflectă o clipă. Ştia foarte bine unde se afla acest oraş, dar încă nu fusese până acolo.

- Noi nu am bombardat Hiroşima până acuma, mi se pare.... murmură el ca pentru sine.

- Nu. Şi totuşi, în acest oraş japonezii şi-au stabilit cartierul general.

Colonelul bău o cafea şi, cu jumătate de voce:

- Cred că au evacuat civilii.

- Toţi civilii, domnule colonel? întrebă Tad.

Faţa lui Reeves se întunecă.

- Probabil că nu pe toţi.

Se ridică brusc, părăsindu-şi ceaşca de cafea.

- Noroc! spuse el repede.

După o clipă, dispăruse. Lui Tad nu-i era deloc foame. Se duse să-şi pună tava pe tejghea şi se îndreptă spre terenul de aviaţie.

Odată ajuns, află cu surprindere că doar două avioane escortau

bombardierul.

Celălalt pilot, pe care-l cunoştea, primise şi el un ordin de misiune prin intermediul lui Reeves. Colonelul îi dăduse şi lui o pereche de ochelari protectori...

- Şi m-a sfătuit să fiu prudent! adăugă el cu un mic râs care nu suna prea bine.

Cei doi bărbaţi nu se simţeau bine, era limpede. Ciudăţenia acestei misiuni îi impresiona. Ceva le scăpa, dar ce?

- Ce mai tevatură pentru o singură bombă! oftă Tad.

- Da. Este foarte bizar...

Tad nu avu timp să reflecteze mai mult. îi venise ordinul de decolare. Se instală la comanda aparatului său şi rulă pe pista de zbor înainte de a decola.

Era un timp minunat. Doar câţiva nori albi pluteau pe cerul albastru deschis. Se ridica soarele.

Tad îşi consultă planul de zbor. Scopul expediţiei era într-adevăr Hiroşima. Un singur bombardier însoţit de două avioane de vânătoare... Sosind în apropierea oraşului, piloţii trebuia să-şi pună ochelarii protectori care le fuseseră înmânaţi. Acest amănunt făcea obiectul unei note speciale.

După un zbor fără probleme, avioanele sosiră în vecinătatea oraşului. Tad luă faimoşii ochelari şi şi-i puse. Nimeni nu era acolo să-l verifice dacă urma sau nu instrucţiunile date. Dar el era un soldat loial care urma ordinele cu scrupulozitate. N-avea nici o tendinţă de rebeliune!

Avionul care-i preceda, "Enola Gay" nu avea decât o bombă în

cală? Cine mai auzise de un astfel de bombardier subîncărcat aşa?

- Cel puţin, nu va dura mult! murmură el. Imediat ce "Enola Gay" îşi va fi lansat bomba, vom face cale întoarsă...

îşi încreţi sprâncenele.

- Trebuie să fie vorba de un zbor demonstrativ...

Acum, cele trei aparate survolau oraşul. Bombardamentul era prevăzut în plin centru. Incursiunea americană părea să treacă neobservată. Din partea japoneză nu venea nici o reacţie.

Când survolară centrul, bombardierul dădu drumul bombei. Un lung proiectil negru...

Ascultând ordinele, Tad făcu imediat cale întoarsă. Se concentra asupra manevrei, fără a se gândi să privească în jos.

Cu coada ochiului, crezu că vede un fulger. Un fulger violet. Deja, lumina se stinsese, transformându-se într-un soi de minge de foc. O minge enormă de foc care se ridică într-o coloană gigantică de fum negru a cărui capăt se întinse imediat ca o ciupercă.

Cu ochii măriţi, Tad contempla acest spectacol incredibil.

- Este... este monstruos... bâigui el.

Soiul de ciupercă neagră urca încă pe cer, mai sus. încă mai sus...

- Ce înălţime poate avea? se întrebă tânărul pilot. Un kilometru? Poate doi...

Pătrunzând în stratosferă, acesta făcu să vibreze toate culorile curcubeului într-un fulger luminos.

îngrozit, fără să se gândească ce face, Tad îşi acceleră zborul şi mai mult. Vroia să scape de această ciupercă demonică născută din nebunia oamenilor.

Maggie deschise prima ochii în acea dimineaţă. Anthony dormea în continuare. Cu drag, îi studia faţa cu trăsături regulate. Apoi o cuprinse groaza. Peste puţin timp, Anthony trebuia să plece. Primise ordinul pentru Okinawa...

în vârful picioarelor, se ridică, îşi puse un capot şi merse să pregătească micul dejun. Apoi, luă ziarul care în fiecare dimineaţă i se strecura sub uşă.

Un titlu mare îi atrase atenţia. Mare cât toată lăţimea paginii:

BOMBĂ ATOMICĂ PESTE HIROSHIMA

Uitând de cafeaua care fierbea, citi articolul care îi urma.

Ar fi trebuit să fie mulţumită... Această bombă însemna sfârşitul războiului. Japonezii urmau să se predea...

Dar în acea clipă nu era în stare să se gândească numai la ea. La acei bieţi oameni de la Hiroshima, prinşi în acel infern, se gândea mai ales la...

Cu ziarul în mână, se îndreptă spre cameră. Anthony, acum trezit, îi întinse mâinile.

- Bună dimineaţa, draga mea.

Ea îi întinse ziarul.

- De această dată, cred că războiul s-a sfârşit.

Epilog

- Nu o să reuşim niciodată să-i găsim! exclamă Maria.

Agăţată de braţul soţului său, încerca să-şi croiască drum prin mulţimea deasă care se îmbulzea în sala paşilor pierduţi a acestei gări new-yorkeze.

Agăţată deasupra uşilor, o pancartă spunea cu litere imense: "Pace pe pământ oamenilor de bine".

O orchestră a Armatei Salvării cânta fără încetare arii militare, dar nici măcar tromboanele nu se prea făceau auzite în vacarmul înconjurător. Mii de bărbaţi, femei şi copii îşi dăduseră întâlnire pentru a întâmpina primul tren care-i transporta pe cei care luptaseră la celălalt capăt al lumii.

Joseph îi adresă soţiei sale un zâmbet liniştitor.

- Ba da, o să-i găsim! declară el. Totul se va petrece cu bine, vei vedea.

Ajunseră în sfârşit la bariera care oprea mulţimea. Trenul tocmai intrase în gară. De cealaltă parte a peronului era o adevărată mare de uniforme kaki. Şi începură scenele emoţionante de regăsire...

O bătrână mamă cu coc alb plângea în braţele fiului ei. Un soldat se străduia să reînnoade cunoştinţa cu copiii lui.
Ei îl priveau cu oarecare teamă amestecată cu timiditate. Mai departe, un bunic se ţinea drept, foarte mândru, alături de doi nepoţi întorşi de pe front.

Tânăra femeie blondă care stătea lângă Gargano scoase un

strigăt înăbuşit, apoi se aruncă în braţele unui marinar. Acesta o prinse de talie şi o făcu să se învârtă prin aer. S-ar fi zis că nu era mai grea decât un fulg...

Militarii continuau să se reverse în rânduri strânse pe peron. îşi regăseau părinţi, soţii, copii şi prieteni. Unii făceau cunoştinţă cu bebeluşi care nu se născuseră încă atunci când trebuiseră să plece.

Maria avea ochii în lacrimi.

- Joseph... Poate au pierdut trenul! Era tixit. Sunt sigură că mii de soldaţi aşteaptă încă un mijloc de transport pentru New York!

- Nu Anthony! El a făcut parte din primul convoi. Ai un pic de răbdare...

Ea oftă şi încercă să se gândească la altceva. Fetele, în Brooklyn, trebuia să fie pe cale de a termina pregătirile pentru masa de prânz.

"Doar să nu pună Vita prea mult busuioc în sosul de spaghete!" îşi spuse ea.

După o secundă de reflecţie, clătină din cap.

"Oh, Simon este acolo! O va împiedica să pună mirodenii în neştire".

Simon se întorsese la New York în urmă cu o săptămână. Socrii lui se duseseră să-l întâmpine în port împreună cu Vita. Paulo era şi el acolo, la fel şi tânăra englezoaică pe care o luase de nevastă în Europa, imediat după semnarea armistiţiului.

Apoi, fusese rândul lui Dominick să se întoarcă...

- Anthony şi Maggie vor petrece câteva zile în Virginia, îşi anunţase el părinţii. Maggie vrea s-o vadă pe mama ei...

- Şi Anthony? Nu vrea să-şi vadă părinţii? întrebase Joseph pe un ton morocănos.

Dominick izbucnise în râs.

- De-abia aşteaptă să vă sărute! Va sosi la New York însoţit de Maggie pe 24 decembrie. Vor fi aici de Crăciun. Formidabil, nu?

Maggie şi Anthony petrecuseră noaptea în tren. Avuseseră noroc. Găsiseră două locuri unul lângă altul.

Nu dormiseră deloc, dar nu erau câtuşi de puţin obosiţi. Amândoi surescitaţi, se lăsau duşi de mareea umană.

- Toată această lume! exclamă Maggie.

Puţin neliniştită, adăugă:

- Dacă părinţii tăi vin să ne întâmpine, mă întreb cum ne vor găsi în această mulţime!

Neliniştea ei spori şi murmură:

- Sper că mă vor găsi simpatică...

- Te vor adora! o asigură Anthony.

Şi, cu un zâmbet:

- Te vor adopta imediat, crede-mă. Mama ta nu m-a considerat imediat ca pe fiul ei?

- Este adevărat...

Rămaseseră doar trei zile cu Elizabeth... Aceasta din urmă îşi făcea bagajele - se pregătea să-şi întâlnească soţul în Japonia, unde fusese mobilizat. Cu un pic de noroc, va avea ocazia să-şi îmbrăţişeze fiul, pe Tad, în cursul unei escale la Manila, unde tânărul pilot se găsea încă pentru câteva săptămâni.

Maggie se înălţă în vârful picioarelor, încercând să vadă mai departe. Dar nu zări nimic în afară de această mare de umeri

îmbrăcaţi în kaki...

La mică distanţă de acolo, Joseph Gargano începea să se îngrijoreze. Opri un caporal.

- Există puşcaşi marini în acest tren? îl întrebă el.

- Da, domnule. Mai multe sute! Dar s-au grupat în ultimele vagoane. în curând vor trece de barieră, de acum.

- Mulţumesc!

Joseph era înalt şi domina mulţimea cu un cap. Dar considera că nu poate vedea suficient de departe. Luându-şi soţia de mijloc, o ridică în aer.

- Uită-te bine! îi vezi?

- Nu... Oh! Aşteaptă!

Tocmai îl recunoscuse pe Anthony. Zâmbea unei tinere femei în uniformă albă care era lângă el. Pe obrajii Mariei începură să curgă lacrimi.

- Joseph! bâigui ea. Anthony soseşte!

Vocea ei urcă.

- Anthony! strigă ea cu toată puterea.

Recunoscând vocea mamei lui, el nu întârzie s-o găsească, dominând mulţimea, ţinută în sus în continuare de soţul său.

- Mamă! strigă el.

Câteva clipe mai târziu, erau toţi unii în braţele celorlalţi.

- Anthony al meu! exclamă Maria care continua să plângă cu lacrimi fierbinţi. Lasă-mă să te privesc! Ce te-ai schimbat!

Acum plângea în hohote.

- Am impresia că visez!

Joseph strânse mâna fiului său într-un gest foarte energic.

- Ei bine, domnule căpitan...

Acest ofiţer în uniformă era deci fiul lui? Nu-i venea să creadă... Dacă s-ar fi ascultat, ar fi plâns ca şi nevastă-sa. Reuşi totuşi să-şi reţină lacrimile viclene care-i înţepau pleoapele.

Anthony era şi el foarte emoţionat. îşi regăsea părinţii cu o bucurie amestecată cu tandreţe.

Câteva fire albe împestriţau părul negru al tatălui său. Cât despre maică-sa, părea să se fi micşorat şi mai mult.

Maggie se ţinea puţin în spate. Zâmbea uşor intimidată, neştiind nici ce să facă, nici ce să spună. Joseph se întoarse deodată spre ea.

- Soţia ta, Anthony? întrebă el. Eşti Maggie, nu-i aşa? îi deschise patern braţele.

- E şi mai frumoasă decât credeam!

- De unde ştiai că este frumoasă? glumi Anthony.

- Tu ai scris. Şi Dominick ne-a repetat pe toate tonurile.

Maggie devenise stacojie. începu să râdă pentru a-şi ascunde jena.

- După Dominick, toate fetele sunt frumoase! spuse ea.

Maria îşi sărută noua sa noră.

- Sunt atât de bucuroasdă să te cunosc până la urmă, Maggie!

Cu paşi lenţi, se îndreptară toţi spre ieşire. Joseph făcu semn unui taxi. Reuşiră să se înghesuie şi maşina nu întârzie să pătrundă în circulaţia densă.

- Uitasem cât de zgomotos şi animat este New York-ul, murmură Maggie.

Brusc, se nelinişti. Va reuşi oare să se adapteze acestui oraş

imens clocotind de viaţă?

"Cu Anthony, pot face faţă la orice!" îşi spuse ea.

Amândoi aveau atâtea planuri... Peste câteva săptămâni, James şi Anthony aveau intenţia să-şi întemeieze compania lor. Maggie îi va seconda. Acum era convinsă că televiziunea avea un viitor sigur.

Dar nu va putea munci mult timp... Dacă bănuielile îi erau justificate, va aduce pe lume peste câteva luni primul ei bebeluş. Consacrarea dragostei sale pentru Anthony. Fratele cel mai mare al unei familii numeroase, spera ea din toată inima!

Se cuibări lângă soţul ei cu un mic oftat fericit. Furtuna se calmase până la urmă... După atâţia ani de zbucium, calmul revenise. începea o nouă zi plină de promisiuni şi de speranţă.

Sfârşit

5